

ผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

และการสนับสนุนการเซ็นเซอร์

พันตำรวจโท เทวัญ มังคะชาติกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ.2549

ISBN 974-671-317-5

**THIRD-PERSON EFFECT OF INTERNET PORNOGRAPHY
AND SUPPORT FOR CENSORSHIP**

POL.LT.COL. DHEWAN MANGKALACHATIKUN

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts (Communication)
Department of Information Communication
Graduate School, Dhurakij Pundit University**

2006

ISBN 974-671-317-5

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้คงไม่สำเร็จหากปราศจากความช่วยเหลือ และการสนับสนุนจากหลายๆ ท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พ.ท.ดร.เศรษฐพงศ์ มะลิสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นทั้งอาจารย์ และรุ่นพี่เตรียมทหาร ที่คอยดูแล กระตุ้นเตือน ให้คำปรึกษา แนะนำในทุกๆ เรื่อง ผู้วิจัยจึงใคร่ ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้ รวมทั้งขอขอบพระคุณ ศ.สุกัญญา สุกบรรทัด ประธานกรรมการ วิทยานิพนธ์ รศ.ดร.วิษณุ สุวรรณเพิ่ม และ ผศ.ดร.พิรงรอง รามสูต วัฒนันท์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำต่างๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ขอบคุณกำลังใจจากเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่คอยสนับสนุนให้ผู้วิจัยเดินหน้าทำการศึกษาครั้งนี้ ทั้งพี่ปู อาจารย์เจ๊ก อาจารย์ส่วน ผู้กองจ๊อบ ขอขอบคุณหลานพี่กับเพื่อนๆ ที่ช่วยแจกแบบสอบถาม ขอขอบคุณพี่ๆ น้องๆ เจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัยทุกท่านที่อำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ตลอดจนขอบคุณทุกๆ คนที่คง ไม่สามารถกล่าวถึงได้หมดสำหรับกำลังใจและความเอื้อเฟื้อต่างๆ

ที่สำคัญยิ่งต้องกราบขอบพระคุณคุณพ่ออภิชัย และแม่ตี๋ ผู้ให้กำเนิดและสนับสนุนในทุกๆ เรื่องมาทั้งชีวิตของผู้วิจัย อีกผู้หนึ่งที่จะละเสียมิได้คือคุณยีน คู่ชีวิตที่เป็นกำลังใจเสมอมา และท้ายที่สุด ต้องขอบพระคุณกลุ่มตัวอย่างที่ได้กรุณาสละเวลาตอบแบบสอบถาม และให้การสัมภาษณ์อันเป็นข้อมูล สำหรับการวิจัยที่สำคัญยิ่ง ต้องขอขอบพระคุณจากใจจริงมา ณ ที่นี้

พันตำรวจโท เทวัญ มังคละชาติกุล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ฅ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญตาราง	ซ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 ปัญหาวิจัย	6
1.3 วัตถุประสงค์ในการวิจัย	6
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	6
1.5 สมมติฐานของการวิจัย.....	6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
1.7 นิยามศัพท์ในการวิจัย	7
2. แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	8
2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต	8
2.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร	12
2.1.3 แนวคิดทฤษฎีด้านประชากรศาสตร์	26
2.1.4 แนวคิดเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับผลต่อบุคคลที่สามของการสื่อสาร	27
2.1.5 แนวคิดเกี่ยวกับการกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ต	32
2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	35
3. ระเบียบวิธีการวิจัย	38
3.1 แบบจำลองและกรอบแนวคิดในการศึกษา	38

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.2 ประชากรและวิธีการสุ่มตัวอย่าง	38
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	40
3.4 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	41
3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	42
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	42
4. ผลการศึกษา	44
4.1 ลักษณะทางประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม	44
4.2 ประสิทธิภาพในการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของผู้ตอบแบบสอบถาม	48
4.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารของผู้ตอบแบบสอบถาม	53
4.4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต	56
4.5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต	63
4.6 ผลการทดสอบสมมติฐานของการวิจัย	64
4.7 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอื่นๆ	66
4.8 ผลการศึกษาด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก	71
5. สรุปผลการศึกษา	76
5.1 สรุปผลการศึกษา	76
5.2 อภิปรายผลการศึกษา	85
5.3 ข้อจำกัดในการวิจัย	86
5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	87
5.5 ข้อเสนอแนะอื่นๆ	87
บรรณานุกรม	89
ภาคผนวก	96
ประวัติผู้เขียน.....	104

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย	2
3.1 จำนวนครัวเรือนในประเทศไทยที่มีอินเทอร์เน็ต	39
3.2 แสดงการกำหนดการให้คะแนนตามแบบสอบถาม	40
3.3 แสดงการกำหนดระดับความคิดเห็นตามคะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม	41
4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	44
4.2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ	45
4.3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส	45
4.4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา	46
4.5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานะการทำงาน	46
4.6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาอาชีพ	47
4.7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความรู้ภาษาอังกฤษ	48
4.8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีคอมพิวเตอร์ที่บ้าน	49
4.9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประสบการณ์การใช้คอมพิวเตอร์	49
4.10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประสบการณ์การใช้อินเทอร์เน็ต	50
4.11 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั่วโมงที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อสัปดาห์	50
4.12 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด	51
4.13 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานที่ใช้อินเทอร์เน็ต	52
4.14 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม การเปิดรับสื่อลามกอนาจารอินเทอร์เน็ต	52
4.15 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม ความถี่ในการเปิดรับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต	53
4.16 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติเชิงลบต่อสื่อลามกอนาจาร	54
4.17 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติที่ไม่ใช่เชิงลบต่อสื่อลามกอนาจาร	55
4.18 ความเห็นทั่วไปต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตและผู้รับสื่อ	57
4.19 ความเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อตนเอง	59

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.20 ความเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลอื่น (ผู้ใหญ่)	60
4.21 ความเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลอื่น (เด็ก)	62
4.22 ข้อมูลทั่วไปด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์สื่ออินเทอร์เน็ตรายข้อ	63
4.23 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ที่มีผลต่อตนเองกับผลต่อบุคคลอื่น	64
4.24 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ที่มีผลต่อบุคคลอื่นซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนกับผลต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่	65
4.25 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของผลต่อบุคคลที่สาม และการ สนับสนุนการเซ็นเซอร์	66
4.26 ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังของประชากรกับขนาดของความแตกต่าง ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ต่อตนเองและบุคคลอื่น.....	67
4.27 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับขนาดของผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อ สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต	67
4.28 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับขนาดของผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อ สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต	68
4.29 การเปรียบเทียบขนาดของผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต จำแนกตามอายุ.....	69
4.30 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับขนาด ของผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต	69
4.31 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับขนาดของผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อ สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต	70
4.32 การเปรียบเทียบขนาดของผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อ สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตจำแนกตามระดับการศึกษา	71

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 แผนภูมิแสดงจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย	2
1.2 ตัวอย่างความพยายามในการเซ็นเซอร์สื่ออินเทอร์เน็ตในประเทศไทย	4
3.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย (ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร	38
5.1 แผนภูมิแสดงจำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง	77
5.2 แผนภูมิแสดงจำนวนและร้อยละของจำนวนชั่วโมงที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อสัปดาห์	79
5.3 แผนภูมิเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจาร บนอินเทอร์เน็ต	80
5.4 แผนภูมิเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์	82

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตและการ สนับสนุนการเซ็นเซอร์
ชื่อผู้เขียน	พินต์ารวาท เทวัญ มังคละชาติกุล
อาจารย์ที่ปรึกษา	พินโท คร.เศรษฐพงศ์ มะลิสวรรณ
สาขาวิชา	นิเทศศาสตร์สารสนเทศ
ปีการศึกษา	2548

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบแนวคิดเรื่องผลต่อบุคคลที่สามต่อกรณีสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลต่อบุคคลที่สามในกรณีนี้กับการสนับสนุนการเซ็นเซอร์ อาศัยวิธีการเก็บข้อมูลในการวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถาม มีกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานครจำนวน 400 คน ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ อาศัยการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติม

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มที่จะรับรู้ หรือตัดสินใจสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตว่าจะมีผลกระทบต่อบุคคลที่สามมากกว่าที่จะมีผลกระทบต่อตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องผลต่อบุคคลที่สาม โดยการรับรู้หรือตัดสินใจต่อบุคคลที่สามที่เป็นเด็กและเยาวชน จะสูงกว่าบุคคลที่สามที่เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งจากลักษณะดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่ออินเทอร์เน็ต โดยพบว่าคุณค่าความแตกต่างของการรับรู้ผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อตนเองและบุคคลอื่นมีความสัมพันธ์กับการสนับสนุนการเซ็นเซอร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ความสัมพันธ์กับปัจจัยทางด้านประชากร พบว่าเพศ อายุ และระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับขนาดของบุคคลที่สามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับปัจจัยด้านการเปิดรับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต โดยผลการสัมภาษณ์เชิงลึกได้คำอธิบายเพิ่มเติมโดยสรุปว่า ผลต่อบุคคลที่สามเกิดมาจากทัศนคติเชิงลบต่อสื่อลามกอนาจาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งบนอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นสื่อที่เข้าถึงได้ง่าย ได้สร้างความกังวลว่าเด็กและเยาวชนจะตกเป็นเหยื่อ เนื่องจากขาดวุฒิภาวะและมักจะไม่ถึงการณ์ซึ่งส่งผลกระทบต่อสนับสนุนการเซ็นเซอร์ และ ควรมีหน่วยงานเฉพาะซึ่งไม่ใช่ตำรวจ ให้มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนี้

Thesis Title	Third-Person Effect of Internet Pornography and Support for Censorship
Author	Pol.Lt.Col.Dhewan Mangkalachatikun
Thesis Advisor	Lt.Col.Dr.Settapong Malisuwan
Department	Information Communication
Academic Year	2005

ABSTRACT

This study examined the third-person effect in the context of internet pornography and the relationship between third-person effect and support for censorship as its behavioral consequence. Both of quantitative and qualitative methods were conducted. Questionnaires were disseminated to and collected from 400 internet users in Bangkok. In-dept interviews were also conducted accordingly.

Findings of the study are consistent to the third-person effect hypothesis as the sampled users perceived that internet pornography would affect more on others (third-person) than on him/herself. Other juveniles, however, were perceived stronger effect than other adults. The results also showed that perceptual discrepancy or “magnitude” was related to support for censorship significantly. It could be explained as the third-person perception consequently led to that support.

Moreover, the relationship between sex, age and education and the magnitude were found. So does the exposure to internet pornography. The in-dept interview could explain more that negative attitude on pornography lead to the third-person effect. The easier and more convenient of access to the internet are the important causes of worry on the juveniles. Then, the censorship was support. The special authority should be organized rather than the police force.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันโลกได้ก้าวเข้าสู่ยุคสังคมแห่งข้อมูลข่าวสาร หรือหากเรียกโดยศัพท์บัญญัติโดยนักวิชาการหลายๆ ท่านก็คือ ยุคสังคมสารสนเทศ (information society) สืบเนื่องมาจากการที่เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีการสื่อสาร โทรคมนาคมต่างๆ ได้พัฒนาเป็นอย่างมากในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา จึงผลักดันให้สังคมโลกยุคของข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว ทำให้ข้อมูลเข้ามามีบทบาทเป็นพลังอำนาจในการดำเนินการทุกรูปแบบในสังคมปัจจุบัน เทคโนโลยีด้านการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นทางด้านภาพ (image) เสียง (voice) หรือทางด้านข้อมูล (data) ได้รับการพัฒนาจนมนุษย์สามารถเชื่อมโยงติดต่อกันได้อย่างสะดวกรวดเร็วและเป็นเครือข่ายที่ติดต่อสื่อสารกันได้ทั่วโลก เป็นยุคของสารสนเทศ (information age) และเป็นสังคมสารสนเทศ (information society) ที่นับวันจะมีอัตราการเติบโตขึ้นทุกทีทั้งในด้านขนาดและปริมาณข่าวสารที่ไหลเวียนอยู่ในสังคม

ในบรรดาเทคโนโลยีการสื่อสารต่างๆ อินเทอร์เน็ตนับได้ว่าการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว และได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางไปทั่วโลกว่าได้นำไปสู่โอกาสและการประยุกต์ใช้ได้อย่างหลากหลาย (National White Collar Crime Center, 1999) ได้แก่

ด้านธุรกิจ (โฆษณา, บริการลูกค้า, การขาย, การติดต่อสื่อสารทางธุรกิจ ฯลฯ)

1. ด้านอุตสาหกรรม (การสังวัตตุดิบ, การตรวจสอบการขนส่ง ฯลฯ)
2. ด้านการศึกษา (โรงเรียน, มหาวิทยาลัย, ห้องสมุด, การศึกษาทางไกล ฯลฯ)
3. ด้านการวิจัย (การค้นคว้าข้อมูล, การติดต่อสื่อสารเพื่อการวิจัย ฯลฯ)
4. ด้านอื่นๆ สำหรับประชาชนทั่วไป เช่น ความบันเทิง การสังคม เป็นต้น

ทั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่าอินเทอร์เน็ตมีผลประโยชน์เชิงพาณิชย์ที่เป็นแรงขับเคลื่อนอย่างสูงไปสู่การนำไปประยุกต์ใช้ในงานด้านต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น (Hagel and Armstrong, 1997; Johnson, 1997)

ทั้งๆ ที่แต่เริ่มแรกอินเทอร์เน็ตได้ถือกำเนิดขึ้นมาในโลกด้วยวัตถุประสงค์เพื่อใช้ประโยชน์ทางการทหาร (ประวัติความเป็นมาและความรู้เกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตในบทที่ 2)

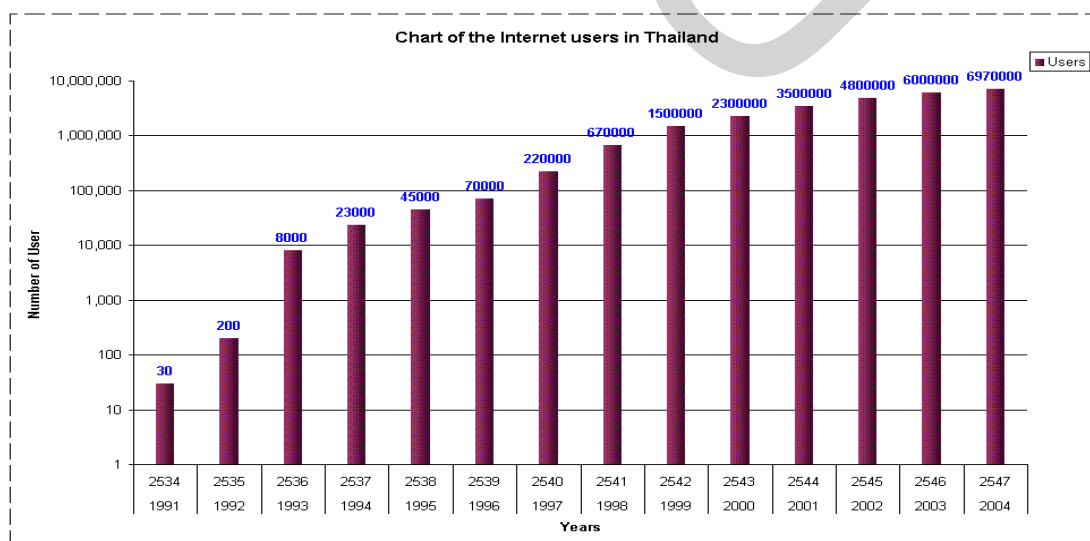
สำหรับในประเทศไทยจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงมาก โดยเฉพาะในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา โดยหากเปรียบเทียบระหว่างปี พ.ศ. 2540 กับปี พ.ศ.2545 จะเห็นได้ว่าจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มมากขึ้นกว่า 20 เท่าตัว รายละเอียดปรากฏดังตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

ปี พ.ศ.	ปี ค.ศ.	จำนวน	ที่มา
2534	1991	30	NECTEC
2535	1992	200	NECTEC
2536	1993	8,000	NECTEC
2537	1994	23,000	NECTEC
2538	1995	45,000	NECTEC
2539	1996	70,000	NECTEC
2540	1997	220,000	Internet Thailand/NECTEC
2541	1998	670,000	Internet Thailand/NECTEC
2542	1999	1,500,000	ISP Club/NECTEC
2543	2000	2,300,000	ISP Club/NECTEC
2544	2001	3,500,000	NSO/NECTEC (household survey)
2545	2002	4,800,000	NECTEC (estimate)
2546	2003	6,000,000	NECTEC (estimate)
2547	2004	6,970,000	NECTEC (estimate)

ที่มา: ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC) (1 พฤศจิกายน 2547)

เมื่อพิจารณาเป็นแผนภูมิจะปรากฏความแตกต่างให้เห็นได้อย่างชัดเจน ตามภาพที่ 1.1
ต่อไปนี้

ภาพที่ 1.1 แผนภูมิแสดงจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

อย่างไรก็ดี อินเทอร์เน็ตมิได้มีแต่เพียงประโยชน์อันกอนันต์เท่านั้น ในทางตรงข้าม ยังมีด้านมืดของสื่อประเภทนี้ที่หลายๆ ฝ่ายได้ตื่นตัวและหันกลับมาพิจารณากันอย่างจริงจัง โดยตลอดช่วงทศวรรษที่ผ่านมา โทษภัยของสื่ออินเทอร์เน็ตกำลังถูกจับตา รวมทั้งตัวสื่อประเภทนี้เองก็ถูกกล่าวหาว่าเป็นสาเหตุที่นำมาสู่ผลร้ายต่อสังคมหลายๆ ประการ ไม่ว่าจะเป็นด้านเนื้อหาที่ยั่วทางด้านการมรณ์ การกระตุนเร้าในเรื่องของอบายมุขต่างๆ เช่น ยาเสพติด การพนัน รวมไปถึงการล่อลวง น้อฉล การปลุกเร้า ความรุนแรง เกลียดชัง ความแปลกแยกและต่อต้านสังคม เป็นต้น และจากปริมาณการใช้อินเทอร์เน็ตที่สูงขึ้นในประเทศไทยดังกล่าวแล้วข้างต้น ย่อมสามารถสังเกตเห็นได้ว่า ผลกระทบของสื่ออินเทอร์เน็ตที่มีต่อสังคมไทย อยู่ในระดับที่มีนัยสำคัญเพิ่มมากขึ้น และสมควรจะต้องมีการศึกษาวิจัยเพื่อเตรียมการรองรับผลกระทบดังกล่าวที่อาจเกิดขึ้นต่อไป

ภาพลบของอินเทอร์เน็ตอันเป็นที่ระหวั่น และได้รับความกังวลในอันดับต้นๆ ได้แก่การแพร่หลายอย่างมากมายมหาศาลของสื่อลามกอนาจาร ซึ่งในโลกแห่งอินเทอร์เน็ตมีเว็บไซต์ที่เป็นเรื่องลามกอนาจารไม่ต่ำกว่า 400,000 เว็บไซต์ และมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นทุกวัน (ไทยรัฐ, 20 ธ.ค.2545) โดยเฉพาะเว็บไซต์ที่ถูกจัดทำขึ้นเป็นภาษาไทยนั้น มีมากกว่า 100 เว็บไซต์ ซึ่งนอกจากจะมีอยู่มากมายแล้ว ยังสามารถค้นหาง่ายด้วย เพราะเพียงแค่พิมพ์คำว่า x หรือ sex ในช่อง search ของโปรแกรมหรือเว็บไซต์การค้นหาเท่านั้น รายชื่อเว็บไซต์ประเภทนี้ก็จะปรากฏขึ้นมาเป็นจำนวนมาก (เจตน์จันทร์ ดันติเดชามงคล, 2543)

ความกังวลที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต มีสาเหตุมาจากทัศนคติที่ว่าสื่อลามกมีพิษภัย โดยที่ผ่านมา แม้แต่ในประเทศตะวันตกที่เปิดกว้างในเรื่องเพศ ยังขีติวงให้สื่อชนิดนี้มีอยู่แต่จำเพาะในร้านจำหน่ายสินค้าสำหรับผู้ใหญ่ (adult store) หรือหากอยู่ในบ้านเรือนก็จะถูกชุกซ่อนไว้ในที่มิดชิด แต่เนื่องจากอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อสมัยใหม่ที่เข้าถึงได้ง่าย ทำให้มีความกังวลกันว่าเด็กและเยาวชน จะตกเป็นเหยื่อจากสื่อลามกอนาจารที่แพร่ร่วมกับสื่อยุคไฮเทคชนิดนี้ (พิฑูมา พันธุ์ทวี, ศรีดา ตันตะอริพานิช และสุจินดา สุขุม, 2544; Wan and Faber, 2002) ซึ่งความวิตกกังวลว่า อาจนำไปสู่การสนับสนุนการเซ็นเซอร์ (censor) สื่ออินเทอร์เน็ต ดังเช่น การออกกฎหมาย Children's Online Protection Act (COPA) ในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นตัวอย่างหนึ่งของความพยายามในการควบคุมสื่อลามกบนอินเทอร์เน็ต (McNeely and Moorefield, 1999)

ประเด็นการเซ็นเซอร์สื่อลามกบนอินเทอร์เน็ตนี้ ยังคงมีการถกเถียงกันอย่างไม่รู้จบ โดยฝ่ายที่ได้แย้งเห็นว่าเป็นการริดรอนสิทธิในการเข้าถึงสื่อและเป็นการทำลายโอกาสในการพัฒนาสื่ออินเทอร์เน็ตสู่การเป็นช่องทางของเสรีภาพทางการสื่อสาร ในขณะที่ฝ่ายสนับสนุนเห็นว่า การเซ็นเซอร์สื่อลามกบนโลกไซเบอร์มีความจำเป็นอย่างมาก เพราะจะช่วยให้ทางด่วนข้อมูลข่าวสารแห่งนี้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างแท้จริง มากกว่าที่จะเป็นช่องทางการนำมลภาวะหรือสิ่งปฏิกูลมาสู่สภาพแวดล้อมทาง

วัฒนธรรม (Peters, 1994; Kaplan, 1994) ทั้งนี้ เนื่องจากฝ่ายหลังนี้มีความเห็นที่สำคัญประการหนึ่งว่า สื่อลามกอนาจารอาจเป็นต้นเหตุนำไปสู่อาชญากรรมทางเพศ ในขณะที่ฝ่ายโต้แย้งการเซ็นเซอร์ ได้อ้างว่ายังไม่มีการศึกษาใดที่แสดงให้เห็นว่าสื่อลามกอนาจารเป็นสาเหตุของอาชญากรรมดังกล่าว โดยเห็นว่าการตัดสินใจเชิงนโยบายเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์สื่อลามก มาจากเหตุผลในทางปรัชญา (philosophical), ศีลธรรม (moral), หรือเหตุผลทางการเมือง (political) มากกว่าผลเสียที่แท้จริงของสื่อลามกอนาจาร (Linz, Malamuth and Beckett, 2000) ซึ่งแม้แต่ในประเทศไทยเอง ปัจจุบันก็มีความพยายามที่จะป้องกันการเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ดังตัวอย่างในภาพที่ 1.2

ภาพที่ 1.2 ตัวอย่างความพยายามในการเซ็นเซอร์สื่ออินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

จากภาพตัวอย่างข้างต้น ผู้ใช้บริการพยายามจะเข้าไปชมเว็บไซต์ที่นำเสนอเกี่ยวกับสิ่งที่ เป็นสื่อลามกอนาจารแห่งหนึ่ง แต่กลับปรากฏหน้าเว็บเพจในภาพนี้ขึ้นมาแทนหน้าเว็บไซต์ที่ต้องการเข้าไปชม ซึ่งเป็นผลมาจากการที่ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC) ได้ประสานงานกับผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในการระงับการเชื่อมต่อไปยังเว็บไซต์ลามก (และเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสมอื่นๆ) ที่ได้มีการสำรวจและขึ้นบัญชีไว้ หากมีการเรียกชมเว็บไซต์ดังกล่าว ก็จะปรากฏหน้าเว็บเพจดังภาพนี้ขึ้นมาแทน ซึ่งนำไปสู่การโต้แย้งถึงความเหมาะสมของการดำเนินการดังกล่าวกันอย่างกว้างขวาง

เป็นที่น่าเสียดายว่า แม้ฝ่ายต่างๆ จะได้ให้ความสนใจและเป็นกังวลเกี่ยวกับปัญหาสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต แต่การวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ในประเทศไทยมีอยู่น้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นอันเกี่ยวเนื่องกับมูลเหตุที่นำไปสู่การสนับสนุนให้มีการเซ็นเซอร์ อันเนื่องมาจากความกังวลถึงผลทางด้านลบของสื่ออินเทอร์เน็ต (ทั้งๆ ที่ยังเป็นข้อถกเถียงว่าการเปิดรับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตจะก่อให้เกิดผลกระทบทางด้านลบจริงหรือไม่ เพียงใด) ซึ่งเป็นที่มาของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ทั้งนี้ โดยจะได้อาศัยแนวคิดเรื่องผลต่อบุคคลที่สาม (third-person effect) ที่มีการนำเสนอมาเป็นเวลานานกว่าสองทศวรรษแล้ว (Davison , 1983) และมีการศึกษาวิจัยโดยอาศัยแนวคิดนี้กันอย่างแพร่หลายในต่างประเทศตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา แต่เท่าที่ปรากฏข้อมูลกลับมีงานวิจัยที่อาศัยแนวคิดนี้ในประเทศไทยเพียงชิ้นเดียวเมื่อปี 2548 (ดูรายละเอียดในบทที่ 2 เกี่ยวกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง) ซึ่งตามแนวคิดดังกล่าว ได้เสนอว่า คนทั่วไปมีแนวโน้มที่จะประมาณหรือคาดการณ์ว่า การสื่อสารมวลชนจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติ หรือพฤติกรรมของบุคคลอื่นมากเกินไป (people will tend to overestimate the influence that mass communications have on the attitudes and behavior of others) นอกจากนี้ ปัจเจกบุคคลที่เป็นสมาชิกของกลุ่มผู้รับสารที่ได้เปิดรับการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ มักจะตัดสินใจว่า การสื่อสารนั้นจะมีผลต่อบุคคลอื่นมากกว่าที่มีผลต่อตนเอง และจะนำไปสู่การดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใด ซึ่งหากนำมาปรับใช้กับกรณีศึกษาแล้ว น่าจะพบว่ากลุ่มตัวอย่างในการศึกษามีแนวโน้มที่จะเชื่อว่า สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นมากกว่าตนเอง ซึ่งความเชื่อนี้จะนำไปสู่การสนับสนุนให้มีการเซ็นเซอร์สื่อดังกล่าวต่อไป การศึกษาวิจัยครั้งนี้จึงน่าจะได้ผลการศึกษาที่สามารถนำไปประกอบการพิจารณากำหนดนโยบายหรือบทบาทของภาคต่างๆ ของสังคมเกี่ยวกับการควบคุมหรือเซ็นเซอร์สื่ออินเทอร์เน็ตได้อีกประการหนึ่ง

1.2 ปัญหาวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มที่จะรับรู้ (perceive) หรือตัดสิน (judge) สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตว่าจะมีผลกระทบต่อบุคคลที่สามมากกว่าที่จะมีผลกระทบต่อตนเอง ตามแนวคิดเกี่ยวกับปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม หรือไม่ อย่างไร

2. การรับรู้หรือตัดสินดังกล่าวต่อบุคคลที่สามที่เป็นเด็กและเยาวชน กับที่เป็นผู้ใหญ่ จะมีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

3. ปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่ศึกษานี้ มีผลต่อการสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่ออินเทอร์เน็ตหรือไม่ อย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อทดสอบแนวคิดเรื่องผลต่อบุคคลที่สาม (third-person effect) ต่อกรณีสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นสื่อใหม่ (new media) ที่กำลังได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต กับการสนับสนุนการเซ็นเซอร์

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ เช่น ปัจจัยทางประชากร ปัจจัยด้านการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ที่มีต่อปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ในงานวิจัยนี้จะศึกษาเฉพาะประชากรที่เป็นผู้ใช้อินเทอร์เน็ต เนื่องจากเป็นผู้ที่รับรู้และเข้าใจถึงสื่อประเภทนี้ และจะสามารถให้ข้อมูลเพื่อใช้ในการวิเคราะห์วิจัยได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ ด้วยข้อจำกัดทางด้านงบประมาณ และเวลา ประกอบกับข้อมูลที่มีอยู่ปรากฏว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตของไทยมักจะกระจุกตัวอยู่ในเขตเมืองหลวง จึงเลือกศึกษาเฉพาะผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร เพื่อนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ เขียนรายงาน และเสนอผลการวิจัยตามลำดับต่อไป

1.5 สมมติฐานของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างจะตัดสินว่า สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่น มากกว่าที่จะมีผลต่อตนเอง (ซึ่งเรียกว่าปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม ตามแนวคิดหลักที่ใช้ในการศึกษานี้)

2. กลุ่มตัวอย่างจะตัดสินว่า สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน มากกว่าที่จะมีผลต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่

3. ผู้ที่ตัดสินว่า สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นมากกว่าตนเอง (ปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม) จะสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่อดังกล่าว

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพิจารณาวางนโยบาย ออกกฎหมาย หรือข้อบังคับเกี่ยวกับการควบคุมสื่ออินเทอร์เน็ต

2. สามารถนำความรู้ที่ได้ไปพิจารณาเสริมสร้างองค์ความรู้ของแนวคิดเรื่อง ผลต่อบุคคลที่สามของการสื่อสาร (third-person effect in communication) อันอาจนำไปสู่การยกระดับเป็นทฤษฎีได้ต่อไป

1.7 นิยามศัพท์ในการวิจัย

สื่อลามกอนาจาร หมายความว่า ข้อความ ภาพ เสียง หรือการนำเสนออื่นๆ ที่เป็นการปลุกเร้าทางเพศอย่างชัดเจน โดยในการวิจัยครั้งนี้จะมุ่งศึกษาเฉพาะสื่อประเภทนี้ที่มีอยู่ หรือเข้าถึงได้บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

บุคคลที่สาม หมายความว่า บุคคลอื่นๆ ที่ไม่ใช่ตัวผู้ให้ข้อมูลเอง โดยในการวิจัยครั้งนี้จะแบ่ง “บุคคลที่สาม” ออกเป็นสองกลุ่ม คือ เด็กและเยาวชน และผู้ใหญ่ (คนอื่นๆ ซึ่งไม่ใช่ตัวผู้ให้ข้อมูลเอง) โดยกำหนดให้ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปอยู่ในกลุ่มหลัง

การเซ็นเซอร์ (censor) หมายถึง การดำเนินการใดๆ เพื่อพิจารณาลั่นกรองเนื้อหาของสื่อที่ทำการตรวจนั้น เพื่อให้มีการเผยแพร่ หรือจำกัดการเข้าถึงสื่อดังกล่าวเฉพาะเนื้อหาที่ได้ผ่านการเห็นชอบ โดยได้ตัดทอนส่วนที่ผู้กลั่นกรองเห็นว่าไม่เหมาะสมตามเกณฑ์หรือดุลยพินิจในการพิจารณาออกไปแล้ว ในที่นี้ มุ่งเน้นถึงมาตรการต่างๆ ในการควบคุมสื่ออินเทอร์เน็ต

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ อาศัยแนวทางการศึกษาตัวแปรซึ่งได้ทำการค้นคว้าจากแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต

2.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร

2.1.3 แนวคิดทฤษฎีด้านประชากรศาสตร์

2.1.4 แนวคิดเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับผลต่อบุคคลที่สามของการสื่อสาร

2.1.5 แนวคิดเกี่ยวกับการกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ต

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ต (internet) หรือในบางครั้งอาจเรียกสั้นๆ ว่า เน็ต (the net) โดยภาพรวมก็คือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่มีพื้นที่ครอบคลุมไปถึง 240 ประเทศทั่วโลก (พินิจ พันธ์ทวี, ศรีดา ตันทะอริพานิช และสุจินดา สุขุม, อ้างแล้ว) เป็น *เครือข่ายของเครือข่าย* คือประกอบด้วยเครือข่ายจำนวนนับไม่ถ้วน ซึ่งแต่ละเครือข่ายก็อาจมีขนาด ประสิทธิภาพในการส่งผ่านสัญญาณ ประเภทของสื่อรับ-ส่งสัญญาณ (เช่น ส่งตามสาย หรือส่งผ่านอากาศ) และการครอบคลุมอยู่ในพื้นที่ต่างๆ กัน ซึ่งในขอบเขตพื้นที่เดียวกันนั้น ก็อาจมีเครือข่ายย่อยๆ เหลื่อมซ้อนกันอยู่

ตัวอย่างเครือข่ายในประเทศไทยเช่น เครือข่ายเพื่อการศึกษาและวิจัยไทยสาร (ThaiSarn) เครือข่ายกาญจนาภิเษก เครือข่ายเพื่อโรงเรียนไทย (SchoolNet) เครือข่ายอุดมศึกษา (UniNet) ก็นับเป็นเครือข่ายย่อยๆ ที่ต่างก็เป็นส่วนหนึ่งของอินเทอร์เน็ตด้วยกันทั้งสิ้น แม้เครือข่ายย่อยที่กระจายอยู่ตามส่วนต่างๆ ของโลกเหล่านี้อาจมีความแตกต่างกัน แต่เพราะมาตรฐานของเทคโนโลยีทางการสื่อสาร โทรคมนาคมบางประการที่ใช้ร่วมกัน ทำให้เครือข่ายเหล่านี้สามารถรับ-ส่งข้อมูลระหว่างกันได้ และทำให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วโลกสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างไร้พรมแดน

2.1.1.1 ประวัติความเป็นมาของอินเทอร์เน็ต

ต้นกำเนิดของอินเทอร์เน็ตเริ่มขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1960 ท่ามกลางยุคสมัยแห่งสงครามเย็น (cold war) ซึ่งขณะนั้นเครือข่ายการสื่อสารยังคงเป็นลักษณะเชื่อมต่อแบบจุดต่อจุด (point-to-point) ในลักษณะการเชื่อมต่อแบบนี้ หากบางจุดของเครือข่ายถูกทำลาย ก็จะมีผลทำให้เครือข่ายทั้งหมดสิ้น

ประโยชน์ลงและการสื่อสารจะถูกตัดขาด ซึ่งจะทำให้เสียเปรียบเชิงยุทธศาสตร์เป็นอย่างมาก ประกอบกับความกังวลของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการถูกโจมตีด้วยอาวุธนิวเคลียร์ จึงได้มีการพยายามที่จะหาแนวทางการสื่อสารระหว่างหน่วยงานต่างๆ ของสหรัฐ หากตกอยู่ในภาวะสงคราม นิวเคลียร์ และจากการระดมสมองของหน่วยงานที่รับผิดชอบในการพัฒนาคือ The Rand Corporation ก็ได้มีผู้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับเครือข่ายการสื่อสารที่แต่ละจุดที่เชื่อมต่อเป็นอิสระ หากจุดใดจุดหนึ่งของเครือข่ายถูกทำลาย ข้อมูลข่าวสารก็จะสามารถเดินทางผ่านเส้นทางอื่นของเครือข่ายได้เอง โดยไม่ถูกตัดขาด (National White Collar Crime Center, อ้างแล้ว)

แนวคิดดังกล่าวได้รับการพัฒนาเป็นรูปร่างภายใต้ชื่อ ARPANet (Advanced Research Projects Agency Network) โดยมีเป้าหมายในการสรรสร้างเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เล็ก และมีลักษณะไม่รวมศูนย์ (decentralized) เพื่อเชื่อมต่อระหว่างมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั่วสหรัฐอเมริกา โดยเริ่มต้นจากการเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์ 4 เครื่อง ของมหาวิทยาลัยยูทาห์, มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียที่ซานตาบาร์บารา, มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียที่ลอสแอนเจลิส และสถาบันวิจัยของมหาวิทยาลัยแสตนฟอร์ด หลังจากที่มีการทดสอบการใช้งานจนได้ผลเป็นที่น่าพอใจ กระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ จึงขยายเครือข่าย ARPANet ออกไปอีก โดยเชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัยต่างๆ รวม 50 แห่ง โดยใช้โปรโตคอล (protocol – ข้อตกลงในการสื่อสาร) ที่มีชื่อว่า NCP (network control protocol) แต่ต่อมาพบว่ายังมีข้อจำกัดอยู่มาก จึงมีการพัฒนาโปรโตคอลตัวใหม่ขึ้นมา โดยมีจุดเด่นทำให้เครื่องคอมพิวเตอร์แต่ละแบบที่แตกต่างกันสามารถสื่อสารกันได้ เรียกโปรโตคอลนี้ว่า TCP/IP (Transmission Control/Internet Protocol)

ต่อมาในปี ค.ศ.1986 มูลนิธิวิทยาศาสตร์แห่งชาติสหรัฐฯ (NSF: National Science Foundation) ได้สร้างเครือข่ายคอมพิวเตอร์ขึ้นมาอีกระบบหนึ่งเรียกว่า NSFNET ซึ่งประกอบด้วยซูเปอร์คอมพิวเตอร์ 5 เครื่อง เชื่อมต่อเข้าด้วยกันโดยใช้โปรโตคอล TCP/IP ในการสื่อสาร สำหรับจุดมุ่งหมายของเครือข่ายนี้ก็เพื่อใช้ในการวิจัยและการศึกษา ต่อมามีการเชื่อมต่อเครือข่ายนี้กับเครือข่ายจำนวนมากเนื่องจากต้องการใช้งานซูเปอร์คอมพิวเตอร์ และในที่สุดเครือข่าย ARPANet ก็มีการขอเชื่อมต่อกับ NSFNET ด้วย นอกจากนี้ เครือข่ายอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็น UUNET, UUCP, BITNET หรือ CSNET ก็ขอเชื่อมต่อกับ NSFNET ด้วย จนกระทั่งในปี ค.ศ.1989 มีคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อกันอยู่กว่า 100,000 เครื่องทีเดียว แต่เนื่องจากเจ้าของ NSFNET เป็นองค์กรที่ไม่แสวงผลกำไรและมีงบประมาณอยู่จำกัด ทาง NSF จึงได้ผลักดันการดำเนินงานเครือข่ายนี้ไปให้ ANS (Advanced Network and Services) แทน โดย ANS นี้ เป็นบริษัทร่วมทุนระหว่างบริษัท MCI, IBM และมหาวิทยาลัยมิชิแกน และได้มีการเปลี่ยนชื่อจาก NSFNET มาเป็น

อินเทอร์เน็ต (internet) จนถึงปัจจุบัน (ต้น ต้นศัพท์สุทธิวงศ์, สุพจน์ ปุณณชัยยะ และ สุวัฒน์ ปุณณชัยยะ, 2539)

2.1.1.2 ความก้าวหน้าของอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

ทวิศักดิ์ กอนันต์กุล (2544) ได้บรรยายความเป็นมาของอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยว่า เมื่อปี พ.ศ. 2530 ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติได้ริเริ่มโครงการเครือข่ายคอมพิวเตอร์ระหว่างมหาวิทยาลัยขึ้นเพื่อเชื่อมโยงศูนย์คอมพิวเตอร์ของหลายมหาวิทยาลัยเข้าด้วยกันด้วยระบบสื่อสารแบบ X.25 และให้ทุนอุดหนุนการจัดทำข้อมูลบัตรรายการห้องสมุดแก่สถาบันต่างๆจำนวนมาก นับว่าเป็นการสร้างเครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อเชื่อมโยงภายในประเทศ แต่ไม่มีการเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ต

ในปีเดียวกันมีการใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทยเป็นครั้งแรก โดยได้รับความช่วยเหลือจากประเทศออสเตรเลีย และเริ่มใช้งานที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (เดือนมิถุนายน) และสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ทั้งนี้เชื่อมต่อเป็นการใช้โมเด็มต่อผ่านสายโทรศัพท์ ต่อมา มีคณาจารย์จากสถาบันอื่นๆ เข้าร่วมอีกหลายท่าน เช่น จาก ธรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ รามคำแหง นิธิ และอัสสัมชัญ ในการทำงาน ทางมหาวิทยาลัยเมลเบิร์นเป็นผู้โทรเข้ามาที่เครื่องคอมพิวเตอร์ในประเทศไทยวันละสองครั้งเพื่อแลกเปลี่ยน "ถุงไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์" และเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายช่วยไทย

พ.ศ. 2535 ได้มีการจัดตั้งเครือข่ายไทยสารขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ โดยเนคเทค ร่วมกับหน่วยงานอื่นๆ เช่น มหาวิทยาลัยและบริษัทเอกชน โดยมีวัตถุประสงค์แรกคือการทำให้นักวิชาการไทย ทั้งจากภาครัฐและเอกชน สามารถแลกเปลี่ยนจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กันได้ทั่วโลก ทั้งนี้มีคณะทำงานจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (NECTEC Email Working Group หรือ NEWgroup) เป็นผู้ช่วยกันพัฒนา และมีผู้ใช้แรกเริ่มเพียง 28 ท่าน จาก 20 หน่วยงาน โดยใช้คอมพิวเตอร์ 8 เครื่อง เชื่อมต่อกันผ่านสายโทรศัพท์ โดยใช้ซอฟต์แวร์ UUCP และ MHSNet โดยในเดือนเมษายน ประเทศไทยมีรหัสอักขระมาตรฐานประกาศในร่างมาตรฐาน ISO-10646 และในเดือนกรกฎาคมประเทศไทยได้เชื่อมต่อกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอย่างเต็มเวลา (ผ่านวงจรเช่าต่างประเทศระหว่างจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและบริษัท UUNET) ด้วยความเร็ว 9,600 บิต/วินาที และในเดือนธันวาคม มีสถาบันไทยรวม 6 แห่ง ที่เชื่อมโยงกันด้วยวงจรเช่าแบบถาวรเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ตลอด 24 ชั่วโมง ทุกวัน ได้แก่ เนคเทค จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย)

พ.ศ. 2536 เนคเทคเปิดใช้วงจรต่างประเทศความเร็วปานกลาง (64 kbps) ขึ้นเป็นวงจรแรก เพื่อให้ผู้ใช้ทั้งหมดในประเทศไทยได้รับและส่งข้อมูลได้โดยสะดวกยิ่งขึ้น

และในเดือนสิงหาคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็ได้ปรับปรุงวงจร 9,600 bps เป็น 64 kbps ด้วยในเดือนสิงหาคม ได้มีการเริ่มนำระบบ Linux Operating System เข้ามาใช้งานเป็นครั้งแรกในประเทศไทย

และเดือนตุลาคมได้เปิดบริการ WWW เป็นครั้งแรกในประเทศไทยเช่นเดียวกัน คือ www.nectec.or.th ซึ่งทำหน้าที่แนะนำประเทศไทยให้กับทั่วโลกเป็นภาษาอังกฤษ ภายใต้ชื่อ Thailand the Big Picture และเปิดบริการอย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลากว่า 9 ปีจนถึงปัจจุบัน ในปีนั้น เครือข่ายไทยสารมีหน่วยงานเชื่อมต่ออย่างถาวรรวม 19 หน่วยงาน

พ.ศ. 2537 เป็นปีที่ประเทศไทยนำเครื่องคอมพิวเตอร์สมรรถนะสูงสองเครื่อง ต่อเข้ากับเครือข่ายไทยสาร-อินเทอร์เน็ต เครื่องแรก คือ MasPar ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (เดือนกุมภาพันธ์) และเครื่องที่สอง คือ Cray Supercomputer รุ่น EL98 (เดือนพฤษภาคม) และในเดือนกรกฎาคม ได้มีการสาธิตการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตความเร็วสูง 2 ล้านบิตต่อวินาที ระหว่างเนคเทค กับงานวันสื่อสารแห่งชาติ ที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ในเดือนกรกฎาคม เพื่อสาธิตระบบมัลติมีเดียและการประชุมทางไกลผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (IP video conference) ในปีนี้ เครือข่ายไทยสารได้เชื่อมโยงสถาบันอุดมศึกษาได้ 34 แห่ง ใน 27 สถาบัน

พ.ศ. 2538 เป็นปีแห่งเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งเปิดศักราชด้วยการที่การสื่อสารแห่งประเทศไทยอนุญาตให้เปิดบริการอินเทอร์เน็ตเชิงพาณิชย์ โดยคณะรัฐมนตรีได้อนุมัติให้ก่อตั้งบริษัทอินเทอร์เน็ตประเทศไทย จำกัด (การร่วมทุนระหว่างเนคเทค/สวทช. กับ กสท. และ ทศท.) เป็นผู้ให้บริการรายแรก ซึ่งได้มีการเริ่มบริการอย่างเป็นทางการในวันที่ 1 มีนาคม 2538 และตั้งแต่เดือนมิถุนายนก็เริ่มมีผู้ให้บริการอื่นเริ่มได้รับอนุญาตให้บริการอินเทอร์เน็ตที่ถูกกฎหมาย ในเดือนมีนาคมปีนี้ ก็เป็นการเริ่มโครงการเครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อโรงเรียนไทย หรือ SchoolNet โดยมีโรงเรียนเข้าร่วมโครงการรุ่นแรก 30 โรงเรียน โดยการใช้อินเทอร์เน็ตหลังจากปี พ.ศ. 2538 เป็นต้นมา เริ่มเป็นที่แพร่หลายและเป็นข่าวออกสู่หน้าหนังสือพิมพ์เป็นประจำ และค่อนข้างจะหาเอกสารอ้างอิงต่างๆ ได้ง่ายมากยิ่งขึ้น

อินเทอร์เน็ตมีบริการหลากหลายชนิด เช่น ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail), Gopher, Internet Relay Chat: IRC เป็นต้น แต่บริการที่ได้รับความนิยมและเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางก็คือ เวิลด์ไวด์เว็บ (World Wide Web: WWW) ซึ่งได้รับการพัฒนาจากนักวิจัยของห้องทดลองฟิสิกส์ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ที่มีชื่อว่า CERN โดยบริการ WWW นี้ ได้รวมความสามารถในการแลกเปลี่ยนข่าวสารบนอินเทอร์เน็ต โดยการใช้ Hypertext ซึ่งช่วยให้ง่ายต่อการใช้งาน สามารถเพียงการคลิกเมาส์ ที่จุดที่กำหนดในเอกสารหนึ่ง ก็จะเชื่อมโยงไปยังอีกเอกสารหนึ่งที่เกี่ยวข้องได้ในเวลาอันรวดเร็ว นอกจากนี้เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ได้ WWW ได้รับความนิยมอย่างมากก็คือ ความสามารถในการนำเสนอรูปภาพ เสียง วิดีโอ และภาพเคลื่อนไหว (animation) ควบคู่กับตัวอักษรในเอกสาร “เว็บ” ได้ ซึ่งถูกเรียกว่าเอกสาร HTML (hypertext markup language) หรือ Web Pages โดยการเรียกดูเอกสารเหล่านี้

จะกระทำผ่านโปรแกรมที่เรียกว่าเบราว์เซอร์ (web browser) ความสวยงามและความง่ายในการใช้งานของบริการนี้ ทำให้อินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางที่ถูกใช้ประโยชน์ทางธุรกิจ การแสดงความคิดเห็น การรายงานเหตุการณ์ทั้งท้องถิ่น และระดับโลก ตลอดจนเป็นช่องทางการสื่อสารระหว่างกันของบุคคลต่างๆ ทั่วโลก

จากมุมมองหนึ่ง อินเทอร์เน็ตก็มีลักษณะบางอย่างของความเป็นสื่อ เช่นเดียวกับกับหนังสือพิมพ์ วิทยุ หรือ โทรทัศน์ แต่ประเด็นของการกำกับดูแลหรือควบคุมอินเทอร์เน็ตนั้น จะมีความยุ่งยากและซับซ้อนกว่ามาก จากเหตุผลหลักๆ 3 ประการคือ จำนวนผู้ผลิตเนื้อความ การค้นหาต้นตอ และขอบเขต ในประเด็นของจำนวนผู้ผลิตเนื้อความนั้น สำหรับอินเทอร์เน็ตแล้ว ทุกคนที่เป็นผู้ใช้สามารถเป็นผู้ผลิตเนื้อความได้ในขณะเดียวกัน ไม่ใช่เรื่องยากที่บุคคลธรรมดาทั่วไปจะสร้างเว็บไซต์ของตนเอง และนำข้อความ เสียง ภาพ หรือภาพเคลื่อนไหวใดๆ ก็ตาม ที่ตนต้องการมาลงในเว็บไซต์นั้น กรณีที่ไม่มีเว็บไซต์ของตนเอง ก็ยังมีโอกาสเป็นผู้ผลิตได้ในรูปแบบของการส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การตั้งกระทู้ หรือการส่งความคิดเห็น ไปปรากฏอยู่บนกระดานรับความคิดเห็นต่างๆ

การค้นหาต้นตอผู้กระทำผิดก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ทำให้การควบคุมดูแลเนื้อความบนอินเทอร์เน็ตเป็นเรื่องยาก และต้องอาศัยความรู้ด้านเทคนิคประกอบไปกับความสามารถในการสืบจับด้วย นอกจากนั้น ในบางกรณีที่สืบสาวจนพบต้นตอ คือบัญชีของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต แต่บางครั้งการสมัครเป็นผู้ใช้เป็นเรื่องที่กระทำได้โดยมิต้องให้หลักฐานแสดงตน ทำให้ไม่มีผู้ใดทราบว่าเจ้าของชื่อบัญชีนั้นๆ แท้จริงแล้วคือใคร หรือแม้แต่เจ้าของชื่อบัญชีอาจปฏิเสธว่าตนเองมิได้เป็นผู้กระทำผิด โดยอาจให้เหตุผลว่าชื่อบัญชีถูกแอบใช้โดยบุคคลอื่น ซึ่งเป็นเรื่องยากต่อการพิสูจน์

และประการสุดท้าย ขอบเขตอันไร้พรมแดนของอินเทอร์เน็ตก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้การดูแลควบคุมอินเทอร์เน็ตเป็นเรื่องท้าทาย เพราะอาจหาข้อยุติมิได้ว่าการกระทำผิดนั้นๆ ถือเป็นกรกระทำผิดในท้องที่ใด และอยู่ในอำนาจกฎหมายใด กฎหมายใดสามารถชี้ได้ว่าผิดหรือไม่ประการใด หรือแม้ในกรณีที่พิสูจน์ได้ว่าผิด หากผู้กระทำผิดอาศัยอยู่ในประเทศอื่น การจับกุมมาดำเนินคดีก็ยังคงเป็นเรื่องยากเช่นกัน (พิรุมา พันธุ์ทวี, ศรีดา ดันตะอริพานิช และสุจินดา สุขุม, 2544)

2.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร

คำนิยามของสื่อลามกก่อนข้างจะเป็นอัตวิสัย ภาพหรือข้อความหนึ่งในความรู้สึกของบางคน อาจคิดว่าเป็นสื่อลามกอนาจาร แต่ในขณะเดียวกัน อีกบุคคลหนึ่งอาจมองภาพหรือข้อความเดียวกันนั้น เป็นเรื่องของศิลปะ หรือเรื่องตลกธรรมดา หรือแม้กระทั่งมองเป็นความรู้ทางเพศศึกษา ผู้พิพากษาท่านหนึ่งสหรัฐอเมริกากล่าวว่า ไม่สามารถให้คำนิยามสื่อลามก (pornography) ได้ จะทราบได้ทันทีเมื่อเห็น

หรือไต่ยีนมัน (Jacobellis V. Ohio, 1964 ใน จงกถณี โตสกูลวงศ์, 2542)

คำว่า pornography มาจากศัพท์ภาษากรีกคำว่า porni (prostitute – โสเภณี) และคำว่า graphein (to write – เขียน) รวมแล้วหมายถึง การเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวของโสเภณีนั่นเอง ซึ่งในปัจจุบันมักจะถูกใช้สลับสับเปลี่ยนกับคำอีกสองคำ คือ obscenity และ erotica โดยจะใช้แลกเปลี่ยนกันในภาษาทั้งในชีวิตประจำวันและการโต้เถียงในหมู่นักวิชาการ บ่อยครั้งที่การประยุกต์ใช้นี้ก็เพื่อต้องการให้เห็นภาพโดยไม่มี การแบ่งแยก แต่อย่างไรก็ตามในความเป็นจริงแล้ว คำทั้ง 3 คำนี้ ก็ยังมีความหมายที่แตกต่างกัน ซึ่งในการศึกษาอาจจะแยกพิจารณาได้ดังนี้

pornography เป็นคำที่ใช้กันโดยทั่วไปในหมู่นักคนในสังคม เช่น บุคคลคนหนึ่งอาจจะเชื่อว่านิตยสารทางเพศเล่มหนึ่งไม่ลามก แต่คนอีกคนหนึ่งกลับว่ามันใช่ ซึ่งในกรณีนี้ไม่มีผู้ใดถูกหรือผิด ส่วนคำที่มักจะถูกใช้ในภาษาของกฎหมายก็คือ “obscenity” โดยศาลสูงของประเทศสหรัฐอเมริกาได้ชี้แนวทางพื้นฐานสำหรับพิจารณาสิ่งที่เข้าข่าย obscenity ว่าจะต้องประกอบไปด้วยส่วนสำคัญๆ คือ 1) บุคคลทั่วไปในมาตรฐานของสังคมนั้นเห็นว่า วัตถุหรือรูปภาพโดยรวม หรือเนื้อหาของสื่อที่ส่งออกไปทางยั่วยุคมารมณ์หรือไม่ 2) ผลงานชิ้นนั้นพรรณนาหรืออธิบายการกระทำทางเพศในหนทางที่น่ารังเกียจอย่างชัดเจน โดยเฉพาะที่นิยามโดยกฎหมายของรัฐหรือไม่ 3) ผลงานนั้นขาดคุณค่าทางวรรณกรรม ทางศิลปะ ทางการเมือง หรือทางวิทยาศาสตร์อย่างร้ายแรงหรือไม่ ซึ่งหากงานชิ้นนั้นเข้าข่ายทั้ง 3 ส่วนข้างต้นนี้แล้ว ศาลก็อาจจะตัดสินว่าเป็น obscenity ซึ่งจะต้องถูกควบคุมโดยกฎหมายของรัฐ

ในทางปฏิบัติเพื่อหาเส้นแบ่งแยกระหว่าง pornography กับ obscenity นั้น เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจ อาจเริ่มพิจารณาตั้งแต่รากฐานของคำเสียก่อน โดยคำว่า “obscenity” นี้แปลมาจากภาษาละติน obscaenum หมายถึง “filth” (Webster’s New Dictionary, 1990) คือ ความสกปรก โสมม ซึ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งที่บาดหูบาดตา หยาบโลน น่ารังเกียจ น่าขยะแขยง และความคิดเกี่ยวกับการเหยียดหยามหรือการฝ่าฝืนศีลธรรมที่เป็นมาตรฐานซึ่งเป็นที่ยอมรับ ในขณะที่ pornography มีรากศัพท์มาจากภาษากรีก porni ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น โดยจะเป็นการเขียนอธิบายชีวิตและกิริยาอาการของโสเภณีและลูกค้าของพวกเธอ ซึ่งจะเห็นว่าคำทั้งสองมีความแตกต่างกันมาตั้งแต่รากศัพท์แล้ว โดยนักวิชาการในโลกระวันตกหลายท่านนิยมจะให้คำนิยามของ pornography ในเทอมที่พรรณนาเรื่องราวเพศมากกว่า obscenity โดยนักอิตินียม (feminist) มักจะนำเอา pornography ไปโยงถึงวัสดุโจ่งแจ้งทางเพศซึ่งมีมิติของการปลุกเร้าทางเพศที่มีการครอบงำ การมีอำนาจเหนือ และการตกเป็นรองของเพศหญิง หรือการทำให้เจ็บปวดอับอาย ในบริบทซึ่งทำให้มีสภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศ

ส่วน obscenity นั้น จะรวมเอาความน่ารังเกียจ หยาบโลน บาดหูบาดตา ชักจูงให้เกิดความสะอิดสะเอียนแต่ก็ล่อลวงให้ชวนหลงโดยอาจจะอ้างถึงวัสดุตามธรรมชาติหรือการสร้างสรรค์ขึ้นมาของบุคคล หรือเป็นการกระทำของมนุษย์ในความหมายที่เอนเอียงไปในทางเสื่อมทราม ซึ่งจะเห็นว่า obscenity นั้น กินความกว้างกว่า pornography เพราะ pornography ถูกจำกัดขอบเขตไปที่วัสดุที่ปลูกเร้าทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง ในขณะที่ obscenity อาจจะไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศทั้งหมดที่อ้างอิงถึงความลามก เช่น ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการผ่าตัดร่างกายของมนุษย์ออกเป็นชิ้นส่วน หรือแม้กระทั่งภาพการผ่าตัดที่ไม่มีอาการอ้างถึงเรื่องเพศอย่างเปิดเผย อย่างไรก็ตาม ก็ยังเป็นเรื่องยากที่จะรักษาการจำแนกที่คมชัดไว้ เนื่องจาก obscenity ในฐานะที่เป็นวัสดุที่น่ารังเกียจก็ยังสามารถถูกมุ่งหมายให้สร้างการตอบสนองทางเพศได้เช่นกันในบุคคลที่มีอารมณ์วิปริตวิถิตาร ซึ่งมักจะค้นพบว่าความน่ารังเกียจนี้ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ ชวนให้หลงไหลและดึงดูดความสนใจในเรื่องเพศ

คำที่ใช้สลับเปลี่ยนกันต่อมาก็คือ “erotica” ซึ่งมักจะใช้เรียกงานศิลปะ งานเขียน ภาพ หรือการแสดงที่พรรณาราวทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง มันอาจจะมีคุณค่าเพียงพอในการหลบเลี่ยงการประณามในฐานะที่เป็นสื่อลามก คำนี้ถือกำเนิดมาจากชื่อของเทพเจ้ากรีก “eros” ซึ่งเป็นเทพเจ้าของความปรารถนาแห่งเรือนร่าง และยังเป็นเทพองค์เดียวกันกับ “cupid” ของชาวโรมัน คำว่า “erotica” เริ่มใช้ในราวคริสต์วรรษที่ 19 โดยผู้ขายหนังสือต้องการหลบเลี่ยงการขายหนังสือทางเพศซึ่งอาจถูกจับกุมโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในปัจจุบัน erotica มักจะใช้กับงานที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศในรูปแบบของศิลปะ ในขณะที่งานที่ไม่มีคุณค่าใดๆ เลย ก็จะถูกเรียกว่า pornography ความแตกต่างในการจำแนกนั้น มักจะเป็นเรื่องของรสนิยม เมื่อรสนิยมเปลี่ยนไปตามกาลเวลา นวนิยายจำนวนมาก เช่น Lady Chatterley’s Lover ที่ประพันธ์โดย D.H.Lawrence ในปี ค.ศ.1928 หรือ Lolita ของ Vladimir Nabokov (1955) แต่เดิมเคยเชื่อกันว่าเป็นสื่อลามกและไม่มีคุณค่าทางวรรณกรรม แต่มาภายหลังกลับถูกเรียกเป็น erotica

โดยทั่วไปแล้ว ในสังคมตะวันตกซึ่งส่วนใหญ่เป็นสังคมที่มีสื่อลามกแพร่หลายอย่างกว้างขวางนั้น จัดเกณฑ์แบ่งความรุนแรงของเนื้อหาในสื่อลามกออกเป็น 2 ประเภทด้วยกัน คือ

1) hard-core เป็นเนื้อหาที่เน้นการกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ โดยการแสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง รุนแรง และเร่าร้อน แสดงให้เห็นถึงภาวะของการร่วมเพศอย่างเด่นชัด หรือการมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดไปจากปกติ เช่น การร่วมเพศระหว่างคนกับสัตว์ (bestiality) หรือการร่วมเพศระหว่างคนกับศพ (necrophilia) เป็นต้น

2) soft-core เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความใคร่และต้องการกระตุ้นให้เกิดความพึงพอใจมากกว่าการแสดงออกทางเพศอย่างโจ่งแจ้งและรุนแรง ภาพและข้อความในนิตยสารเพลย์บอยและเพน্থ์เฮาส์ มักจะถูกนำมาใช้เพื่อเป็นตัวอย่างของสื่อลามกประเภทนี้

อย่างไรก็ตาม มีผู้ที่คัดค้านการแบ่งประเภทของสื่อลามกในลักษณะนี้ โดยให้เหตุผลว่าเมื่อนิตยสารทั้งสองจะไม่ได้แสดงภาพหรือข้อความทางเพศที่โจ่งแจ้ง รุนแรง หรือผิดปกติกี่ตาม แต่นิตยสารประเภทนี้ก็ยังแสดงให้เห็นผู้เปิดรับสื่อรับรู้ถึงความรุนแรง และการล่วงละเมิดต่อเรือนร่างของเพศหญิง ซึ่งถือว่าการสนับสนุนและส่งเสริมอาชญากรรมประเภทของการข่มขืนและการทารุณกรรมทางเพศต่อเด็ก ดังนั้น การใช้คำว่า “soft-core” จึงเป็นการใช้คำที่ผิด เพราะทำให้ดูเหมือนกับว่าเป็นเรื่องเบาๆ ที่ยอมรับกันได้ ในสังคม ในขณะที่คำว่า “hard-core” จะดูว่าเป็นความลามกแบบของจริง ผิดศีลธรรม สกปรกและหยาบช้า

ในปี ค.ศ.1986 Meese Commission จัดแบ่งสื่อลามกออกเป็น 5 ประเภท คือ

- 1) สิ่งที่เป็นความรุนแรงทางเพศ (sexual violent materials) แสดงให้เห็นถึงภาพของการข่มขืน และเนื้อหาที่เป็นการทำร้ายบุคคลทางเพศ
- 2) สิ่งที่ไม่เป็นความรุนแรงแต่แสดงออกให้เห็นถึงความน่าละอาย การอยู่เหนือ การตกเป็นรอง หรือความต่ำต้อย (nonviolent materials depicting degradation, domination, subordination or humiliation) ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาของผู้หญิงที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย
- 3) สิ่งที่ไม่เป็นความรุนแรงและไม่มีลักษณะของการถูกข่มเหง (nonviolent and non-degrading materials) พรรณนาให้เห็นถึงการร่วมเพศโดยปราศจากความก้าวร้าวรุนแรงหรือการบังคับขู่เข็ญ
- 4) เปลือยอย่างมีศิลปะ (nudity) แสดงให้เห็นเรือนร่างอันเปลือยของมนุษย์โดยไม่มีพฤติกรรมทางเพศที่ชัดเจนหรือเจตนาจะให้มี
- 5) เปลือยเด็ก (child pornography) มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศเพียงเล็กน้อย และทั้งๆ ที่การผลิตถือเป็นเรื่องผิดกฎหมายอาญาในประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ก็ยังคงมีการแพร่กระจายไปทั้งในนิตยสารต่างประเทศ อินเทอร์เน็ต และจัดจำหน่ายโดยตรง หลายคนไม่เห็นด้วยกับการเรียกสื่อประเภทนี้ว่า “pornographic” แต่ควรจะถูกเรียกว่า “sexual explicit” มากกว่า

สหรัฐอเมริกา นับเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญกับการศึกษาในเรื่องของสื่อลามกอย่างจริงจัง และค่อนข้างหลากหลาย การเป็นประเทศที่เปิดเสรีทางความคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ และไม่มีกรอบจารีตประเพณีแบบโลกทางตะวันตกมาขัดขวาง ทำให้การโต้เถียงกันในประเด็นนี้เป็นไปอย่างเปิดเผยและกว้างขวาง มีหลายแง่มุมที่น่าสนใจ มุมมองของนักวิชาการและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับวงจรของสื่อลามกนั้นแตกต่างกันออกไป มีทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการเผยแพร่สื่อลามกในสังคม

โดยศึกษาจากผลกระทบทั้งในระยะสั้นและระยะยาวของการเปิดรับสื่อลามกของปัจเจกบุคคล รวมทั้งสิทธิเสรีภาพในการแสวงหาข่าวสารเรื่องเพศ แม้กระทั่งนักวิชาการที่อยู่ในสาขาเดียวกัน อย่างเช่น

Feminist นั้น ก็ยังมีทัศนะเกี่ยวกับเรื่องนี้แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งในแต่ละทัศนะหรือมุมมองเหล่านั้นก็นำเหตุผลที่น่าเชื่อถือมาอ้างอิงเพื่อสนับสนุนความคิดของตนได้อย่างน่าสนใจ

ประเด็นที่นำมาถกเถียงเพื่อพยายามหาข้อสรุปมีอยู่ด้วยกันหลายประเด็น เช่น

- สื่อลามกคืออะไร

- การจำกัดและควบคุมการเข้าถึงสื่อลามกจากอำนาจของรัฐ เป็นการปิดกั้นสิทธิและเสรีภาพในการแสวงหา และเข้าถึงซึ่งข่าวสารทางเพศของประชาชนหรือไม่

- การเปิดรับสื่อลามกก่อให้เกิดผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมกับสังคมในด้านใดบ้าง

- สื่อลามกให้ประโยชน์หรือให้โทษอย่างไร

- สื่อลามกเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอะไรกันแน่ เรื่องเพศ เรื่องเกี่ยวกับผู้หญิง หรือเรื่องของอำนาจ

- ถ้าสื่อลามกเป็นตัวแทนที่แสดงออกถึงการกดขี่ และไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศแล้ว การควบคุมการเผยแพร่สื่อลามกในสังคม จะช่วยลดช่องว่างของความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศนี้ได้หรือไม่อย่างไร

- ฯลฯ

ประเด็นที่นักวิชาการตะวันตกยกขึ้นมาถกเถียงกันได้อย่างไม่รู้จบก็คือ สื่อลามกเป็นประโยชน์หรือให้โทษกันแน่ ความคิดเห็นจากหลายๆ ฝ่ายถูกนำเสนอได้อย่างน่าสนใจ แต่ในท้ายที่สุดแล้วก็ขึ้นอยู่กับการใช้วิจารณญาณของปัจเจกเองว่าจะมองสื่อลามกนี้ด้วยสายตาเช่นไร

นักวิชาการโลกตะวันตกปัจจุบันแยกออกเป็น 3 ทัศนะที่ให้ความเห็นเกี่ยวกับสื่อลามก คือฝ่ายที่คัดค้าน ฝ่ายที่เห็นด้วย และฝ่ายที่มีความรู้สึกเป็นกลางในการเผยแพร่สื่อนี้ในสังคม

- ฝ่ายที่คัดค้านการผลิตและเผยแพร่สื่อลามก

มี 2 ฝ่ายที่เป็นตัวตั้งตัวตีหลักในสังคม คือ นักอิตตินิยมและพวกอนุรักษนิยมที่เคร่งศาสนา นักอิตตินิยมชื่อดังหลายคนออกมาต่อต้านสื่อลามกอย่างจริงจัง เช่น Catharine A. MacKinnon และ Andrea Dworkin โดยมองว่าสื่อลามกเป็นสิ่งที่แสดงถึงการมีอิสระของเพศชายในการออกความคิดเห็นเกี่ยวกับเพศหญิงกับชุมชนในชื่อที่เรียกว่า “สิทธิส่วนบุคคล” เพศหญิงคือ ผู้ที่ไร้ซึ่งอำนาจ ส่วนใหญ่มักจะเจ็บหรือถูกบังคับให้เจ็บโดยอิทธิพลของเพศชายที่เป็นเจ้าของสื่อการออกข้อบังคับหรือควบคุมสื่อ

ลามจากอำนาจของรัฐไม่ควรจะเกิดขึ้นเพราะสาเหตุที่รัฐต้องการรักษาศีลธรรมและความสงบของ
 สาธารณะ แต่ควรจะเป็นเพราะต้องการป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดกับเพศหญิงมากกว่า

ในมุมมองนี้เห็นว่าเนื้อหาในสื่อลามกแสดงถึงการลดคุณค่าของเพศหญิง อีกทั้งยังสนับสนุน
 ทศคติที่ว่าผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุสำหรับความพึงพอใจทางเพศของผู้ชาย เป็นโสเภณีและปรารถนาหรือ
 สมควรได้รับการทำร้ายทางเพศจากการมองของผู้ชาย สื่อลามกจึงเป็นตัวแทนทางสังคมที่มีอำนาจ เพราะ
 ผู้ชายสามารถบีบบังคับความคิดของผู้หญิงว่าอะไรเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่เหมาะสม และวางรูปแบบ
 เบ็ดเสร็จว่าผู้หญิงควรมองตนเองอย่างไร นอกจากนี้สื่อลามกยังส่งเสริมการกระทำทารุณกรรมทางเพศ
 ทั้งต่อเด็กและสตรี และนำไปสู่การตกเป็นรองทางสังคม (subordination) และการเลือกปฏิบัติ
 (discrimination) ต่อเพศหญิงอีกด้วย ประโยคที่นักจิตวิทยหลายคนมักจะนำมากล่าวเกี่ยวกับสื่อลามกก็
 คือ “pornography is theory, rape is the practice”

พวกอนุรักษ์นิยมที่เคร่งศาสนา มองว่าการนำเสนอเรื่องเพศเป็นสิ่งที่อันตราย เพราะเรื่องเพศถูก
 จำกัดไว้ว่าเป็นเรื่องส่วนบุคคล การนำเสนอหรือการพรรณนาเรื่องราวทางเพศอาจจะไปกระตุ้นผู้เปิดรับ
 เนื้อหานั้นในหลายๆ ทาง ความเชื่อนี้มองว่าผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในการตัดสินใจพฤติกรรมของมนุษย์ก็คือพระ
 เจ้า สิ่งใดที่ผิดเมื่อครั้งอดีตก็ยังคงผิดในปัจจุบันและจะผิดต่อไปในอนาคต การรักร่วมเพศ การคบชู้และ
 การสำส่อนทางเพศ เป็นเรื่องที่ไม่สามารถยอมรับได้ มุมมองที่ถือว่าเป็นสุดยอดก็คือ ควรห้ามแม้กระทั่ง
 การเผยแพร่ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมเหล่านั้นในฐานะที่เป็นเรื่องที่ผิดปกติและไม่ซื่อสัตย์ เพราะ
 พลังของความคิดเหล่านี้จะล่อลวงให้ผู้รับสารก้าวล่วงละเมิดต่ออภัยคำของพระเจ้าซึ่งในท้ายที่สุดแล้วจะ
 บ่อนทำลายคุณค่าทางศีลธรรมในสังคม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ในครอบครัว ค่านิยมในการ
 แต่งงานและการมีบุตร การเสพติดสื่อลามกซึ่งนำไปสู่จินตนาการที่เป็นอันตรายหรือการมีคู่สมรสเพียง
 คนเดียว

นอกจากนั้นยังมองว่าเนื้อหาในสื่อลามกเปรียบเสมือนการโฆษณา และสนับสนุนวิถีทางการ
 ดำรงชีวิตที่คนส่วนใหญ่ในสังคมไม่ต้องการ โดยเปลือกภายนอกของเนื้อหาเหล่านั้นจะ

แสดงให้เห็นถึงความงดงามและความพึงพอใจทางเพศ แต่ความหมายที่แฝงเร้นอยู่กลับบอกว่า

- เพศสัมพันธ์ในสถานที่ใดก็ได้ เวลาใดก็ได้ กับใครก็ได้เป็นเรื่องที่ดี
- เพศสัมพันธ์ไม่มีผลกระทบตามมา
- ผู้หญิงมีคุณค่าตั้งแต่คลอดมาเท่านั้น
- เพศสัมพันธ์เปรียบเสมือนกีฬาที่ยังมีส่วนร่วมมากเท่าไรยิ่งดี
- ความซื่อสัตย์เป็นเรื่องน่าเบื่อ

- ผู้หญิงต้องการมีเพศสัมพันธ์แม้ในยามที่เธอบอกว่า “ไม่”

จะเห็นว่าเนื้อหาในสื่อลามกเน้นความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่มีข้อผูกพัน และเรื่องของจินตนาการก็ไม่ใช่เรื่องที่เราควรนำมาล้อเล่น (Check, 1995 ใน จงกลณี โตสกุลวงศ์, 2542) ในปัจจุบันสื่อลามกไม่ใช่เป็นสื่อสำหรับผู้ใหญ่อีกต่อไปแล้ว เพราะกลุ่มที่เปิดรับสื่อลามกมากที่สุดอยู่ในวัยระหว่าง 12-17 ปี (Oklahomans for Children and Families, 1997 ใน จงกลณี โตสกุลวงศ์, 2542) จากการศึกษาพบว่า (Pornography's Subtle Effects, 1997 ใน จงกลณี โตสกุลวงศ์, 2542) การเปิดรับสื่อลามกประเภทต่าง ๆ นั้นมักจะกระทำกันที่บ้าน ซึ่งผู้ชายหลายคนยอมรับว่าการเปิดรับสื่อลามกครั้งแรกของพวกเขาในวัยเด็กนั้น สื่อลามกที่นำมาใช้มักจะเป็นสมบัติของ พ่อ ลุง หรือคนในครอบครัว พวกเขาอนุรักษ์นิยมจึงมองว่าสื่อลามกไม่เพียงแต่จะส่งผลกระทบต่อผู้ใหญ่เท่านั้น แต่จะรวมไปถึงเด็กซึ่งถือว่ายังอยู่ในวัยที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา การพิจารณาไตร่ตรองหาเหตุผลยังคิดยังมีไม่เพียงพอ และที่สำคัญเด็กจะมีทัศนคติเกี่ยวกับรูปแบบที่หลากหลายของความสัมพันธ์ทางเพศโดยการสังเกตจากผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิด ดังนั้นการอบรมสั่งสอนเด็กโดยที่มีเนื้อหาขัดกับการกระทำ จะก่อให้เกิดผลกระทบทางลบต่อเด็กในระยะยาว

- ฝ่ายที่แสดงความคิดเห็นสนับสนุนสื่อลามก

Wendy McElroy นักอิตตินิยมผู้หนึ่งของสหรัฐอเมริกามีความเห็นแตกต่างออกไปจากผู้ร่วมสาขาคนอื่น ๆ โดยแสดงความเห็นลงในบทความชื่อ “A Feminist Overview of Pornography, Ending in a Defense Thereof” ในปี ค.ศ.1990 ว่า บางทีสื่อลามกอาจจะเป็นประโยชน์ต่อเพศหญิง แม้จะมีการมองว่าสื่อลามกเป็นการแสดงออกของวัฒนธรรมผู้ชายอย่างสมบูรณ์ซึ่งเพศหญิงเป็นเพศที่ถูกใช้ประโยชน์ แต่ข้อกล่าวหาต่างๆ ที่อ้างว่า สื่อลามกเป็นตัวการที่ทำให้เพศหญิงถูกลดคุณค่าของความเป็นมนุษย์หรือนำไปสู่ความรุนแรงต่อเพศหญิงนั้น ยินห์หัยคอยู่ภายใต้การตรวจสอบที่เชื่อถือได้หรือไม่?

McElroy ให้ความเห็นว่า การลดคุณค่าเป็นเรื่องของอัตวิสัย การค้าหรือการโฆษณาที่ทำให้เพศหญิงกลายเป็นวัตถุทางความใคร่นั่นก็เป็นการลดคุณค่าของเพศหญิงเช่นกัน แต่ประเด็นที่ควรนำมาพิจารณาคือ ผู้หญิงทุกคนมีสิทธิ์ที่จะจำกัดความและให้ความหมายว่า “การลดคุณค่าคืออะไร” ด้วยตัวของเธอเอง เพราะการลดคุณค่าที่นึกคิดเอาเองนั้นมักจะถูกนำไปเชื่อมโยงกับการทำให้เป็นรูปธรรม ซึ่งก็คือทำให้สื่อลามกเปลี่ยนพวกเธอให้กลายเป็นวัตถุทางเพศ สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร? เพราะหากแปลความหมายตามตัวอักษรแล้วมันก็ไม่ได้ให้ความหมายอะไรเลย เพราะวัตถุไม่มีความรู้สึกทางเพศ โดยปกติแล้ววัตถุทางเพศหมายถึงการนำเสนอผู้หญิงว่าเป็นชิ้นส่วนของร่างกายหรือลดคุณค่าของพวกเธอลงเป็นเพียงวัตถุทางร่างกาย แล้วสิ่งนี้มันผิดหรือไม่? เพราะความจริงผู้หญิงก็เป็นร่างกายมากพอๆ กับที่เป็น

จิตใจและวิญญาณ ไม่มีใครไม่พอใจเมื่อเพศหญิงถูกนำเสนอว่าเป็นสมองหรือจิตวิญญาณ ดังนั้นเพราะเหตุใดจึงต้องเน้นการลดคุณค่าของเพศหญิงไปที่เรื่องเพศแต่เพียงอย่างเดียว ส่วนในประเด็นที่ว่าสื่อลามกอาจจะนำไปสู่ความรุนแรงต่อเพศหญิงนั้น McElroy กล่าวว่า ยังไม่มีเหตุผลหรือข้อมูลที่น่าเชื่อถือใดๆ ทางวิทยาศาสตร์ที่สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของทั้งสองได้

อย่างไรก็ตาม McElroy ก็ไม่เห็นด้วยกับการบังคับ ชู่เชิญ หรือใช้ความรุนแรงกับผู้หญิงที่มีอาชีพในธุรกิจการผลิตสื่อลามก ซึ่งผู้ที่กระทำต่อผู้หญิงเช่นนั้นสมควรจะถูกจับกุมและตั้งข้อหา ภาพหรือฟิล์มที่เกิดจากการบังคับผู้หญิงสมควรถูกทำลายทิ้ง เนื่องจากไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์ที่จะได้รับผลประโยชน์จากการกระทำของอาชญากร แต่ในกรณีที่ผู้หญิงในธุรกิจสื่อลามกเต็มใจประกอบอาชีพนี้ก็ต้องปล่อยให้เป็นสิทธิ์ของเธอที่จะเลือกทำเช่นกัน

McElroy มองว่าสื่อลามกอาจจะเป็นประโยชน์ต่อเพศหญิงมากกว่าเป็นโทษ คือ

- สื่อลามกช่วยจัดหาข้อมูลทางเพศให้กับผู้หญิง เพราะเนื้อหาในสื่อลามกนั้นจะให้มุมมองเกี่ยวกับเรื่องเพศที่เกิดขึ้นในโลก มันยินยอมให้ผู้หญิงมีประสบการณ์ทางเพศได้อย่างปลอดภัย เป็นโลกของจินตนาการส่วนตัวและสามารถปิดหรือเลิกรับเนื้อหาเหล่านั้นเมื่อไรก็ได้ที่เธอรู้สึกว่าได้รับเพียงพอแล้ว

- สื่อลามกอนุญาตให้ผู้หญิงสนุกสนานไปกับฉากและสถานการณ์ที่ไม่สามารถจะเกิดขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริงได้

- การเปิดรับเนื้อหาในสื่อลามกจะทำให้ผู้หญิงแต่ละคน สามารถแปลความหมายในเรื่องเพศที่เหมาะสมสำหรับตัวของเธอเองได้ และมันยังบอกกับพวกเธอว่าจินตนาการและความปรารถนาที่ซ่อนอยู่ในส่วนที่ลึกที่สุดของเธอนั้น ภาพหรือข้อความที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าก็คือบุคคลที่รู้สึกแบบเดียวกัน

- สื่อลามกอาจเป็นหนทางการรักษา หรือเป็นทางออกทางเพศที่ดีสำหรับคน โสด หรือคนที่มีปัญหาทางเพศกับคู่สมรส เพราะสื่อลามกเป็นหนทางเริ่มต้นในการสื่อสารแลกเปลี่ยนกันในเรื่องเพศของคู่สมรสที่มีปัญหา และถ้าสื่อลามกช่วยผ่อนคลายให้กับผู้ชายที่มีความก้าวร้าวและเกิดแรงกระตุ้นทางเพศได้จริง การจำกัดและควบคุมสื่อลามกในสังคมก็จะเป็นการนำเอาเกราะป้องกันผู้หญิงกับการถูกทำร้ายออกไป ตามความเห็นของ McElroy วัตถุประสงค์ในการออกกฎหมายที่เกี่ยวกับสื่อลามกควรถูกนำมาพิจารณาอย่างรอบคอบ

ในขณะเดียวกัน ทางพวกฝ่ายเสรีนิยมที่สนับสนุนและปกป้องสิทธิ์ในการเผยแพร่และแสวงหาข่าวสารอย่างเสรีนั้นมองสื่อลามกในแง่มุมที่แตกต่างออกไป พวกเขามองว่าเนื้อหาในสื่อลามกเป็นการสะท้อนจินตนาการที่ปราศจากพิษภัย และความลามกเป็นเรื่องที่ติดอยู่ในบริบทของความดีความชั่วซึ่งถูกตีความทางวัฒนธรรม สิ่งที่เราเชื่อว่าจะไม่ถูกต้องศีลธรรมในวันนี้อาจจะยอมรับได้ในวันข้างหน้าอะไรที่ถูกพิจารณาว่าลามก หยาบคายในวันนี้ อาจถูกพิจารณาว่าเป็นศิลปะในวันข้างหน้าหรือในช่วงเวลา

เดียวกัน มนุษย์เราซึ่งมีศักยภาพในการตัดสินใจและพิจารณาหาเหตุผลจึงควรได้รับสิทธิในการเลือกรับข่าวสารนั้นๆ ด้วยตนเองซึ่งเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้เราค้นหาความจริงได้

John Milton (ใน สมควร กวียะ, 2539) ได้กล่าวไว้ว่า มนุษย์เป็นผู้ที่มีเหตุผลและรู้ได้ด้วยตนเองว่าจะอะไรดี อะไรไม่ดี จึงไม่ควรจะมีอะไรมาติดกันมิให้รับรู้ความคิด ความอ่านและความเห็นของผู้อื่น เพราะในที่สุดมนุษย์ก็จะเลือกความคิดอ่านและค่านิยมที่เห็นว่าดีที่สุดในตนเอง มนุษย์จะประเมินความคิดต่างๆ ใน “ตลาดเสรีของความคิด” (the open market place of ideas) ความคิดที่ผิดจะได้รับการแก้ไข ซึ่งกระบวนการเช่นนี้เป็น “กระบวนการแก้ไขสิ่งผิดด้วยตนเอง” (a self-righting process)

นอกจากนั้นจากการศึกษาของพวกเสรีนิยมพบว่า การเปิดรับสื่อลามกเป็นการกระตุ้นที่ไม่เป็นอันตรายและปราศจากผลกระทบอย่างถาวร ดังนั้นพวกเสรีนิยมจึงมองว่า การควบคุมและจำกัดสื่อลามกโดยการเซ็นเซอร์จากรัฐเป็นการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ โดยความพยายามที่จะควบคุมการเข้าถึงและการแสวงหาข่าวสารของประชาชนถือว่าเป็นการใช้อำนาจในทางที่ผิด และเป็นการกระทำของพวกอำนาจนิยมที่คิดว่าพวกเขามีสิทธิในการขัดขียดความคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศและผลกระทบของวัสดุลามกเหล่านั้นต่อผู้อื่นได้ ความพยายามที่จะเข้าใจผลกระทบของมันจึงควรเน้นไปที่ความแตกต่างระหว่างบุคคล เพื่อช่วยให้เข้าใจถึงความสามารถหรือภูมิทัศน์ด้านทานของสาธารณะและของปัจเจกบุคคลในเรื่องเพศนั่นเอง

ประโยชน์ของสื่อลามกอีกประการหนึ่งซึ่งถูกนำมาใช้ในองค์กรเอกชนที่ไม่แสวงหากำไร (NGO) ที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการควบคุมการเผยแพร่โรคเอดส์ ตัวอย่างเช่น ในภาคเหนือของประเทศไทย ซึ่งมีการแพร่ระบาดของโรคนี้ในอัตราที่ค่อนข้างสูง องค์กรเหล่านี้ก็ได้แนะนำให้มีการใช้สื่อลามกเพื่อเป็นการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ เพื่อยับยั้งการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อจากการมีเพศสัมพันธ์ จึงอาจจัดให้อยู่ในฝ่ายสนับสนุนนี้ได้เช่นกัน

- ฝ่ายที่มีความเห็นเป็นกลาง

ในบทความชื่อ “Pornography Makes for Strange Bedfellows” ของ Edward H. Herler (1995 ใน จงกลณี โดสกุลวงศ์, 2542) เสนอความเห็นเกี่ยวกับการจัดการกับสื่อลามกในสังคมว่า สื่อลามกอาจจะเป็นอันตรายสำหรับบางคนจริงๆ และมีหลักฐานที่เชื่อถือได้บางชิ้นสนับสนุนว่าสื่อลามกเป็นสาเหตุหนึ่งของอันตรายที่มีต่อบุคคลที่อยู่ในวงจรของมัน ไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงที่อยู่ในกระบวนการผลิตหรือผู้บริโภคสื่อ แต่การที่รัฐออกกฎหมายจำกัดและควบคุมสื่อลามกเพียงเพราะเห็นว่ามันมีศักยภาพที่อาจจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสังคมนั้นเป็นเหตุผลที่ยังไม่เพียงพอ เพราะยังไม่มีข้อสรุปที่แน่ชัดว่ามันมี

อันตรายต่อสังคมโดยรวมอย่างแท้จริงหรือไม่ และอะไรที่ทำให้สื่อลามกแตกต่างไปจากการอนุญาตให้ผลิตและจำหน่ายบุหรี่และเหล้าในสายตาของรัฐ เนื่องจากทั้งสามสิ่งนี้ถูกพิจารณาจากสังคมว่าเป็นสิ่งชั่วร้าย และเมื่อพิจารณาแล้วของทั้งสามนี้ก็มีศักยภาพเพียงพอที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อคนในสังคมได้เช่นเดียวกัน

การที่หลายฝ่ายมองว่าสื่อลามกเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อเด็กและสตรี หรือการที่นักอิตตินิยมเชื่อว่า สื่อลามกเป็นสาเหตุหนึ่งของความไม่เท่าเทียมทางเพศ การตกเป็นรองทางสังคมและการเลือกปฏิบัติต่อสตรีนั้น หากในวันนี้เรานำสื่อลามกออกไปจากสังคมได้จนหมดวันพรุ่งนี้ลัทธิเพศนิยมและความไม่เสมอภาคทางเพศจะหายไปจากสังคมได้จริงๆ หรือ ? สื่อลามกจึงเป็นเพียงแค่แพะรับบาปให้กับทุกฝ่ายที่ไม่รู้ว่าจะหันไปโทษใครดีเท่านั้น ดังนั้นในการแก้ปัญหาที่แทนที่รัฐจะพยายามออกกฎหมายใหม่ หรือปรับปรุงกฎหมายเดิมที่เกี่ยวกับการควบคุมสื่อลามกรัฐควรจะหันกลับไปเข้มงวดกับการใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติต่อสตรี การข่มขืนกระทำชำเรา กระทำอนาจาร และการทำร้ายทางเพศต่อเด็กและสตรีมากกว่า เพราะการแก้ปัญหาตรงจุดนี้น่าจะช่วยทำให้สถานภาพของเพศหญิงและเด็กในสังคมดีขึ้น และตรงประเด็นมากกว่าการจำกัดและควบคุมการเผยแพร่สื่อลามกในสังคม

จากทัศนะทั้งสามที่กล่าวมาข้างต้นนี้ คงพอจะช่วยทำให้มองเห็นภาพรวมและสถานการณ์ของสื่อลามกในโลกตะวันตกได้กระจ่างมากขึ้น และอาจจะเป็นข้อมูลที่ช่วยสนับสนุนการตัดสินใจในการให้ความหมายของสื่อลามกกับเราได้บ้าง การศึกษาเรื่องของสื่อลามกในด้านต่างๆ นั้นก็เพื่อพยายามค้นหาความหมายที่แท้จริงของสื่อลามกในสังคมนั้นเอง เช่น ถ้าหากมองว่ามันเป็นอันตราย พวกที่เชื่อเช่นนั้นจะต้องพยายามหาคำตอบให้ได้ว่ามันคืออะไรและเป็นอันตรายอย่างไร ในขณะที่อีกฝ่ายที่มองว่ามันเป็นประโยชน์ต่อสังคม เขาก็จะต้องหาคำตอบให้ได้เช่นเดียวกันกันว่าสื่อลามกคืออะไรและเป็นประโยชน์อย่างไร ซึ่งกล่าวโดยสรุปว่าก่อนที่จะพวกเขาจะไปค้นหาคำตอบของความสัมพันธ์ของสื่อลามกกับเรื่องต่างๆ นั้น จะต้องทราบหรือให้คำจำกัดความสื่อลามกเสียก่อนว่า โดยแท้จริงแล้วในสังคมนั้นๆ มันคืออะไร

ตัวอย่างการให้คำจำกัดความสื่อลามกของนักอิตตินิยมที่พยายามแสดงให้เห็นเป็นรูปธรรมมากที่สุด ได้แก่ (Dworkin and MacKinnon, 1988 ใน จงกลณี โตสกุลวงศ์, 2542)

สื่อลามก คือ รูปภาพที่โจ่งแจ้งทางเพศซึ่งแสดงถึงการตกเป็นรองของผู้หญิงโดยผ่านทางรูปภาพและ/หรือ ใช้คำซึ่งยังรวมถึงสิ่งต่อไปนี้หนึ่งอย่างหรือมากกว่า (ก) ผู้หญิงถูกนำเสนออย่างลดคุณค่าของความเป็นมนุษย์ในฐานะที่เป็นวัตถุ สิ่งของหรือสินค้าทางเพศ หรือ (ข) ผู้หญิงถูกนำเสนอใน

ฐานะที่เป็นวัตถุทางเพศผู้ซึ่งสนุกสนานกับความเจ็บปวดหรือความน่าละอาย หรือ (ค) ผู้หญิงถูกนำเสนอในฐานะเป็นวัตถุทางเพศผู้ซึ่งมีประสบการณ์ความพึงพอใจทางเพศในการถูกข่มขืนหรือ (ง) ผู้หญิงถูกนำเสนอในฐานะเป็นวัตถุทางเพศที่ถูกผูกมัดหรือถูกทำลายหรือถูกทำให้เสียหาย หรือทำให้เป็นแผลฟกช้ำหรือถูกทำร้ายร่างกายหรือ (จ) ผู้หญิงถูกนำเสนอในท่าทางหรือสภาวะของการยอมจำนน เป็นทาสทางเพศ หรือ (ฉ) อวัยวะของผู้หญิง---รวมทั้งหมดแต่ไม่ถูกจำกัดอยู่ที่ช่องคลอด หน้าอก หรือบั้นท้าย—ถูกเปิดเผยราวกับว่าผู้หญิงตกลงมาให้เป็นอวัยวะเหล่านั้น หรือ (ช) ผู้หญิงถูกนำเสนอในฐานะที่เป็นโสเภณีโดยธรรมชาติ หรือ (ซ) ผู้หญิงถูกนำเสนอว่าถูกสอดใส่โดยวัตถุหรือสัตว์ หรือ (ฅ) ผู้หญิงถูกนำเสนอในฉากที่เลวทราม บาดเจ็บ ทรมาน ถูกเสนอในฐานะที่เป็นสิ่งสกปรก โสมม หรือต่ำต้อย เล็ดออก ถูกทำร้ายฟกช้ำ หรือถูกทำให้เจ็บในบริบทซึ่งทำให้สภาวะเหล่านี้เป็นเรื่องทางเพศ

คำจำกัดความนี้ยังรวมไปถึงการใช้ผู้ชาย เด็ก และผู้ที่แปลงเพศแล้วแทนผู้หญิงด้วย

2.1.2.1 สื่อลามกอนาจารในสังคมไทย

เรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับเพศนั้น เกิดขึ้นในบ้านเราเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ไม่แพ้ประเทศอื่นเหมือนกัน แม้ว่าประวัติศาสตร์จะไม่เคยบันทึกเรื่องราวประเภทนี้ไว้ เป็นกิจลักษณะก็ตาม แต่ถ้าเราย้อนกลับไปศึกษาจากงานศิลปะหรือโบราณสถานหรือโบราณวัตถุก็จะพบเรื่องบันเทิงอารมณ์ประเภทนี้มีแทรกเอาไว้อยู่ตลอดเวลา ในหนังสือ “เชิงสังวาส” ของ นิวัติ กองเพียร (2541 ใน จงกลณี โตสกุลวงศ์, 2542) ได้นำเอาการมองเรื่องเพศในสายตาของคนไทยสมัยโบราณ มาเสนอได้อย่างสนุกสนาน ซึ่งย้อนหลังไปไกลถึงสมัยอยุธยา ที่มีการเขียนลายทองเกี่ยวกับการสังวาสเอาไว้บนตู้พระธรรม หรือการเขียนภาพบนผนังวัด เป็นเรื่องเกี่ยวกับวิธีการดำเนินชีวิตโดยรวมถึงชีวิตทางเพศของชาวบ้านในสมัยนั้นเอาไว้ด้วย ซึ่งเป็นการสนับสนุนความคิดของ กาญจนา แก้วเทพ ที่เคยกล่าวเอาไว้ว่า คนไทยในสมัยโบราณนั้น ชาญฉลาดในการแสวงหาทางออกให้กับเรื่องราวเหล่านี้ เพราะแม้ว่าจากขนบธรรมเนียมประเพณีแบบตะวันตกของเรา เรื่องเพศเป็นเรื่องต้องห้าม แต่มันก็เป็นสัญชาตญาณหรือสิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์เพื่อสืบต่อซึ่งเผ่าพันธุ์ การเก็บกดเรื่องเหล่านี้ไว้โดยไม่หาทางออกให้เลยจะกลายเป็นเรื่องที่น่ากลัว ดังนั้นบรรพบุรุษของเราจึงจัดกาละและเทศะ (Time and Space) ที่เหมาะสมให้กับเรื่องเหล่านี้ สิ่งสำคัญก็คือการรู้จักกาละและเทศะในการปลดปล่อย เช่น ในงานประเพณีต่างๆ ที่เปิดโอกาสให้หนุ่มสาวได้มีโอกาสพบปะเห็นหน้าค่าตากัน บทกวีในวรรณกรรมต่างๆ ผู้คนที่นิยมอ่านกันนั้นก็จะสอดแทรกบทกวีศรชัย หรือบทเข้าพระเข้านางไว้ จนกลายเป็นส่วนหนึ่งหรือส่วนสำคัญของการดำเนินเรื่อง หรือการละเล่นในงานรื่นเริงต่างๆ เช่น การร้องเพลงลำตัด ซึ่งมีเนื้อหาสองแง่สองงาม คนฟังเมื่อ

ฟังแล้วก็หัวเราะชอบใจ กลายเป็นเรื่องของความบันเทิงเพื่อปลดปล่อยอารมณ์และความเครียด ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นเรื่องของความลามกจนรับไม่ได้ ซึ่งไม่ใช่แต่เฉพาะกับชาวบ้านเท่านั้น ยังพบว่าแม้แต่ในรั้วในวัง เมื่อครั้งอดีตกาลก็มีการเล่าเรื่องร้องเป็นบทเพลงประโลมโลกถวายแก่ผู้ปกครองแผ่นดินในยามค่ำคืน แต่เมื่อมาถึงในช่วงรัชกาลที่ 4 และรัชกาลที่ 5 ประเทศไทยเริ่มมีการติดต่อเพื่อค้าขายและติดต่อในทางการทูตกับต่างประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะกับประเทศทางฝั่งตะวันตก เราจึงรับการหลั่งไหลของวัฒนธรรมตะวันตกที่มีความคิดว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องไม่สุภาพ หรือไม่สมควรที่จะนำมาเป็นหัวข้อสนทนาเข้ามาจนกระทั่งเมื่อมาถึงในยุคปัจจุบัน วิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทำให้ Time and Space ของเราหายไปด้วย เรื่องเพศที่ไม่ได้รับการปลดปล่อยหรือทำให้ระบายออกไปเสียบ้างกลายเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมาอย่างมากมาย

ประวัติศาสตร์ของสิ่งพิมพ์ประเภทโป๊เปลือยในสังคมไทยนั้น ต้องถือว่าลิลิตพระลอ เป็นหนังสือวรรณคดีที่มีเนื้อหาโป๊เปลือยแรกของไทย เพราะในวรรณคดีเล่มนี้ได้บรรยายการมีเพศสัมพันธ์โดยใช้ภาษากวีอันไพเราะให้ความรู้สึกแจ่มชัดประกอบอยู่หลายตอน ซึ่งจะพบว่าในการบรรยายฉากเหล่านี้ กวีมักจะเขียนในเชิงเปรียบเทียบเพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการอันงดงามและอารมณ์ละเมียดละไม ไม่หยาบกระด้างดังเช่นที่ปรากฏในงานประพันธ์บางเรื่องในปัจจุบัน ซึ่งมุ่งเน้นภาษาท่าทางอย่างโจ่งแจ้งเพื่อปลุกตัณหาของผู้อ่าน เมื่อมาถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว การเขียนเรื่องร้อยแก้วเริ่มแพร่หลายมากขึ้นกว่าร้อยกรอง เช่น การแต่งนิทาน เรียงความ บทความ เรื่องสั้นและนวนิยายจากตะวันตกได้เริ่มแพร่เข้ามาสู่ประเทศ ดังนั้นจึงมีหนังสือแปลบางเล่มที่เกี่ยวกับความรักความใคร่ของฝรั่งเข้ามาสู่สายตาของคนไทย ต่อมามีการนำเอาเรื่องเล่าสมัยก่อนที่หยาบโลนแต่สนุกสนานแบบชาวบ้านๆ ซึ่งรู้จักกันในนาม “ตาเถรยายซี” ที่กระทำการสังวาสแบบลามกและตลกขบขันมาเขียนและพิมพ์ขายกันอย่างลับๆ

นอกจากนี้ในสมัยนั้นมีโรงพิมพ์เกิดขึ้นมาหลายโรงแล้ว (กิตติ กันภัย, 2535 ใน จงกลณี โตสกุลวงศ์, 2542) เช่น โรงพิมพ์อักษรการพิมพ์การของหลวง โรงพิมพ์นายเทพ โรงพิมพ์หมอสุนี ฯลฯ แต่เรื่องประเภทนี้จะเป็นเรื่องที่ “ไม่โฆษณา” แม้จะพิมพ์กันเป็นจำนวนมากก็ตาม ต่อมาก็มีการพัฒนาพิมพ์หนังสือที่มีเนื้อหาในลักษณะนี้จำหน่ายเป็นเล่มเล็กๆ จำหน่ายในราคาเล่มละสลึงของ “วัดเกาะ” เป็นความเรียงเรื่องโป๊ทั้งเล่ม ซึ่งผู้เขียนแปลและแปลงจากนิยายต่างประเทศ ปรากฏว่าขายดีและได้รับการต้อนรับจากนักอ่านอย่างมากเพราะมีการนำเสนออย่างโจ่งแจ้ง ละเอียดลออไม่มีการปิดบังอำพรางอะไรทั้งสิ้น

เมื่อมาถึงรัชสมัยของรัชกาลที่ 6 และ 7 (นรา ศัลย์กานต์, 2541 ใน จงกลณี โตสกุลวงศ์, 2542) มีการพิมพ์ หนังสือที่เกี่ยวข้องกับเรื่องรวมทางเพศโดยตรง บ้างก็ใช้ชื่อว่า ตำราเกี่ยวกับผู้หญิง หรือ

กามศาสตร์ เช่น คำราสน์หาของหอมเหลือง ศรีจันทร์ ตรีภูมิประวัติน หรือเมณูศาสตร์อาหรับของ ก.กมลลาภินันท์ ซึ่งหนังสือเหล่านี้มีผู้เข้าใจผิดคิดว่าเป็นหนังสือโป๊ แต่แท้จริงแล้วเป็นการปฏิบัติตนในการครองรักครองเรือนเสียเป็นส่วนใหญ่ จุดเปลี่ยนของการแต่งหนังสือโป๊ที่กลายเป็นนวนิยายขนาดสั้นหรือเรื่องสั้นสมัยใหม่ เริ่มเกิดขึ้นหลังจากนักแปลนิรนามแปลหนังสือชื่อ “บันเทิงทศวาร” จาก “The Decameron” ของ Boccaccio ชาวอิตาลี และพิมพ์ออกจำหน่ายเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ.2460 ซึ่งในอดีตเคยเป็นหนังสือต้องห้ามของคริสตจักร แต่สำหรับคนไทยแล้ว “The Decameron” กลายเป็นแบบอย่างให้นักเขียนไทยที่ต้องการเขียนหนังสือโป๊ขึ้นเลียนแบบ หรือที่เรียกกันในสมัยก่อนว่า “วรรณกรรมพิมพ์ดีด” หรือ “หนังสือปกขาว” นั่นเอง โดยเนื้อหาสาระเป็นเรื่องเริงรมย์ที่เน้นโลกีย์ มีฉากบรรยายเรื่องของเพศสัมพันธ์ที่พรรณากันอย่างละเอียดเพื่อกระตุ้นกามารมณ์โดยอาศัยเนื้อหาแบบไทยๆ เช่น ความรักระหว่างคนต่างชั้นต่างฐานะ และการร่วมเพศแบบพิศดารวิจิตร ประดับแต่งตามแบบฝรั่งรวมถึงเรื่องราวที่ตัวละครเป็นฝรั่ง

ผู้ประพันธ์หนังสือประเภทนี้ในยุคก่อนจะใช้นามปากกาทันทั้งสิ้น ซึ่งบางคนก็เป็นนักประพันธ์ชื่อดัง เรื่องที่เขียนเป็นหนังสือต้องห้ามในการพิมพ์จำหน่าย ต้องลักลอบซื้อขายกัน โดยในปี พ.ศ.2485 ยახอบ (โชติ แพร่พันธุ์) ได้เรียบเรียง “The Decameron” เป็นภาษาไทย และจัดพิมพ์ออกมาในชื่อว่า “กามเทวนิยาย” ซึ่งถูกกล่าวหาว่า เขียนหนังสือลามกอนาจาร และในที่สุดก็ถูกสั่งห้ามตีพิมพ์และจัดจำหน่าย

เราจะเห็นว่าสิ่งพิมพ์ประเภทที่มีเนื้อหาเรื่องเพศนี้ ได้แทรกซึมอยู่ในสังคมไทยมาโดยตลอด และแพร่กระจายได้รวดเร็วทัดเทียมกับความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีการพิมพ์ แต่เดิมนั้นไทยยังไม่มีกฎหมายควบคุมการผลิตและการจัดจำหน่าย การเผยแพร่จึงเป็นอย่างเสรีและเปิดเผย ต่อมาเมื่อมีกฎหมายควบคุมการค้าขายเสรีจึงลดน้อยลง สื่อพิมพ์ประเภทนี้จึงหันไปสร้างรายได้อยู่ในตลาดมืดหรือร้านค้าประเภทใต้ดินแทน ซึ่งความนิยมหรือความต้องการในการอ่านของผู้บริโภคก็ไม่ได้ลดลงเลยจนกระทั่งมาถึงยุคปัจจุบัน

ทุกวันนี้ไม่ใช่เรื่องยากหากเราจะเดินไปตามแผงเพื่อหาซื้อหนังสือพิมพ์ หนังสือเล่มนิตยสาร หรืออัลบั้มรวมภาพเหล่าบรรดานางแบบ นางแบบ ที่ดูหรืออ่านแล้วกระตุ้นอารมณ์ดิบตามธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งอารมณ์ดิบนี้หมายถึงอารมณ์หรือสัญชาตญาณดั้งเดิมของมนุษย์ที่ยังไม่ผ่านกระบวนการขัดเกลาทางจิตใจ แต่เมื่อผ่านกระบวนการขัดเกลาแล้วความรู้สึกยังขังใจและการไตร่ตรองหาเหตุผลก็จะเกิดขึ้น มนุษย์ทุกคนล้วนแล้วแต่มีอารมณ์ดิบที่วุ่นทั้งสิ้น และสิ่งที่ทำให้บุคคลแต่ละคนแตกต่างกันก็คือระดับของความยับยั้งชั่งใจนั่นเอง ดังนั้นเรื่องที่หลายคนหวาดกลัวก็คือ สื่อสิ่งพิมพ์ลามกที่กระตุ้นอารมณ์

คิบของผู้รับสารเหล่านี้ จะมีอิทธิพลมากเพียงพอที่จะส่งผลให้เกิดอันตรายต่อบุคคลอื่นหรือไม่ การควบคุมดูแลจากภาครัฐจึงกลายมาเป็นกลไกเพื่อป้องกันไม่ให้โอกาสของความน่าจะเป็นเหล่านั้นเกิดขึ้น

กาญจนา แก้วเทพ ให้ความเห็นที่น่าสนใจว่า บางทีความลามกหรือไม่ลามกนั้นอาจจะไม่มีอยู่จริง ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นน่าจะเป็นเรื่องของ “อำนาจ” มากกว่า เรื่องเกี่ยวกับเรื่อร่างของมนุษย์นี้เป็นเพราะในยุคสมัยนั้นๆ มีการออกกฎเกณฑ์และยอมรับกันว่า ส่วนใดของร่างกายที่ถือว่าเป็น “ส่วนรวม” (สามารถให้ทุกคนเห็นได้) และส่วนไหนที่ถือว่าเป็น “ส่วนตัว” (ให้เห็นได้เฉพาะกับบางคน) เช่น ในสมัยหนึ่งผู้หญิงไทยสามารถเดินเปลือยออกไปไหนต่อไหนได้โดยที่ทุกคนเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา แต่ในอีกสมัยหนึ่งผู้หญิงจีนจะต้องใส่เสื้อปิดทั้งตัวให้ใครเห็นแขนหรือแม้แต่เท้าก็ไม่ได้ ซึ่งไม่แน่ว่าในอนาคตที่ผู้ที่ใส่เสื้อผ้าอาจจะถูกระบุว่าเป็นผู้ที่กระทำลามกอนาจารอย่างที่สุด อำนาจอะไรกันแน่ที่เป็นตัวคอยขงการความรู้สึคนึกคิดและกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์

ในปัจจุบัน ไทยมีกฎหมายหลักที่ใช้ควบคุมสื่อลามกอนาจารอยู่ด้วยกันหลายฉบับรวมทั้งยังมีกฎกระทรวงและระเบียบต่างๆ ซึ่งมีวิวัฒนาการมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 โดยกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามสิ่งพิมพ์ผิดกฎหมายนั้นมีอยู่ 2 ฉบับ คือ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 และพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช 2484 มาตรา 9 ซึ่งคำว่า “ลามก” ในพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง “หยาบช้า เลวทราม สกปรก อันเป็นที่น่ารังเกียจแก่ผู้อื่นในด้านความดีงาม”

คำว่าลามกนี้เป็นคำที่บัญญัติเอาไว้ในกฎหมายอาญา มาตรา 287 แต่มิได้ให้คำจำกัดความไว้ว่าคืออะไร จึงต้องตีความตามคำพิพากษาของศาลฎีกาและตามคำเห็นของนักกฎหมาย ซึ่งให้ความหมายไว้ดังนี้ คือ (ณรงค์ ใจหาญ, 2529 ใน จงกลณี โตสกุลวงศ์, 2542)

สิ่งที่ผู้พบเห็นมีความรู้สึกว่ น่าอูจาตบดสี น่าอับอาย ซึ่งส่วนใหญ่จะแสดงออกในรูปของภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ หรือสิ่งอื่นใดก็ตาม หากมีลักษณะและจุดประสงค์ดังที่กล่าวมาล้วนเป็นสิ่งลามกทั้งสิ้น ซึ่งจะมีความแตกต่างจากงานศิลปะ ไม่ว่าจะเป็นปฏิมากรรม จิตรกรรมหรือวรรณคดี ซึ่งศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงานออกมาอย่างงดงาม มีความประณีต น่าพิงชม มีคุณค่า และโน้มน้าวใจให้ผู้พบเห็นสะท้อนใจกับงานดังกล่าว

2.1.2.2 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

ความรู้เกี่ยวกับสื่อลามกบนสื่อดั้งเดิม เช่น นิตยสาร วิดีโอเทป ฯลฯ อาจไม่สามารถนำมาปรับใช้กับสื่อชนิดนี้บนอินเทอร์เน็ตได้อย่างเหมาะสม ด้วยความแตกต่างที่อาจถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ประการสำคัญของสื่อลามกบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตหลายประการ คือ (Lo & Wei, 2000)

1) ความสามารถในการแพร่หลายและเข้าถึงอย่างกว้างขวาง ผ่านบริการประเภทต่างๆ เช่น เวิลด์ ไวด์ เว็บ, ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail), ห้องสนทนา (Internet Relay Chat:IRC) รวมไปถึงการสื่อสารผ่านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ออกแบบและพัฒนาความสามารถขึ้นเรื่อยๆ เช่น ICQ, MSN Messenger, Yahoo Messenger ฯลฯ โดยจะสามารถแลกเปลี่ยนเพิ่มข้อมูลตัวอักษร ข้อความ เสียง ภาพ ได้ในขณะเดียวกันที่มีการสนทนากัน เป็นต้น ซึ่งยากต่อการควบคุม และแตกต่างจาก นิตยสาร หรือ วิดีโอเทป แบบดั้งเดิม ที่มีช่องทางในการเผยแพร่ที่น้อยกว่า และควบคุมได้ง่ายกว่ามาก

2) รูปแบบในการนำเสนอสื่อลามกเป็นแบบดิจิทัล (digital format) และมีอย่างหลากหลาย เช่น อยู่ในรูปแบบภาพนิ่ง (pictures), ภาพเคลื่อนไหว (digitized moving images), ภาพต่อเนื่อง (animated sequences), การสนทนาสด (hot chats) และ เกมส์ลามก (interactive sexual games) เป็นต้น

3) ผู้บริโภคสื่อ สามารถเป็นผู้ผลิตและเผยแพร่สื่อได้ในขณะเดียวกัน ซึ่งเรียกว่า “prosumer” เช่น การส่ง (forward) ต่อทาง e-mail เป็นทอดๆ ฯลฯ

สำหรับมาตรการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติของไทย ที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตนี้ ญาณพล ยังยืน รองผู้บังคับการศูนย์ข้อมูลข้อสนเทศ (ศขส.) ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบดูแลอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ต กล่าวว่า ในปัจจุบันยังไม่มีมาตรการไว้เป็นหลักฐานที่ชัดเจนเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ในทางปฏิบัติที่ได้กระทำไปแล้วก็ได้แก่การขอความร่วมมือจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ในการป้องกันการเข้าถึงเว็บไซต์ลามกอนาจาร (block) รวมทั้งเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสมอื่นๆ ดังตัวอย่างที่ได้แสดงไว้แล้วในบทที่ 1 ที่ผ่านมา

2.1.3 แนวคิดทฤษฎีด้านประชากรศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับนิเทศศาสตร์

แนวคิดด้านประชากรศาสตร์เชื่อว่า คนที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมที่ต่างกันไป ซึ่งการสื่อสารก็จัดเป็นพฤติกรรมสำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ ดังนั้น นักวิชาการสื่อสารบางกลุ่มจึงเชื่อว่า พฤติกรรมสื่อสารของคนที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกันจึงน่าจะแตกต่างกันด้วย โดย ปรมะ สตะเวทิน (2533) กล่าวว่า ผู้รับสารที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ต่างๆ ร่วมกัน ย่อมจะมีทัศนคติและพฤติกรรมคล้ายคลึงกัน ซึ่งได้แก่

1) อายุ เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนที่มีความแตกต่างกันในเรื่องความคิดและพฤติกรรม โดยทั่วไปแล้วคนที่มีอายุน้อยมักจะมีความคิดเสรีนิยม ยึดถืออุดมการณ์และมองโลกในแง่ดีมากกว่าคนที่มียุมาก สาเหตุที่มีความแตกต่างกันเนื่องมาจากคนที่ต่างรุ่นต่างวัยกัน มักจะมีประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกัน จึงทำให้มีทัศนคติ ความรู้สึกนึกคิด และพฤติกรรมแตกต่างกัน ลักษณะการใช้สื่อมวลชนก็ต่างกัน คนที่มีอายุมากมักจะใช้สื่อเพื่อแสวงหาข่าวสารหนักๆ มากกว่าเพื่อความบันเทิง

2) เพศ ผู้หญิงกับผู้ชายมีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องความคิด ค่านิยม และทัศนคติ ทั้งนี้ เพราะวัฒนธรรมและสังคมกำหนดบทบาท และกิจกรรมของคนสองเพศไว้ต่างกัน

3) สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ หมายถึง อาชีพ รายได้ เชื้อชาติ ตลอดจนภูมิหลังของครอบครัว เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีวัฒนธรรมต่างกัน มีประสบการณ์ต่างกัน มีทัศนคติ ค่านิยม เป้าหมาย และพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ผู้มีรายได้สูงมักจะใช้สื่อมวลชนมาก และมักจะเป็นไปเพื่อแสวงหาข่าวสารหรือเรื่องราวที่หนักๆ เช่น อ่านหรือดูหรือฟังเรื่องของการเมือง ปัญหาสังคมและเศรษฐกิจ เป็นต้น

4) การศึกษา เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความคิด ค่านิยม ทัศนคติและพฤติกรรมแตกต่างกัน คนที่มีการศึกษาสูงจะได้เปรียบอย่างมากในการเป็นผู้รับสารที่ดี เพราะเป็นผู้มีความรู้กว้างขวางและเข้าใจสารได้ดี แต่จะเป็นคนที่ไม่เชื่ออะไรง่ายๆ ถ้าไม่มีหลักฐานหรือเหตุผลเพียงพอ โดยทั่วไปแล้ว คนที่มีการศึกษาสูงมักจะใช้สื่อมวลชนมากกว่าคนที่มีการศึกษาน้อย และมักจะใช้สื่อประเภทสิ่งพิมพ์ ในขณะที่คนที่มีการศึกษาน้อยมักจะใช้สื่อประเภทวิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ หากผู้มีการศึกษาสูงมีเวลาว่างพอก็จะใช้ทั้งสื่อทุกประเภท แต่หากมีเวลาจำกัดก็มักจะแสวงหาข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์มากกว่าสื่อประเภทอื่น

ทั้งนี้ สอดคล้องกับที่ พีระ จิระโสภณ (2531) ได้กล่าวถึงตัวแปรที่สำคัญที่ช่วยให้เข้าใจและสามารถคาดคะเนพฤติกรรมการรับสารของผู้รับสารได้ล่วงหน้า ได้แก่

1) เพศ งานวิจัยทางนิเทศศาสตร์ชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงมักจะถูกโน้มน้าวใจได้ง่ายกว่าผู้ชาย และมักเผยแพร่ความคิดเห็นที่ได้รับการจูงใจนั้นให้ผู้อื่นต่อไปอีกด้วย ผู้หญิงโดยทั่วไปมักมีลักษณะชอบความสวยงาม มีความนุ่มนวล และอารมณ์อ่อนไหว

2) อายุ โดยทั่วไปแล้วคนหนุ่มสาวมักจะมีความคิดเสรีนิยม ส่วนคนสูงอายุมักจะมีความคิดอนุรักษนิยม และชักจูงได้ยากกว่า คนอายุต่างกันมีความสนใจในเรื่องต่างๆ ไม่เหมือนกัน

3) การศึกษา คนที่มีการศึกษาสูงโดยทั่วไป สนใจข่าวสารบ้านเมืองมากกว่าความบันเทิง

4) สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ โดยดูจาก อาชีพ รายได้ พื้นฐานครอบครัว และสถานะในสังคม เช่น คนมีฐานะดี คนโสด คนในเมือง คนชนบท ข้าราชการ พ่อค้า ฯลฯ แต่ละคนมีวิถีชีวิตแตกต่างกัน มองโลกไม่เหมือนกัน ผู้ส่งสารจำเป็นต้องวิเคราะห์ และศึกษาธรรมชาติของผู้รับสารแต่ละกลุ่มให้เข้าใจ เพื่อช่วยให้การสื่อสารราบรื่น และสัมฤทธิ์ผล

2.1.4 แนวคิดเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับผลต่อบุคคลที่สามของการสื่อสาร

Davison (1983) ได้เสนอแนวคิดเชิงทฤษฎีว่าด้วยผลต่อบุคคลที่สามในการสื่อสาร (the third-person effect in communication) ซึ่งเริ่มจากข้อสงสัยเกี่ยวกับเหตุการณ์ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองที่หน่วยกำลังของสหรัฐอเมริกาแห่งหนึ่งตั้งอยู่ที่เกาะ Iwo Jima ประกอบด้วยกำลังทหารเชื้อสายนิโกร แต่มีนายทหารบังคับบัญชาเป็นชาวผิวขาว โดยฝ่ายญี่ปุ่นได้ทราบถึงที่ตั้งของหน่วยกำลังนี้ และได้ส่งเครื่องบิน

โปรยไบปลิวโฆษณาชวนเชื่อว่าสงครามนี้เป็นสงครามของพวกผิวขาว ฝ่ายญี่ปุ่นไม่ได้มีข้อขัดแย้งกับชนผิวสี และชักจูงใจทหารเชื้อสายนิโกรดังกล่าวให้ยอมจำนนหรือถอนตัวออกไปจากสงคราม ซึ่งปรากฏว่าในวันต่อมาหน่วยนี้ได้ถูกถอนกำลังกลับไป โดยเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ ในบทความของ Davison กล่าวว่า โปรยไบปลิวโฆษณาชวนเชื่อของฝ่ายญี่ปุ่นนั้น ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีผลต่ออย่างใดต่อกำลังทหารผิวดำ แต่กลับมีผลต่อชาวผิวขาวซึ่งเป็นนายทหารบังคับบัญชา และเป็นเหตุให้มีการสับเปลี่ยนกำลังต่อมา

ประมาณสองปีให้หลัง ในการหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบทบาทของหนังสือพิมพ์เยอรมันตะวันตกที่มีต่อการวางนโยบายต่างประเทศของรัฐบาล Davison ได้บรรยายว่า จากการสอบถามนักหนังสือพิมพ์จำนวนหนึ่งถึงอิทธิพลของหนังสือพิมพ์ที่มีต่อผู้อ่าน ในความคิดของคนกลุ่มนี้ มักมีคำตอบซ้ำๆ กันอยู่ประการหนึ่งว่า “หนังสือพิมพ์ไม่ได้มีผลมากมายอะไรนักสำหรับคนอย่างคุณกับผม (you and me) แต่กลับประชาชนทั่วไปแล้ว มันมีอิทธิพลมากทีเดียว”

เหตุการณ์อีกเรื่องหนึ่งซึ่ง Davison ยกมาประกอบเพิ่มเติม เพื่อนำไปสู่การเสนอแนวคิดของเขา ก็คือ ในระหว่างการเลือกตั้งท้องถิ่นครั้งหนึ่ง โดยก่อนถึงกำหนดวันเลือกตั้งสองวัน เขาได้รับโปรยไบปลิวที่ดีมาก และน่าจะสามารสร้างคะแนนเสียงให้กับฝ่ายตรงข้ามได้มาก จึงต้องหาทางได้กลับเพื่อเรียกคะแนนกลับคืนด้วยการออกแจกโปรยไบปลิวหาเสียงของฝ่ายที่เขาสนับสนุนในลักษณะเคาะประตูบ้าน (door-to-door) ด้วยตนเอง แต่หลังจากการเลือกตั้ง ได้มีการวิเคราะห์พบว่าโปรยไบปลิวหาเสียงต่างๆ นั้น มิได้มีอิทธิพลมากต่อผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในครั้งนั้นมากเท่าใดนัก ทำให้เขาเริ่มที่จะตั้งคำถามตัวเองว่า เหตุใดเขาจึงคิดว่าโปรยไบปลิวหาเสียงของฝ่ายตรงข้ามจะมีผลต่อคะแนนเสียงมาก ทั้งที่ความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น

จากตัวอย่างทั้งสามเหตุการณ์ข้างต้น ได้นำมาสู่การนำเสนอสมมติฐานว่าด้วยผลต่อบุคคลที่สาม (third-person effect hypothesis) ซึ่งมีใจความสรุปได้ว่า คนทั่วไปมีแนวโน้มที่จะประมาณหรือคาดการณ์ว่า การสื่อสารมวลชนจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติ หรือพฤติกรรมของบุคคลอื่นมาก เกินไป (people will tend to overestimate the influence that mass communications have on the attitudes and behavior of others) นอกจากนี้ ปัจเจกบุคคลที่เป็นสมาชิกของกลุ่มผู้รับสารที่ได้เปิดรับการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ มักจะตัดสินว่าการสื่อสารนั้นจะมีผลต่อบุคคลอื่นมากกว่าที่มีผลต่อตนเอง และจะนำไปสู่การดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใด ซึ่ง Davison เรียกปรากฏการณ์นี้ว่า ปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม (third-person effect phenomenon) ทั้งนี้ “บุคคลที่สาม” จะเข้ามาเกี่ยวข้องกับมุมมองที่แตกต่างกันสองประการคือ ประการแรก จากมุมมองของฝ่ายที่ประเมินผลของการสื่อสาร จะมองว่าผลกระทบของการสื่อสารนั้น

ไม่ได้มีผลสูงต่อ “ฉัน” หรือ “คุณ” แต่เป็น “พวกเขา” (บุคคลที่สาม) อีกประการหนึ่ง จากมุมมองของนักโฆษณาชวนเชื่อ หรือนักสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ “บุคคลที่สาม” คือ กลุ่มบุคคลที่จะได้รับความหวังใหรือกังวลจากผู้รับสารที่เป็นการชวนเชื่อ หรือโน้มน้าวใจนั้น ทั้งในแง่ทัศนคติและพฤติกรรม ซึ่งฝ่ายผู้ส่งสารก็ย่อมจะพยายามที่จะกระตุ้นพฤติกรรมของกลุ่มบุคคลที่สามเหล่านี้ ด้วยการหาทางที่จะส่งสารที่มีอิทธิพลต่อกลุ่มบุคคลอื่น

Davison ยังมีความเห็นเพิ่มเติมอีกว่า ความหมายของบุคคลที่สามในประการหลังนี้ คงจะอยู่ในความคิดค่านึงของนักยุทธศาสตร์ชาวญี่ปุ่น ซึ่งได้ดำเนินการวางแผนทิ้งระเบิดลงบนเกาะ Iwo Jima ดังเหตุการณ์ที่กล่าวแล้วข้างต้น โดยอาจจะมิได้มีเจตนาจะให้ผลต่อกองกำลังทหารผิวสีโดยตรง แต่มุ่งให้ฝ่ายบังคับบัญชาซึ่งเป็นชนผิวขาวเกิดหวั่นไหว และในที่สุดได้ถอนกำลังกลับไปดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ทั้งนี้ อาจกล่าวโดยสรุปอีกครั้งหนึ่งได้ว่า “ปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สามของการสื่อสาร” ประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านอคติของการรับรู้ (perceptual bias) ซึ่งเสนอว่า คนทั่วไปมักจะได้รับรู้ว่าเป็นบุคคลอื่น (ซึ่งอาจเรียกได้อีกอย่างหนึ่งว่า บุคคลที่สาม- third person) จะได้รับอิทธิพลจากเนื้อหาของสื่อ (media content) มากกว่าตนเอง

2. องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม (behavioral component) ซึ่งเสนอว่า อคติของการรับรู้ตามองค์ประกอบที่ 1. ข้างต้น จะนำไปสู่การดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งเชิงพฤติกรรม

กรอบแนวคิดเรื่องผลต่อบุคคลที่สามนี้ เป็นมุมมองที่แตกต่างจากการศึกษาผลของการสื่อสารในแนวคิดดั้งเดิม ที่สนใจเพียงสิ่งที่ “สื่อ” บอกต่อเราซึ่งเป็นผู้รับตรงๆ แต่ตามแนวคิดนี้ได้มองไปถึงความมุ่งหมายที่แฝงมากับ “สื่อ” ที่มีต่อบุคคลอื่น และความรับรู้ (perceptions) ของเราที่มีต่อบุคคลอื่น ประกอบกับแนวคิดของ Mutz (1998) ได้เขียนไว้ในหนังสือชื่อ “Impersonal Influence” ซึ่งสรุปแนวคิดเกี่ยวกับผลของสื่อ (media effects) ว่าไม่ได้มีอิทธิพลเฉพาะบุคคล (impersonal influence) ที่เป็นผู้รับ แต่มีผลไปถึงการรับรู้ต่อสิ่งที่บุคคลอื่นคิดและประพฤติ และได้เชื่อมโยงตัวเรากับบุคคลอื่นที่อยู่ห่างไกลออกไป (they shape our perceptions of how others think and behave and connect distant others to our selves) เมื่อนำมาพิจารณาเป็นแนวทางการศึกษาแล้ว เห็นได้ว่าตามแนวคิดเรื่องผลต่อบุคคลที่สามนี้ ได้เน้นไปที่ การรับรู้ต่อบุคคลอื่น (perceptions of others) และการเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น (comparisons with others) ซึ่งนับได้ว่าเป็นการเปิดไปสู่แนวทางใหม่ของการศึกษา โดยรวมไปถึงการศึกษาระบวนการทางจิตวิทยาของบุคคลอื่น อันเป็นการปรับรับแนวทางของปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ (symbolic interactionist orientation) โดยการรับทราบว่าการใช้ชีวิตของปัจเจกบุคคลในโลกของสังคมที่ถูกสร้างขึ้น

(socially constructed world) นั้น มีความเชื่อและความคาดหวังเกี่ยวกับบุคคลอื่น เป็นแนวทางของปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

การก่อตัวของปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม

จากแนวคิดดั้งเดิมเรื่องผลต่อบุคคลที่สามที่เสนอโดย Davison ในปี 1983 ดังกล่าว ได้มีการศึกษาและแตกแขนงออกไปอีก โดยได้มีการศึกษาลงในรายละเอียดไปถึงการก่อตัวของปรากฏการณ์ดังกล่าว โดย Shah และคณะ (1999) ได้ค้นพบกระบวนการที่เป็นอิสระต่อกันในการก่อตัวของผลต่อบุคคลที่สามสองประการคือ ความอ่อนไหวต่อสื่อ (susceptibility - ปริมาณของอิทธิพลของสารที่มีต่อตนเองและบุคคลอื่น) และ ความรุนแรงของผลกระทบ (severity - - เชิงลบหรือเชิงบวก) นอกจากนี้ยังได้มีการศึกษาถึงขนาด (magnitude) และ ทิศทาง (direction) ของปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม โดย Wan & Wells (2001) ได้อธิบายว่า magnitude ได้แก่ “ขนาด ของความแตกต่าง” ระหว่างการรับรู้ผลกระทบของสื่อที่มีต่อตนเอง และที่มีต่อบุคคลอื่น และ direction ได้แก่การพิจารณาว่า การรับรู้ผลกระทบต่อตนเอง มีขนาด “มากกว่าหรือน้อยกว่า” การรับรู้ผลกระทบที่มีต่อบุคคลอื่น ซึ่งถ้าการรับรู้ผลกระทบที่มีต่อตนเองมีขนาดที่ “น้อยกว่า” ผลต่อบุคคลอื่น ก็จะเป็นทิศทางของปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สามตามแนวคิดดั้งเดิมที่ Davison ได้เสนอไว้ (classic third-person effect) ในทางตรงกันข้าม ขนาดของการรับรู้ผลของสื่อต่อตนเองที่มี “มากกว่า” ผลต่อบุคคลอื่น ก็อาจเกิดขึ้นได้เช่นเดียวกัน (reverse third-person effect)

ปัจจัยสำคัญที่สุดที่มีผลต่อทิศทาง (direction) ของปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สามก็คือ ความเป็นที่พึงปรารถนาของสาร (message desirability) โดยนักวิจัยพบว่า สารที่ส่งผลเชิงลบ และเชิงบวก จะก่อผลในการรับรู้บุคคลที่สามแตกต่างกัน ซึ่งหากเข้าใจว่า สารที่ถูกส่งมานั้นเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาของสังคม เช่น ประกาศบริการสาธารณะที่เป็นประโยชน์ ผู้รับก็จะเห็นว่าผลของประกาศนั้นมีต่อตนเองมากกว่าต่อบุคคลอื่น (Duck, Terry, & Hog, 1995; Thorson & Coyle, 1994; Gunther & Thorson, 1992) ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สามแบบดั้งเดิม จะเกิดขึ้นแต่เฉพาะกรณีซึ่งสารที่ถูกส่งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา หรือน่าจะมีผลเชิงลบเท่านั้น

ในขณะที่ปัจจัยที่มีผลต่อขนาด (magnitude) ของปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม อาจแบ่งได้เป็นสองประการสำคัญคือ (Wan & Wells อ้างแล้ว, 2001)

ก. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้รับสาร

ลักษณะทางประชากร (demographic characteristics) เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม เช่น Tiedge (1991) และ Rucinski & Salmon (1990) พบความสัมพันธ์

ระหว่างผลต่อบุคคลที่สาม กับระดับการศึกษาและอายุ อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ ความชอบส่วนบุคคล (individual preferences) ต่อสื่อประเภทใดประเภทหนึ่ง ก็เป็นตัวทำนายผลต่อบุคคลที่สามเช่นกัน เช่น ในการศึกษาของ Duck & Mulins (1995) ในประเทศออสเตรเลีย พบว่า การรับรู้ต่อเนื้อหาสื่อเชิงลบ มีระดับความเข้มข้นขึ้นในหมู่ผู้ที่ชอบชมรายการโทรทัศน์ที่ไม่ใช่เชิงพาณิชย์ (non-commercial TV) และผู้อ่านหนังสือพิมพ์เชิงคุณภาพ (quality newspaper) ซึ่งเข้าใจว่าตัวเองจะไม่ได้รับผลกระทบจากสื่อโฆษณาจูงใจต่างๆ เป็นต้น

ข. ระยะห่างทางสังคมระหว่างผู้รับสารและบุคคลอื่น

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม พบว่าการสร้างกรอบแนวคิดเกี่ยวกับ “บุคคลอื่น” มีด้วยกันหลายแนวทาง แนวทางแรกได้แก่ ระยะห่างทางภูมิศาสตร์ (geographical distance) ซึ่งจากการศึกษาได้ข้อค้นพบที่ยังคงหลากหลายผสมผสานกัน เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างระยะห่างทางภูมิศาสตร์ที่มีต่อปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม เช่น ในการศึกษาของ Cohen (1998) พบว่า กลุ่มตัวอย่างคิดว่าข่าวจะมีผลต่อ “นักศึกษา Stanford คนอื่นๆ” มากกว่าตนเอง และผลดังกล่าวจะมากขึ้นสำหรับกรณี “ชาวคาลิฟอร์เนียคนอื่นๆ” และมากขึ้นอีกสำหรับ “สาธารณชนทั่วไป” แต่ในการศึกษาอีกหลายครั้งพบว่า ระยะห่างทางภูมิศาสตร์ที่เพิ่มขึ้น ไม่มีผลต่อการรับรู้ผลกระทบของสื่อ (Cohen & Davis, 1991; McLeod, 1997) ทั้งนี้ ปัญหาประการหนึ่งก็คือนักวิจัยไม่ทราบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษานั้น นิยาม “บุคคลอื่น” ตามมิติที่นักวิจัยเข้าใจหรือไม่

สำหรับแนวทางที่สองได้แก่การนิยาม “บุคคลอื่น” ตามการรับรู้ความคล้ายคลึง (perceptions of similarity) โดยหากสื่อมีผลกระทบเชิงลบ คนทั่วไปก็มักจะเห็นว่าผลกระทบนั้นจะมีระดับที่สูงกว่าต่อกลุ่มที่มีความคล้ายคลึงต่ำกว่า (บุคคลทั่วไป หรือโดยเฉลี่ย) เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีความคล้ายคลึงสูงกว่า (เช่น เพื่อน คนจากภาคเดียวกัน เป็นต้น) ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากผลการศึกษาจากกลุ่มต่างๆ กัน ได้แก่ เพื่อน, คนรู้จัก, และประชาชนทั่วไป (Brosius & Engel, 1996) หรือระหว่าง ครอบครัว, เพื่อนบ้าน, คนที่อาศัยในรัฐเดียวกัน, คนออสเตรเลียอื่นๆ และคนอื่นๆ โดยทั่วไป (Gibbon & Durkin, 1995) นอกจากนี้ความคล้ายคลึงยังอาจพิจารณาจาก กลุ่มอายุ (Eveland, 1999) หรือระดับการศึกษา (Eveland and colleagues, 1996)

แนวทางที่สามเกี่ยวกับระยะห่างทางสังคมที่ใช้นิยาม “บุคคลอื่น” ได้แก่ความเป็นสมาชิกของกลุ่ม เช่น พลพรรค (partisanship) (Duck, Hogg & Terry, 1995; Cohen & Davis, 1991; Stenbjørre & Leets, 1997; Meirick, 2000) และการระบุตัวตนทางการเมือง (political identification) เช่น เป็นสมาชิกพรรคการเมือง (Duck, 1995; Meirick, 2000; Stenbjørre & Leets, 1997) เป็นต้น

2.1.5 แนวคิดเกี่ยวกับการกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ต

พิงรอรอง รามสูตร วัฒนันท์ และนิธิตา คณานิธินันท์ (2547) ได้กล่าวถึงกลไกในการกำกับดูแลเนื้อหาทางอินเทอร์เน็ตว่า ประกอบด้วยกลไก 5 ประการ อันได้แก่

- กฎหมาย มาตรการ และบทลงโทษ (legal sanction)
- การปิดกั้นและกีดกันกรองเนื้อหา (blocking and filtering system)
- กฎ กติกา มารยาท (codes of conduct)
- สายด่วน (hotlines)
- การรู้เท่าทันสื่อ (media literacy)

2.1.5.1 กฎหมาย มาตรการและบทลงโทษ

การบังคับใช้กฎหมายเพื่อกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ตอาจจะอาศัยกฎหมายที่มีอยู่แล้วและมีความเกี่ยวข้องซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กันได้ เช่น กฎหมายสื่อสารมวลชน กฎหมายอาญาว่าด้วยการเผยแพร่เนื้อหาที่เป็นอันตราย (ภาพลามกอนาจาร) กฎหมายพิทักษ์และคุ้มครองเด็ก เป็นต้น หรืออาจอาศัยการร่างกฎหมายขึ้นใหม่เพื่อให้มีผลคุ้มครองเรื่องนี้โดยตรง

นอกจากนี้ ภาครัฐอาจออกมาตรการต่างๆ ในการกำกับดูแลเนื้อหาได้ เช่น ในประเทศสิงคโปร์มีการออกมาตรการไม่ให้สถานบริการอินเทอร์เน็ตให้บริการเกมส์ออนไลน์ หรือแผนการส่งเสริมการใช้อินเทอร์เน็ตที่ปลอดภัย (Action plan for the promotion of the safer use of the internet) ของกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป (EU) เป็นต้น สำหรับบทลงโทษในกรณีละเมิดกฎหมายและมาตรการก็จะแตกต่างกันไปตามลักษณะของระบบกฎหมายแต่ละประเทศ ตลอดจนทัศนคติเกี่ยวกับความรุนแรงของเนื้อหาที่อยู่ในข่ายของการละเมิด

2.1.5.2 การปิดกั้นและกีดกันกรองเนื้อหา

2.1.5.2.1 การปิดกั้นโดยภาครัฐ เป็นวิธีที่ใช้กันมากในประเทศที่มีลักษณะการปกครองแบบอำนาจนิยม และมีการควบคุมสื่อมวลชนอย่างเข้มข้น การปิดกั้นมักจะทำในระดับเครือข่ายใหญ่ เช่น ระดับ gateway หรือ node ของเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในประเทศ ซึ่งในลักษณะดังกล่าวมักจะเป็นผลจากนโยบายหรือมาตรการของภาครัฐ เช่น ในประเทศจีน เครือข่ายอินเทอร์เน็ตจะถูกออกแบบให้มีลักษณะรวมศูนย์ โดยจะวางเครือข่ายโยงใยผ่าน gateway ในเมืองใหญ่ๆ เพียงไม่กี่แห่ง ทำให้สะดวกต่อการปิดกั้นเนื้อหาจากภายนอก ทั้งนี้ รัฐบาลจีนจะใช้เกณฑ์กว้างๆ ในการเลือกปิดกั้นเนื้อหาโดยพิจารณาจากเนื้อหาที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดี ในทำนองเดียวกัน ประเทศสิงคโปร์ควบคุมเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ตโดยใช้เกณฑ์และหน่วยงานในการกำกับดูแลเดียวกับหน่วยงานที่ดูแลเนื้อหาวิทยุและโทรทัศน์คือ SBA: Singapore Broadcasting Authority

2.1.5.2.2 การปิดกั้นแบบ notice and take down หรือโดยการแจ้งเหตุจากผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่พบเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม โดยแจ้ง (notice) เข้าไปที่ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (ISP) หรือที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ตำรวจหรือกระทรวงสื่อสาร เป็นต้น ทั้งนี้ เมื่อ ISP ได้รับการแจ้งเหตุแล้วก็ควรที่จะตรวจสอบดูว่าเนื้อหานั้นไม่เหมาะสมจริงหรือไม่ ในระดับใด หากเข้าข่ายที่ผิดกฎหมาย ทาง ISP ก็ควรที่จะทำการปิดกั้น (take-down) เพื่อเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อผู้ที่เป็นสมาชิก โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน หรือหากไม่ผิดกฎหมายแต่อาจมีอันตรายจากความไม่เหมาะสมต่างๆ ISP อาจไม่ทำการปิดกั้นด้วยตนเอง แต่มอบให้อยู่ในวิจรณ์ญาณของสมาชิกผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่จะพิจารณาเอง ซึ่งโดยทั่วไปการปิดกั้นแบบนี้มักจะร่วมกับการกลั่นกรองโดยผู้ใช้และกลไกอื่นๆ เช่น จรรยาบรรณ กฎ กติกา มารยาท และสายด่วน

2.1.5.2.3 การกลั่นกรองในระดับผู้ใช้ (user-oriented filter system) ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยการแบ่งประเภทเนื้อหา (content classification) หรือการจัดอันดับหรือเรตติ้ง (rating) ประสิทธิภาพการกลั่นกรองจะสูงเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของระบบการแบ่งประเภทเนื้อหา ซึ่งมีลักษณะทางเทคนิคที่มีความสำคัญมากก็คือ ศัพท์ที่ใช้และความเที่ยงตรงรัดกุมทางภาษาในการอธิบายเนื้อหา เกณฑ์ และระดับชั้นทางเทคนิคในการกลั่นกรอง นอกจากนี้ในระบบการกลั่นกรองจะต้องคำนึงถึงเสรีภาพ และความหลากหลายทางความคิดที่จะแตกต่างกันไปตามบริบทของแต่ละประเทศ และแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ เพศสภาพ และอายุในแต่ละสังคม

2.1.5.3 กฎ กติกา มารยาท

ในไซเบอร์สเปซ หรือพื้นที่ที่ผู้คนเข้ามาแลกเปลี่ยน สื่อสาร และทำกิจกรรมร่วมกันบนอินเทอร์เน็ตนั้น ประกอบด้วยพื้นที่หรือชุมชนย่อยๆ อีกมากมาย ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ร่วมของการสื่อสารและกิจกรรมนั้นๆ เช่น เพื่อการพาณิชย์ หรือเพื่อสนองความพึงพอใจ และความสนใจของผู้ใช้ตามหัวข้อการสื่อสารต่างๆ ในพื้นที่หรือชุมชนเหล่านี้ ทั้งในระดับย่อยและระดับเครือข่ายใหญ่จะมีค่านิยมร่วมกันที่จะเป็นตัวกำหนดลักษณะการประพฤติปฏิบัติต่อกันในพื้นที่นั้นๆ ว่าสิ่งใดควร สิ่งใดไม่ควร “กฎ กติกา มารยาท” (codes of conduct) ซึ่งจะเป็นกลไกสำหรับการกำกับดูแลพฤติกรรมและปฏิสัมพันธ์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตนี้ จะมีทั้งที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันทั่วไป (customary) หรือที่เป็นกฎอย่างเป็นทางการ (formal) ซึ่งกฎ กติกา มารยาทที่เป็นที่รู้จักกันดีสำหรับผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วไป จะรู้จักกันในนามของ “Netiquette” หรือจรรยาบรรณสำหรับผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อปลูกฝังวิธีการใช้อินเทอร์เน็ตและเพื่อตอกย้ำให้มีการทำตามกฎระเบียบอื่นๆ ที่ได้มีการบัญญัติไว้ในพื้นที่ต่างๆ ทางสังคม

ในหลายๆ ประเทศ โดยเฉพาะในประเทศอุตสาหกรรมก้าวหน้าในอเมริกาเหนือและยุโรป ได้มีการบรรจุ Netiquette เข้าไว้ในบทเรียนในโรงเรียน และเพื่อให้สามารถนำไปปรับใช้กับสถานการณ์นอก

บริบทโรงเรียนด้วย บรรทัดฐานของ Netiquette จึงพัฒนาอยู่บนความสมัครใจหรือการกำกับดูแลตนเอง ภายในชุมชนหรือพื้นที่ทางอินเทอร์เน็ตหนึ่งๆ หรือกลุ่มทางสังคมหนึ่ง

2.1.5.4 สายด่วน

คือกลไกในการสื่อสารระหว่างผู้ใช้กับองค์กรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ISP และหน่วยงานของรัฐ ที่สอดคล้องดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ซึ่งสามารถเป็นทั้งกลไกทางเทคโนโลยี (โทรศัพท์ โทรสาร อีเมล เว็บไซต์) หรือเป็นกลไกทางองค์กร (ในรูปของหน่วยงานที่มีกำลังพลเฉพาะและมีหน้าที่รับผิดชอบชัดเจน) ก็ได้ ทั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดความแน่ใจว่า จะมีการพยายามเยียวยาแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสายด่วนนี้ สามารถดำเนินการโดยภาคอุตสาหกรรมเอกชน ภาครัฐ หรือภาคประชาสังคม ก็ได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตามสายด่วนจะต้องมีอยู่ และประชาชนได้ทราบถึงการมีอยู่นั้น โดยการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อทั้งอินเทอร์เน็ตและสื่อดั้งเดิม ที่สำคัญสายด่วนจะต้องเปิดให้เข้าถึงได้ ตลอด 24 ชั่วโมง

2.1.5.5 การรู้เท่าทันสื่อ

ในการส่งเสริมให้เกิดการกำกับดูแลตนเอง (self-regulation) ทางด้านเนื้อหาของอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะในหมู่ผู้ใช้ มีความจำเป็นต้องสร้างความสามารถหรืออำนาจในการเลือกและตัดสินใจให้แก่ผู้ใช้ (user empowerment) ซึ่งความสามารถดังกล่าวส่วนหนึ่งก็จะขึ้นอยู่กับความรู้เท่าทันสื่ออินเทอร์เน็ตของผู้ใช้แต่ละคนด้วย ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้

- ความสามารถในการเชิงวิเคราะห์ (analytical competence) หมายถึง ความเข้าใจในคุณลักษณะต่างๆ ของอินเทอร์เน็ต เช่น การสร้างเว็บไซต์ การทำงานของลิงค์ต่างๆ ในเทคโนโลยี hypertext ภาษาสัญลักษณ์ที่เป็นรหัสต่างๆ ในเว็บ เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อจะนำไปสู่การใช้สื่อใหม่อย่างมีประสิทธิภาพ

- ความรู้เกี่ยวกับบริบทแวดล้อมต่างๆ (contextual knowledge) หมายถึง ความเข้าใจในบริบททางด้านสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมืองที่แวดล้อมการผลิตและบริโภคสารสนเทศ และเนื้อหาต่างๆ ในอินเทอร์เน็ต ความเข้าใจดังกล่าวจะทำให้ผู้ใช้สามารถประเมินอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพและรู้เท่าทันข้อดีข้อเสียต่างๆ

- กรอบความรู้ความเข้าใจร่วมในหมู่ผู้ใช้เกี่ยวกับเว็บไซต์ที่ถือเป็น “คลาสสิก” ในบรรดาเว็บไซต์ทั้งหลาย (canonical knowledge) โดยเฉพาะความเข้าใจว่าทำไมเว็บไซต์ดังกล่าวจึงถือว่าเป็นเว็บไซต์ที่มีความสำคัญ น่าเชื่อ และมีประโยชน์ ตัวอย่างเช่น เว็บไซต์ www.google.com เป็น search engine ที่มีชื่อเสียง หรือเว็บไซต์ www.cnn.com ที่เป็นเว็บไซต์ข่าวสารที่เป็นที่นิยม

- ความสามารถในการผลิตเนื้อหา (production competence) หมายถึง ความสามารถในการผลิตเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ต ตลอดจนความสามารถในการตีความ บริโภค เพลิดเพลินกับอินเทอร์เน็ต

(รวมถึงการสร้างเว็บเพจ การหาผลิตภัณฑ์ การเข้าร่วมใน mailing list กลุ่มสนทนาและกลุ่มข่าว) ซึ่งมีผลโดยตรงต่อการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของผู้ใช้แต่ละคนผ่านทางการผลิตและการสื่อสารเนื้อหา

การสร้างความรู้เท่าทันอินเทอร์เน็ตสามารถกระทำได้โดยกระบวนการทางการศึกษาที่เป็นทางการในโรงเรียนและสถาบันการศึกษาต่างๆ ตลอดจนกระบวนการทางนโยบายเพื่อส่งเสริมให้เกิดวัฒนธรรมในการใช้อินเทอร์เน็ต ที่แพร่กระจายกว้างขวางที่สุด ทั้งนี้ การเสริมสร้างความรู้เท่าทันสื่อ โดยเฉพาะในเด็กและเยาวชน จำเป็นต้องเพิ่มแง่มุมเกี่ยวกับความปลอดภัยออนไลน์ (online safety) เข้าไปด้วย เพื่อให้ได้รู้เท่าทันภัยอันตรายและความเสี่ยงที่จะมาจากอินเทอร์เน็ต หน้าที่ดังกล่าวควรจะเป็นพันธกิจร่วมกันระหว่างหลายๆ ฝ่าย นับแต่ครอบครัว (ผู้ปกครอง) ภาคการศึกษา ภาคนโยบาย และภาคอุตสาหกรรม ตลอดจนภาคสื่อสารมวลชน โดยผ่านทางเครือข่ายที่พัฒนาร่วมกันและมีการสื่อสารถึงกันอย่างสม่ำเสมอ ควบคู่กับการรณรงค์ให้ข้อมูลความรู้แก่สาธารณชน

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสื่ออินเทอร์เน็ตของไทย มักจะมุ่งเน้นศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติและ/หรือพฤติกรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต เช่น องอาจ ฤทธิ์ทองพิทักษ์ (2539) ศึกษาวิจัยเรื่องพฤติกรรมการสื่อสารผ่านระบบเวปไซต์ไวด์เว็บของนักศึกษาในเขตกรุงเทพฯ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีการใช้การสื่อสารผ่านระบบเวปไซต์ไวด์เว็บที่มหาวิทยาลัย และสนใจเปิดรับเนื้อหาประเภทบันเทิงมากที่สุด นักศึกษาที่มีความแตกต่างกันในเรื่องเพศ อายุ และความเป็นเจ้าของเครื่องคอมพิวเตอร์มีพฤติกรรมการสื่อสารผ่านระบบเวปไซต์ไวด์เว็บแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และพบว่านักศึกษามีการใช้ประโยชน์จากระบบเวปไซต์ไวด์เว็บเพื่อการพัฒนาตนเองในด้านวิชาการและทักษะการใช้งาน ตลอดจน เพื่อตอบสนองความต้องการด้านข่าวสาร และการพักผ่อนหย่อนใจ เช่นเดียวกับ สมคิด เลิศไพริยะประเสริฐ (2540) ซึ่งศึกษาความคิดเห็นเรื่องปัจจัยด้านโครงสร้างสังคม และทัศนคติของคนไทยที่สัมพันธ์กับพัฒนาการของอินเทอร์เน็ต พบว่าเทคโนโลยีใหม่กระจุกตัวอยู่แต่คนกลุ่มน้อย คือผู้ที่มีการศึกษาคดี อยู่ในเมืองหลวง และมีรายได้ดี

การวิจัยเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตทางนิเทศศาสตร์ นอกจากจะศึกษาเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารแล้ว ก็มักจะเป็นการวิจัยเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจ ตลอดจนปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับนวัตกรรมสื่อสารประเภทนี้ เช่น มณีวัลย์ เอมะอร (2541) พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจและสนใจใช้บริการเวปไซต์ไวด์เว็บ และอีเมลล์มากที่สุด ในขณะที่ เรวดี คงสุภาพกุล (2539) ซึ่งทำการวิจัยเรื่องการใช้ระบบอินเทอร์เน็ตของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า สาขาที่เรียน การมีคอมพิวเตอร์ส่วนตัว ตลอดจนความรู้ และทัศนคติ มีความสัมพันธ์กับการยอมรับอินเทอร์เน็ต

งานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นแม้จะไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องของผู้วิจัยศึกษา แต่ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ต ที่เป็นประโยชน์สำหรับการศึกษา จึงได้นำมาเสนอไว้ ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับสื่อลามก นั้น มีงานวิจัยของไทยที่น่าสนใจคือเรื่อง การวิเคราะห์ว่าททกรรมทำให้ความหมายสื่อสิ่งพิมพ์ลามกของ 9 สถาบันในสังคมไทย โดย จงกลณี โตสกุลวงศ์ (2542) ซึ่งสรุปได้ว่า ผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน นักอิตินิยม ผู้ที่ทำงานทางด้านวัฒนธรรม ฝ่ายกฎหมาย เจ้าหน้าที่ตำรวจ สื่อมวลชน ช่างภาพผู้ผลิตผลงาน สื่อสิ่งพิมพ์ที่เน้นในเรื่องเพศ นักวิจารณ์งานศิลปะที่เน้นในเรื่องเพศ และผู้บริโภค ซึ่งผู้วิจัยจัดเป็นสถาบันทั้ง 9 ที่ศึกษา ต่างให้คำจำกัดความเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ลามกที่สรุปได้คือ สื่อสิ่งพิมพ์ทุกประเภทที่นำเสนอเรื่องเพศอย่างโจ่งแจ้ง ไม่มีความงดงามทางศิลปะ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ซึ่งขัดต่อกฎหมาย ขนบธรรมเนียม จารีตประเพณี และวัฒนธรรมของไทย นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สรุปว่า อานาชาทกรรมที่สถาบันต่างๆ กำหนดและให้ความหมาย มีผลต่อการรับรู้และประเมินคุณค่าผู้คนในสังคมต่อสื่อชนิดดังกล่าว นอกจากนี้ ยังชี้ให้เห็นถึงความโยงโยยที่สลับซับซ้อนในสังคมอันเนื่องเกี่ยวกับสื่อนี้ ไม่ว่าจะเป็นค่านิยมและมายาคติในเรื่องเพศ ความรุนแรงในสังคมไทยทั้งในเชิงโครงสร้างและวัฒนธรรม หรือการต่อสู้ในสนามวาทกรรมระหว่างวาทกรรมกระแสหลัก และวาทกรรมทวนกระแส เพื่อแย้งชิงการกำหนดความหมายของสื่อสิ่งพิมพ์ลามกให้แก่สังคมไทยอีกด้วย

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องผลต่อบุคคลที่สาม (third-person effect) นั้น เท่าที่พบในประเทศไทยขณะนี้ คือ การศึกษาของ จิตติญาดา เจริญมณี (2548) เกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ใช้อินเตอร์เน็ตเกี่ยวกับเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมและการกลั่นกรองเนื้อหาบนอินเตอร์เน็ต พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการประเมินว่าเด็กและเยาวชนจะได้รับผลกระทบจากการเปิดรับเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมมากกว่าตนเองจะได้รับ แต่ในต่างประเทศ มีการวิจัยตามแนวคิดนี้มาก โดยงานวิจัยหลายชิ้นพบหลักฐานที่สนับสนุนแนวคิดนี้อย่างสอดคล้อง ทั้งการวิจัยแบบทดลอง และการวิจัยเชิงสำรวจ หรือแม้แต่การศึกษาเชิงเอกสาร โดยศึกษากับเนื้อหาของสารและสื่อประเภทต่างๆ เช่น ข้อความที่เป็นการหมิ่นประมาท, สื่อลามกอนาจาร, และความรุนแรง เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้ศึกษากับรูปแบบต่างๆ ของการสื่อสาร เช่น การหาเสียงเลือกตั้ง, การโฆษณาณรงค์ และสื่อโดยทั่วไป อีกด้วย จากการศึกษาของ Perloff (1993) ซึ่งนำงานวิจัยทางด้าน third-person effect ระหว่างปี ค.ศ.1983 ถึงปี ค.ศ.1992 มาทำการศึกษาวิเคราะห์ จำนวน 14 เรื่อง พบว่างานวิจัยทุกชิ้นเว้นเพียงหนึ่งชิ้น ต่างสนับสนุนยืนยันแนวคิดเรื่องผลต่อบุคคลที่สาม เช่นเดียวกับการศึกษาในระยะหลังๆ ต่อมา ตัวอย่างเช่น การวิจัยของ Gunther (1995) พบความสัมพันธ์ระหว่าง อคติในการรับรู้(perceptual bias) กับการสนับสนุนเซ็นเซอร์สื่อลามก สอดคล้องกับการศึกษาของ Gunther and Ang (1996) ที่พบความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนการเซ็นเซอร์และอคติในการรับรู้ที่เพิ่มขึ้นจากการ

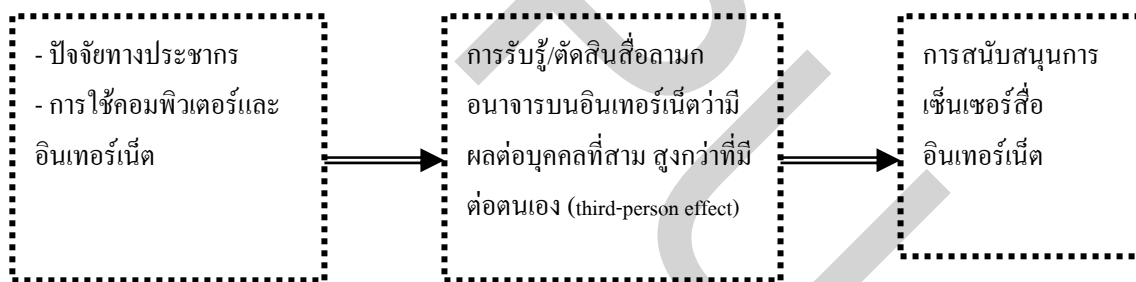
รับชมรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหารุนแรง และในทำนองเดียวกัน Rojas, Shah and Faber (1996) พบว่าเมื่อระดับการประเมินผลของสื่อที่มีต่อบุคคลที่สามเพิ่มขึ้น เมื่อเทียบกับการประเมินผลที่มีต่อตนเอง ระดับของการสนับสนุนการเซ็นเซอร์ของกลุ่มตัวอย่างก็เพิ่มขึ้นด้วย ทั้งนี้ งานวิจัยในระยะหลังๆ พบว่าปรากฏการณ์ third-person effect จะปรากฏชัดหรือมีน้ำหนักเพิ่มขึ้น เมื่อเนื้อหาของสารที่ถูกส่งมานั้น เป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา หรืออาจเป็นโทษภัย เช่น เพลงเร่พ (McLeod, Eveland and Nathanson; 1997), สื่อลามกอนาจาร (Gunther, et al.) เป็นต้น

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 แบบจำลองและกรอบแนวคิดในการศึกษา

การศึกษานี้ ได้ออกแบบให้มีการวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ (quantitative and qualitative) ในลักษณะ triangulation เริ่มต้นด้วยการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) โดยอาศัยแบบสอบถาม (questionnaires) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล จากนั้นจึงทำการสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview) เพื่อทดสอบความถูกต้องและหาคำอธิบายของผลการวิจัยเชิงสำรวจอีกครั้งหนึ่ง และจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่ผ่านมาในบทที่ 2 อาจสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ได้ดังนี้

ภาพที่ 3.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย (ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร)

3.2 ประชากรและวิธีการสุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้สื่อลามกอนาจารผ่านอินเทอร์เน็ตของผู้ใช้ ดังนั้นหน่วยวิเคราะห์ (unit of analysis) จึงได้แก่ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต โดยในการสำรวจเมื่อปี พ.ศ.2544 พบว่าครัวเรือนที่มีอินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร คิดเป็นร้อยละ 59.2 (ตารางที่ 3.1) ประกอบกับจากงานวิจัยที่ผ่านมา พบว่าการใช้อินเทอร์เน็ตของคนไทยมักกระจุกตัวอยู่ในเขตเมืองหลวง (สมคิด เลิศไพฑูริย์ ประเสริฐ, อ้างแล้ว) ดังนั้น ประชากร (population) ที่ใช้ในการศึกษานี้ จึงมุ่งไปยังกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร ซึ่งจากการสำรวจโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติในปี พ.ศ.2544 มีจำนวน 1,234,542 คน โดยรายละเอียดจำนวนครัวเรือนในประเทศไทยที่มีอินเทอร์เน็ตปรากฏในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนครัวเรือนในประเทศไทยที่มีอินเทอร์เน็ต

เขตการปกครองและภาค	จำนวนครัวเรือนที่มีอินเทอร์เน็ต		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวนครัวเรือนที่มีอินเทอร์เน็ตต่อ 100 ครัวเรือน
ทั่วประเทศ	490,158	100.0	3.04
ในเขตเทศบาล	414,197	84.5	7.93
นอกเขตเทศบาล	75,961	15.5	0.70
กรุงเทพมหานคร	290,098	59.2	14.66
ภาคกลาง (ไม่รวม กทม.)	96,201	19.6	2.64
ภาคเหนือ	42,088	8.6	1.32
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	40,998	8.4	0.79
ภาคใต้	20,773	4.2	0.98

ที่มา : จากการสำรวจโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ, พฤษภาคม 2544

สำหรับกลุ่มตัวอย่าง (sample) ที่ศึกษาโดยการวิจัยเชิงสำรวจ จะใช้การสุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น (non-probability sampling) แบบบังเอิญ โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องเป็นผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตเท่านั้น ทั้งนี้ โดยอาศัยการกำหนดขนาดตามหลักการแปรผันรวมกัน ระหว่างขนาดของกลุ่มตัวอย่างกับความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง ตามสูตรของ Yamane (1973) คือ

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ   n   =   ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
               N   =   ขนาดของประชากร
               e   =   ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ กำหนดค่าคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างไว้ร้อยละ 5 หรือเท่ากับ 0.05 เมื่อแทนค่าสูตรจะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาประมาณ 400 คน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงสำรวจในครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

- ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา สถานะการทำงาน อาชีพ และความรู้ภาษาอังกฤษ จำนวน 7 ข้อ

- ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ในการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ได้แก่ การมีคอมพิวเตอร์ที่บ้าน ประสบการณ์การใช้คอมพิวเตอร์ (ปี) ประสบการณ์การใช้อินเทอร์เน็ต (ปี) จำนวนชั่วโมงที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อสัปดาห์ (โดยเฉลี่ย) ช่วงเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด สถานที่ใช้อินเทอร์เน็ต การเปิดรับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต และความถี่ในการเปิดรับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต จำนวน 8 ข้อ

- ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร จำนวน 15 ข้อ

- ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามความเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 21 ข้อ

- ส่วนที่ 5 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์สื่ออินเทอร์เน็ต จำนวน 4 ข้อ

โดยในส่วนที่ 3-5 กำหนดลักษณะของคำถามเป็นข้อความเชิงบวกและลบ โดยให้เลือกตอบได้คำตอบเดียว ใช้มาตราส่วนประมาณค่า (rating Scales) ของ Likert แบ่งออกเป็น 5 ระดับ และกำหนดระดับคะแนนขึ้นอยู่กับลักษณะของข้อความ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.2 แสดงการกำหนดการให้คะแนนตามแบบสอบถาม

ระดับความเห็น	เชิงบวก ระดับคะแนน	เชิงลบ ระดับคะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

แบ่งระดับความคิดเห็น ออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

ซึ่งสามารถแปลความหมายระดับคะแนนของความคิดเห็นในปัจจัยต่างๆ ดังนี้

ตารางที่ 3.3 แสดงการกำหนดระดับความคิดเห็นตามคะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนนเฉลี่ย
ต่ำ	1.00 – 2.33
ปานกลาง	2.34 – 3.66
สูง	3.67 ขึ้นไป

สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพได้แก่ การสัมภาษณ์โดยกำหนดประเด็นคำถามเป็นหัวข้อใหญ่ๆ จำนวน 3 ประเด็น ได้แก่

- ความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อลามก
- ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต
- ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

โดยระหว่างเก็บข้อมูลได้ขออนุญาตทำการบันทึกเสียงไว้เพื่อใช้ประกอบการสัมภาษณ์ และเพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ต่อไป

3.4 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เพื่อให้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นสามารถวัดข้อมูลได้อย่างถูกต้อง และให้ผลในการวิจัยที่น่าเชื่อถือ ผู้วิจัยจะได้ทำการทดสอบความตรง และความเที่ยง (validity and reliability) ดังนี้

1. นำแบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูลไปปรึกษากับอาจารย์ และหรือผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพิจารณาเนื้อหา ความเหมาะสมของภาษา และ โครงสร้างของแบบสอบถาม

2. นำแบบสอบถามที่ได้ตามข้อ 1. จำนวน 20 ชุด ไปทดสอบกับกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เพื่อตรวจสอบว่าคำถามแต่ละข้อ และแต่ละตอนสามารถสื่อความหมายตรงตามที่ผู้วิจัยต้องการ และคำถามมีความเหมาะสมหรือไม่ ยากหรือง่ายเพียงใด

3. นำแบบสอบถามที่ตอบแล้วตามข้อ 2. มาทดสอบโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach (Cronbach's coefficient alpha)

$$\alpha = \left[\frac{n}{n-1} \right] \left[\frac{1 - \sum S_i^2}{S^2} \right]$$

α = สัมประสิทธิ์อัลฟา หรือความเชื่อมั่น

S^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรวม

$\sum S_i^2$ = ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

n = จำนวนข้อคำถาม

เมื่อนำมาแทนค่าสูตรแล้ว ปรากฏได้ค่า $\alpha = 0.925$

3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลสำหรับการวิจัยเชิงสำรวจกระทำโดยใช้แบบสอบถามที่ได้ออกแบบและทำการทดสอบไว้แล้วจำนวน 400 ชุด และดำเนินการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในเขตกรุงเทพมหานคร โดยให้อาสาสมัครแจกแบบสอบถามตามศูนย์การค้า สถานศึกษา สถานที่ราชการ และสถานประกอบการเอกชนต่างๆ ซึ่งสามารถเก็บข้อมูลได้ครบตามจำนวน

ในส่วนของการสัมภาษณ์เชิงลึก ได้ทำการสัมภาษณ์จากผู้ที่ตอบแบบสอบถามแล้ว และสมัครใจที่จะให้การสัมภาษณ์ โดยมีคำถามตามที่กำหนดไว้ดังกล่าวแล้วข้างต้น โดยในการวิจัยครั้งนี้มีผู้สมัครใจให้สัมภาษณ์จำนวน 5 คน

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ สามารถจำแนกออกไปตามการตอบคำถาม โดยอาศัยสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) เพื่อใช้อธิบายคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และข้อมูลต่างๆ โดยใช้สถิติร้อยละ (percentage)

2. สถิติเชิงอนุมาน (inferential statistics) เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ และใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (mean), สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of variance : One-way ANOVA) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05

โดยจะอาศัยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS เพื่อช่วยในการวิเคราะห์ จากนั้นจะได้นำอภิปรายผลการวิเคราะห์ ตลอดจนเสนอข้อคิดเห็นต่างๆ ต่อไป

DPU

บทที่ 4

ผลการศึกษา

ในบทนี้ จะเป็นการนำเสนอผลการวิจัย โดยการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจากการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ในผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 ชุด ปรากฏว่ามีผู้ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาครบตามจำนวนที่ต้องการคิดเป็นร้อยละ 100 และในส่วนของ การสัมภาษณ์เชิงลึกนั้น มีผู้สมัครใจให้สัมภาษณ์จำนวน 5 คน ซึ่งมีผลการศึกษาวิจัยดังต่อไปนี้

4.1 ลักษณะทางประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม

4.1.1 เพศ

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ประกอบด้วยเพศชาย จำนวน 230 คน เพศหญิง 170 คน ดังปรากฏตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	230	57.5
หญิง	170	42.5
รวม	400	100

ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเป็นเพศชาย โดยคิดเป็นร้อยละ 57.5 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

4.1.2 อายุ

ตามแบบสอบถามได้แบ่งกลุ่มอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปี, กลุ่มที่ 2 ผู้มีอายุระหว่าง 20 – 29 ปี, กลุ่มที่ 3 ผู้มีอายุระหว่าง 30 – 39 ปี และกลุ่มสุดท้ายได้แก่ ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไป ซึ่งเมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่าง สามารถจำแนกได้ตามตารางที่

4.2

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	75	18.8
ระหว่าง 20 – 29 ปี	181	45.3
ระหว่าง 30 – 39 ปี	88	22.0
ตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไป	56	14.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.2 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-29 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.3 รองลงมาได้แก่ กลุ่มอายุระหว่าง 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.0 กลุ่มอายุต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.8 และกลุ่มอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 14.0 ตามลำดับ

4.1.3 สถานภาพสมรส

สถานภาพการสมรสตามแบบสอบถาม ได้แบ่งไว้ จำนวน 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 ผู้ที่สมรสแล้วและมีบุตร, กลุ่มที่ 2 ผู้ที่สมรสแล้วแต่ยังไม่มีบุตร, กลุ่มที่ 3 ผู้ที่มีได้สมรส (โสด) และกลุ่มสุดท้ายได้แก่ อื่นๆ เช่น หย่าร้างหม้าย เป็นต้น ซึ่งจำแนกได้ตามตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สมรสและมีบุตร	63	15.8
สมรสแต่ไม่มีบุตร	70	17.5
โสด	246	61.5
อื่นๆ (หย่า หม้าย ฯลฯ)	21	5.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.3 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่โสด คิดเป็นร้อยละ 61.5 รองลงมาได้แก่กลุ่มตัวอย่างที่สมรสแล้วแต่ไม่มีบุตร คิดเป็นร้อยละ 17.5 กลุ่มตัวอย่างสมรสและมีบุตร คิดเป็นร้อยละ 15.8 และกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ (หย่า หม้าย ฯลฯ) คิดเป็นร้อยละ 5.3 ตามลำดับ

4.1.4 สถานภาพสมรส

ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่ามัธยมปลาย	54	13.5
มัธยมปลาย/ปวช.	104	26.0
ปวส./อนุปริญญา	35	8.8
ปริญญาตรี	142	35.5
สูงกว่าปริญญาตรี	54	16.3
รวม	400	100

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 35.5 รองลงมาได้แก่กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมปลาย/ปวช. คิดเป็นร้อยละ 26.0 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 16.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมปลาย คิดเป็นร้อยละ 13.5 และกลุ่มตัวอย่างระดับ ปวส./อนุปริญญา คิดเป็นร้อยละ 8.8 ตามลำดับ

4.1.5 สถานะการทำงาน

ตามแบบสอบถามในการศึกษาครั้งนี้ ได้แบ่งสถานะการทำงานของผู้ตอบแบบสอบถาม ออกเป็น 5 กลุ่ม ปรากฏตามตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานะการทำงาน

สถานะการทำงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เกษียณ	8	2.0
กำลังศึกษา (ไม่ได้ทำงาน)	89	22.3
ไม่ได้ทำงาน	18	4.5
ทำงานและกำลังศึกษา	93	23.3
ทำงาน	192	48.0
รวม	400	100

พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่ทำงาน คิดเป็นร้อยละ 48.0 รองลงมา ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานและกำลังศึกษา คิดเป็นร้อยละ 23.3 กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษา (ไม่ได้ทำงาน) คิดเป็นร้อยละ 22.3 กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้ทำงาน คิดเป็นร้อยละ 4.5 และเกษียณ คิดเป็นร้อยละ 2.0 ตามลำดับ

4.1.6 สาขาอาชีพ

สาขาอาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้อาศัยแนวจากแบบสำรวจผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยของ NECTEC โดยแบ่งออกเป็น 17 กลุ่ม ปรากฏตามตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาอาชีพ

สาขาอาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ผลิต/ขาย/บริการอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ โปรแกรม และเครือข่าย	44	11.0
อุตสาหกรรมอื่นๆ	17	4.3
แพทย์/สาธารณสุข	20	5.0
ข่าวสาร/สื่อสาร/โฆษณา	18	4.5
นำเข้า/ส่งออก	11	2.8
ก่อสร้าง/อสังหาริมทรัพย์	7	1.8
เกษตรกรรม	2	0.5
บันเทิง/ศิลปะ	5	1.3
ที่ปรึกษาธุรกิจ	7	1.8
การศึกษา/การวิจัย	9	2.3
การเงิน/การธนาคาร	23	5.8
สาธิต/อุปโภค	2	0.5
ท่องเที่ยว/โรงแรม/อาหาร	8	2.0
กฎหมาย	3	0.8
ขนส่ง/คมนาคม/คลังสินค้า	9	2.3
การทหาร	3	0.8
อื่นๆ	212	53.0
รวม	400	100

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 53.0 รองลงมา ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ผลิต/ขาย/บริการอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ โปรแกรม และเครือข่าย คิดเป็นร้อยละ 11.0 กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการเงิน/การธนาคาร คิดเป็นร้อยละ 5.8 กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการแพทย์/สาธารณสุข คิดเป็นร้อยละ 5.0 กลุ่มที่ทำงานด้านข่าวสาร/สื่อสาร/โฆษณา คิดเป็นร้อยละ 4.5 กลุ่มที่ทำงานอุตสาหกรรมอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 4.3 กลุ่มที่ทำงานด้านนำเข้าและส่งออก คิดเป็นร้อยละ 2.8 ตามลำดับ

4.1.7 ความรู้ภาษาอังกฤษ

หัวข้อความรู้ภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบสอบถามนี้ได้อาศัยแนวทางจากแบบสำรวจผู้ใช้ อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยของ NECTEC เช่นกัน โดยแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความรู้ภาษาอังกฤษ

ความรู้ภาษาอังกฤษ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี – ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษเลย	42	10.5
น้อย – มีปัญหาทั้งการอ่านและพูด	41	10.3
พอใช้ - ยังมีปัญหาอยู่บ้าง ทั้งอ่านและพูด	125	31.3
ดี – อ่านเข้าใจดี พูดได้แม้จะไม่คล่องนัก	129	32.3
ดีมาก – ไม่มีปัญหาในการสื่อสาร ทั้งอ่านและพูด	63	15.8
รวม	400	100

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่มีความรู้ภาษาอังกฤษดี – อ่านเข้าใจดี พูดได้แม้จะไม่คล่องนัก คิดเป็นร้อยละ 32.3 รองลงมา ได้แก่ มีความรู้ภาษาอังกฤษพอใช้ - ยังมีปัญหาอยู่บ้าง ทั้งอ่านและพูด คิดเป็นร้อยละ 31.3 มีความรู้ภาษาอังกฤษดีมาก – ไม่มีปัญหาในการสื่อสาร ทั้งอ่านและพูด คิดเป็นร้อยละ 15.8 ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษเลย คิดเป็นร้อยละ 10.5 และมีความรู้ภาษาอังกฤษน้อย – มีปัญหาทั้งการอ่านและพูด คิดเป็นร้อยละ 10.3 ตามลำดับ

4.2 ประสบการณ์ในการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของผู้ตอบแบบสอบถาม

4.2.1 การมีคอมพิวเตอร์ที่บ้านของผู้ตอบแบบสอบถาม

แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีคอมพิวเตอร์ที่บ้าน และกลุ่มที่ไม่มีคอมพิวเตอร์ที่บ้านซึ่งปรากฏตามตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีคอมพิวเตอร์ที่บ้าน

การมีคอมพิวเตอร์ที่บ้าน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	340	85.0
ไม่มี	60	15.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.8 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่มีคอมพิวเตอร์ที่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 85.0 และไม่มีคอมพิวเตอร์ที่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 15.0

4.2.2 ประสิทธิภาพในการใช้คอมพิวเตอร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม ตามตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประสิทธิภาพการใช้คอมพิวเตอร์

ประสิทธิภาพการใช้คอมพิวเตอร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ปี	46	11.5
1-2 ปี	53	13.3
2-3 ปี	48	12.0
3-4 ปี	52	13.0
4-5 ปี	86	21.5
5 ปีขึ้นไป	115	28.8
รวม	400	100

พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่ประสิทธิภาพการใช้คอมพิวเตอร์ 5 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 28.8 รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสิทธิภาพการใช้คอมพิวเตอร์ 4-5 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.5 ประสิทธิภาพใช้คอมพิวเตอร์ 1-2 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.3 ประสิทธิภาพใช้คอมพิวเตอร์ 3-4 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.0 ประสิทธิภาพใช้คอมพิวเตอร์ 2-3 ปี คิดเป็นร้อยละ 12.0 และประสิทธิภาพใช้คอมพิวเตอร์น้อยกว่า 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 11.5 ตามลำดับ

4.2.3 ประสิทธิภาพในการใช้อินเทอร์เน็ตของผู้ตอบแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม ตามตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประสบการณ์การใช้อินเทอร์เน็ต

ประสบการณ์การใช้อินเทอร์เน็ต	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ปี	61	15.3
1- 2 ปี	58	14.5
ตั้งแต่ 2 -3 ปี	54	13.5
ตั้งแต่ 3 – 4 ปี	73	18.3
ตั้งแต่ 4 – 5 ปี	51	12.8
ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป	103	25.8
รวม	400	100

พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่ประสบการณ์การใช้อินเทอร์เน็ต 5 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 25.8 รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การใช้อินเทอร์เน็ต 3-4 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.3 ประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ตน้อยกว่า 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 15.3 ประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ต 1-2 ปี คิดเป็นร้อยละ 14.5 ประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ต 2-3 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.5 และประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ต 4-5 ปี คิดเป็นร้อยละ 12.8 ตามลำดับ

4.2.4 จำนวนชั่วโมงโดยเฉลี่ยในการใช้อินเทอร์เน็ตของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั่วโมงที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อสัปดาห์

จำนวนชั่วโมงที่ใช้อินเทอร์เน็ต	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ชั่วโมง	63	15.8
1- 3 ชั่วโมง	74	18.5
3 -5 ชั่วโมง	84	21.8
5 – 10 ชั่วโมง	83	20.8
10 – 15 ชั่วโมง	44	11.0
15 – 20 ชั่วโมง	32	8.0
20 ชั่วโมงขึ้นไป	20	5.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.11 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่ใช้อินเทอร์เน็ต 3 -5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 21.8 รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้อินเทอร์เน็ต 5 – 10 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 20.8 ใช้อินเทอร์เน็ต 1-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 18.5 ใช้อินเทอร์เน็ต น้อยกว่า 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 15.8 ใช้อินเทอร์เน็ต 10-15 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 11.0 และใช้อินเทอร์เน็ต 15-20 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 8.0 และใช้อินเทอร์เน็ต 20 ชั่วโมงต่อขึ้นไปต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 5.0 ตามลำดับ

4.2.5 ช่วงเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตของผู้ตอบแบบสอบถาม

แบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม ตามตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด

ช่วงเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
08.01 – 12.00 น.	61	15.3
12.01 – 16.00 น.	90	22.5
16.01 – 20.00 น.	94	23.5
20.01 – 24.00 น.	118	29.5
00.01 – 04.00 น.	24	6.0
04.01 – 08.00 น.	13	3.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.12 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่ใช้อินเทอร์เน็ตในช่วงเวลา 20.01 – 24.00 น. คิดเป็นร้อยละ 29.5 รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้อินเทอร์เน็ตในช่วงเวลา 16.01 – 20.00 น. คิดเป็นร้อยละ 23.5 ช่วงเวลา 12.01 – 16.00 น. คิดเป็นร้อยละ 22.5 ช่วงเวลา 08.01 – 12.00 น. คิดเป็นร้อยละ 15.3 ช่วงเวลา 00.01 – 04.00 น. คิดเป็นร้อยละ 6.0 และ ช่วงเวลา 04.01 – 08.00 น. คิดเป็นร้อยละ 3.3 ตามลำดับ

4.2.6 สถานที่ใช้อินเทอร์เน็ตของผู้ตอบแบบสอบถาม

แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ ที่บ้าน, ที่ทำงาน, ที่สถานศึกษา, ที่ร้านบริการอินเทอร์เน็ต และที่อื่นๆ ดังปรากฏตามตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานที่ใช้อินเทอร์เน็ต

สถานที่ใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บ้าน	262	65.5
ที่ทำงาน	55	13.8
สถานศึกษา	38	9.5
ร้านบริการอินเทอร์เน็ต	17	4.3
อื่นๆ	28	7.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.13 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่ใช้อินเทอร์เน็ตที่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 65.5 รองลงมาได้แก่ ที่ทำงาน คิดเป็นร้อยละ 13.8 สถานศึกษา คิดเป็นร้อยละ 9.5 สถานที่อื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 7.0 และ ร้านบริการอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 4.3 ตามลำดับ

4.2.7 การเปิดรับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตของผู้ตอบแบบสอบถาม

แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ เคย และไม่เคยเปิดรับ ดังปรากฏตามตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการเปิดรับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

การเคยดูภาพ วิดีโอเกี่ยวกับเรื่องเพศผ่านอินเทอร์เน็ต	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคย	255	63.8
ไม่เคย	145	36.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.14 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่เคยดูภาพ วิดีโอหรือสิ่งอื่นๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างชัดแจ้งและกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกลามกอนาจารผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 63.8 และไม่เคยดูภาพดังกล่าว คิดเป็นร้อยละ 36.3

4.2.8 ความถี่ในการเปิดรับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตของผู้ตอบแบบสอบถาม
 ตารางที่ 4.15 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความถี่ในการเปิดรับสื่อลามกอนาจาร
 บนอินเทอร์เน็ต

ความถี่ในการดูภาพ วิดีโอเกี่ยวกับเพศทาง อินเทอร์เน็ต	จำนวน (คน)	ร้อยละ
นานๆ ครั้ง	169	42.3
บ่อยครั้ง	54	13.5
ทุกครั้งที่ออนไลน์	177	44.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.15 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้ เฉพาะผู้ที่เคยเปิดรับสื่อลามกอนาจาร ซึ่งได้ใช้คำถามว่า เคยดูภาพ วิดีโอเกี่ยว หรือสิ่งอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอย่างชัดเจนและกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศ ผ่านทางอินเทอร์เน็ต เมื่อได้สอบถามถึงความถี่ในการเปิดรับดังกล่าว โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ผู้ที่เปิดรับนานๆ ครั้ง, ผู้ที่เปิดรับบ่อยครั้ง และผู้ที่เปิดรับในทุกครั้งที่ออนไลน์ ปรากฏว่าส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถามคิดเป็นร้อยละ 44.3 จะเปิดรับสื่อลามกอนาจารทุกครั้งที่ออนไลน์บนอินเทอร์เน็ต ลำดับรองลงมาได้แก่ นานๆ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.3 และส่วนน้อยที่สุดคือ บ่อยครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.5 ตามลำดับ

4.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ได้มีข้อคำถามที่สำรวจถึงความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อสื่อลามกอนาจาร ซึ่งได้กำหนดไว้ในส่วนที่ 3 ของแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็นคำถามที่วัดทัศนคติเชิงลบจำนวน 8 ข้อ ตั้งแต่ข้อ 16-23 และคำถามซึ่งวัดทัศนคติที่ไม่ใช่เชิงลบ (เชิงบวกและกลางๆ) ตั้งแต่ข้อ 24-30 รวม 7 ข้อ โดยได้สกัดข้อคำถามจากทัศนคติต่อสื่อลามกที่ปรากฏรายละเอียดในบทที่ 2 ซึ่งจากข้อมูลที่ได้รวบรวมแบบสอบถาม และนำมาใช้ในการวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารของผู้ตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ ได้พิจารณาคะแนนเฉลี่ยที่อยู่ระหว่าง 1.00-2.33 หมายความว่า มีความคิดเห็นในระดับต่ำ, ระดับคะแนนเฉลี่ยที่อยู่ระหว่าง 2.34-3.66 หมายความว่ามีความคิดเห็นในระดับปานกลาง และระดับคะแนนเฉลี่ยที่อยู่ระหว่าง 3.67 ขึ้นไป หมายความว่ามีความคิดเห็นในระดับสูง ซึ่งจากการพิจารณาดังกล่าว แสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น ดังนี้

ตารางที่ 4.16 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติเชิงลบต่อสื่อลามกอนาจาร

ข้อความในแบบสอบถาม	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	รวม	ค่าเฉลี่ย
16.สื่อลามกอนาจารเป็นตัวแทนทางสังคมที่มีอำนาจของเพศชาย	83 (20.8%)	203 (50.8%)	114 (28.5%)	-	-	400 (100%)	2.08
17.สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงการกดขี่ทางเพศ ที่เพศชายมีต่อเพศหญิง	37 (9.3%)	250 (62.5%)	113 (28.3%)	-	-	400 (100%)	2.19
18.สื่อลามกอนาจารสนับสนุนทัศนคติที่ว่าผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุสำหรับความพึงพอใจทางเพศของผู้ชาย	56 (14.0%)	237 (59.3%)	106 (26.5%)	-	1 (0.3%)	400 (100%)	2.13
19.สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่ส่งเสริมการกระทำทารุณกรรมทางเพศทั้งต่อเด็กและสตรี	76 (19.0%)	259 (64.8%)	64 (16.0%)	1 (0.3%)	-	400 (100%)	1.96
20.สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่นำไปสู่การตกเป็นรองทางสังคมและการเลือกปฏิบัติต่อเพศหญิง	59 (14.8%)	224 (56.0%)	115 (28.8%)	1 (0.3%)	1 (0.3%)	400 (100%)	2.15
21.สื่อลามกอนาจารนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของเด็กและวัยรุ่น	92 (23.0%)	228 (57.0%)	80 (20.0%)	-	-	400 (100%)	1.97
22.สื่อลามกอนาจารนำไปสู่การหมกมุ่นในเรื่องเพศ	76 (19.0%)	244 (61.0%)	79 (19.8%)	-	1 (.3%)	400 (100%)	2.02
23.สื่อลามกอนาจารเป็นสาเหตุสำคัญของอาชญากรรมทางเพศ	93 (23.3%)	237 (59.3%)	67 (16.8%)	-	3 (0.8%)	400 (100%)	1.96

จากตารางที่ 4.16 พบว่า เนื้อหาที่มีผู้เลือกตอบมากที่สุด คือ สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่ส่งเสริมการกระทำทารุณกรรมทางเพศทั้งต่อเด็กและสตรี ร้อยละ 64.84 ตามด้วย สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงการกดขี่ทางเพศ ที่เพศชายมีต่อเพศหญิง ร้อยละ 62.58 และสื่อลามกอนาจารนำไปสู่การหมกมุ่นในเรื่องเพศ ร้อยละ 61.0 สื่อลามกอนาจารสนับสนุนทัศนคติที่ว่าผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุสำหรับความพึงพอใจทางเพศของผู้ชายมากที่สุด และสื่อลามกอนาจารเป็นสาเหตุสำคัญของอาชญากรรมทางเพศ ร้อยละ 59.3 สื่อลามกอนาจารนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของเด็กและวัยรุ่น ร้อยละ 57.0 สื่อ

ลามกอนาจารเป็นสิ่งที่นำไปสู่การตกเป็นรองทางสังคมและการเลือกปฏิบัติต่อเพศหญิง ร้อยละ 56.0 และ
สื่อลามกอนาจารเป็นตัวแทนทางสังคมที่มีอำนาจของเพศชาย ร้อยละ 50.8

ส่วนทัศนคติที่ไม่ใช่เชิงลบต่อสื่อลามกอนาจารของผู้ตอบแบบสอบถาม (ทัศนคติเชิงบวกและ
กลางๆ) ปรากฏดังตารางที่ 4.17 ต่อไปนี้

ตารางที่ 4.17 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติที่ไม่ใช่เชิงลบต่อสื่อลามกอนาจาร

ข้อคำถามในแบบสอบถาม	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	รวม	ค่าเฉลี่ย
24.สื่อลามกอนาจารช่วยให้เพศหญิง ได้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งแต่เดิม เคยถูกปิดบังไว้	10 (2.5%)	149 (37.3%)	145 (36.3%)	72 (18.0%)	24 (6.0%)	400 (100%)	3.12
25.สื่อลามกอนาจารช่วยให้เพศหญิงมี จินตนาการในเรื่องเพศได้เท่าเทียมกับ เพศชาย	13 (3.3%)	114 (28.5%)	161 (40.3%)	91 (22.8%)	21 (5.3%)	400 (100%)	3.08
26.สื่อลามกอาจเป็นหนทางการรักษา หรือเป็นทางออกทางเพศที่ดีสำหรับ คนโสด หรือคนที่มีปัญหาทางเพศกับ คู่สมรส	18 (4.5%)	108 (27.0%)	157 (39.3%)	94 (23.5%)	23 (5.8%)	400 (100%)	3.01
27.สื่อลามกเป็นหนทางเริ่มต้นในการ สื่อสารแลกเปลี่ยนกันในเรื่องเพศของ คู่สมรสที่มีปัญหา	18 (4.5%)	118 (29.5%)	147 (36.8%)	83 (20.8%)	34 (8.5%)	400 (100%)	3.00
28.สื่อลามกช่วยผ่อนคลายให้กับผู้ชาย ที่มีความก้าวร้าวและเกิดแรงกระตุ้น ทางเพศ	12 (3.0%)	116 (29.0%)	121 (30.3%)	87 (21.8%)	64 (16.0%)	400 (100%)	2.81
29.เนื้อหาในสื่อลามกอนาจารเป็นการ สะท้อนจินตนาการที่ปราศจากพิษภัย	13 (3.3%)	116 (29.0%)	101 (25.3%)	118 (29.5%)	52 (13.0%)	400 (100%)	2.90
30.สื่อลามกอนาจารสามารถช่วย ปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศเพื่อยับยั้ง การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อจากการ มีเพศสัมพันธ์	27 (6.8%)	108 (27.0%)	125 (31.3%)	78 (19.5%)	62 (15.5%)	400 (100%)	2.80

จากตารางที่ 4.17 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติเชิงบวกและกลางๆ ต่อสื่อลามกอนาจาร ตามข้อคำถามจำนวน 7 ข้อ ตั้งแต่ข้อ 24-30 ในแบบสอบถาม พบว่า ข้อคำถามที่มีผู้ตอบเห็นด้วยมากที่สุดคือ สื่อลามกอนาจารช่วยให้เพศหญิงได้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งแต่เดิมเคยถูกปิดบังไว้ ร้อยละ 37.3 ตามด้วย สื่อลามกเป็นหนทางเริ่มต้นในการสื่อสารแลกเปลี่ยนกันในเรื่องเพศของกลุ่มสมรสที่มีปัญหา ร้อยละ 29.5 เนื้อหาในสื่อลามกอนาจารเป็นการสะท้อนจินตนาการที่ปราศจากพิษภัย และสื่อลามกช่วยผ่อนคลายให้กับผู้ชายที่มีความก้าวร้าวและเกิดแรงกระตุ้นทางเพศ ร้อยละ 29.0 สื่อลามกอนาจารช่วยให้เพศหญิงมีจินตนาการในเรื่องเพศได้เท่าเทียมกับเพศชาย ร้อยละ 28.5 สื่อลามกอาจเป็นหนทางการศึกษา หรือเป็นทางออกทางเพศที่ดีสำหรับคนโสด หรือคนที่มีปัญหาทางเพศกับคู่สมรส และสื่อลามกอนาจารสามารถช่วยปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ เพื่อยับยั้งการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อจากการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 27.0

4.4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในการวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตนี้ ได้แยกวัดผลที่มีต่อผู้รับสื่อดังกล่าว ออกเป็น 3 กลุ่มผู้รับ คือ ผลต่อตนเอง, ผลต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่ (อายุ 18 ปีขึ้นไป) และผลต่อบุคคลอื่นที่เป็นเด็ก ซึ่งจะได้นำผลที่ไปทดสอบสมมติฐานทั้ง 3 ข้อต่อไป โดยในส่วนแรกจะเป็นการวัดความคิดเห็นทั่วไป ตามข้อคำถามที่ 31-36 วัดความคิดเห็นด้วยคำถาม 2 ข้อ ต่อกลุ่มผู้รับ 3 กลุ่ม รวมเป็น 6 ข้อ ส่วนที่สอง จะเป็นการวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อผู้ตอบแบบสอบถามเอง จำนวน 5 ข้อ (ตั้งแต่ข้อ 37-41) ส่วนที่สามจะวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่ (อายุ 18 ปีขึ้นไป) ด้วยคำถามลักษณะเดียวกัน จำนวน 5 ข้อ (ตั้งแต่ข้อ 42-46) ส่วนที่สามจะวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่ (อายุ 18 ปีขึ้นไป) ด้วยคำถามลักษณะเดียวกัน จำนวน 5 ข้อ (ตั้งแต่ข้อ 42-46) และสุดท้าย จะวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลอื่นที่เป็นเด็กและเยาวชน (อายุต่ำกว่า 18 ปี) ด้วยคำถามลักษณะเดียวกัน จำนวน 5 ข้อ (ตั้งแต่ข้อ 47-51) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

4.4.1 ความเห็นทั่วไปเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

ตามแบบสอบถามข้อ 31-36 จะเป็นการสำรวจความคิดเห็นต่างๆ ไปเกี่ยวกับการเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ของผู้ที่รับสื่อทั้ง 3 กลุ่ม ซึ่งได้นำเสนอไว้โดยเป็นค่าเฉลี่ย โดยแยกเป็นรายข้อคำถามซึ่งปรากฏดังตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18 ความเห็นทั่วไปเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตและผู้รับสื่อ

ข้อคำถามในแบบสอบถาม	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	รวม	ค่าเฉลี่ย
31.ข้าพเจ้าสามารถเข้าถึงสื่อลามก อนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่าย กว่าสื่อลามกอนาจารในหนังสือ	32 (8.0%)	200 (50.0%)	83 (20.8%)	49 (12.3%)	36 (9.0%)	400 (100%)	3.35
32.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป สามารถ เข้าถึงสื่อลามกอนาจารบน อินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามก อนาจารในหนังสือ	54 (13.5%)	204 (51.1%)	85 (11.3%)	40 (10.0%)	17 (4.3%)	400 (100%)	3.59
33.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา สามารถ เข้าถึงสื่อลามกอนาจารบน อินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามก อนาจารในหนังสือ	48 (12.0%)	202 (50.5%)	84 (21.0%)	46 (11.5%)	20 (5.0%)	400 (100%)	3.53
34.ข้าพเจ้าสามารถเข้าถึงสื่อลามก อนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่าย กว่าสื่อลามกอนาจารใน วิดีโอ วิ ซีดี หรือดีวีดี	36 (9.0%)	211 (52.8%)	83 (20.8%)	50 (12.5%)	20 (5.0%)	400 (100%)	3.48
35.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป เข้าถึง สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารใน วิดีโอ วิซีดี หรือดีวีดี	39 (9.8%)	208 (52.0%)	71 (17.8%)	54 (13.5%)	28 (7.0%)	400 (100%)	3.44
36.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา เข้าถึง สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารใน วิดีโอ วิซีดี หรือดีวีดี	46 (11.5%)	219 (54.8%)	70 (17.5%)	51 (12.8%)	14 (3.5%)	400 (100%)	3.58

ตารางที่ 4.18 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นเกี่ยวกับการเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต พบว่า เนื้อหาที่มีตอบมากที่สุด คือ เห็นด้วยกับข้อความที่ว่านอกจากตนเองแล้วคนอื่น ๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา เข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารในวิดีโอ วีซีดีหรือดีวีดี ร้อยละ 54.8 รองลงมาได้แก่ ตนเองสามารถเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารใน วิดีโอ วีซีดี หรือดีวีดี ร้อยละ 52.8 คนอื่น ๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป เข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารในวิดีโอ วีซีดี หรือดีวีดี ร้อยละ 51.1 คนอื่น ๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา สามารถเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารในหนังสือ ร้อยละ 50.5 และตนเองสามารถเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารในหนังสือ ร้อยละ 50.0

จะเห็นว่าระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อจะมีระดับที่ใกล้เคียงกัน และจัดอยู่ในความคิดเห็นระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามคิดว่า ไม่ว่าจะตนเองหรือบุคคลอื่นทั้งที่เป็นเด็กและเป็นผู้ใหญ่ ต่างเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายใกล้เคียงกันในแต่ละกลุ่มผู้เปิดรับสื่อ และเมื่อเปรียบเทียบกับ การเข้าถึงสื่อลามกอนาจารแบบดั้งเดิม คือในหนังสือ และวิดีโอ วีซีดี หรือดีวีดี แล้วการเข้าถึงสื่อใหม่จะง่ายกว่าสื่อดั้งเดิม แต่ในระดับที่ไม่สูงมากนัก (คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง)

4.4.2 ความเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อตนเอง

พบว่าเนื้อหาที่มีผู้ตอบมากที่สุดแยกตามข้อคำถามมีดังนี้ทำให้รู้สึกว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้รู้สึกว่าการเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหาย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.3 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้รู้สึกว่าการบันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็นสิทธิส่วนบุคคล และไม่เสียหาย กลุ่มตัวอย่างใหญ่ไม่เห็นด้วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.0 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 28.3 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ามองคุณค่าของเพศตรงข้ามลดลง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกเฉยๆ มากที่สุด โดยจะคิดเป็นร้อยละ 30.8 ซึ่งปรากฏดังตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 ความเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อตนเอง

ข้อความในแบบสอบถาม	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	รวม	ค่าเฉลี่ย
37. สื่อลามกอนาจารบน อินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก ว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการ สมรสเป็นเรื่องธรรมดา	24 (6.0%)	120 (30%)	93 (23.3%)	111 (27.8%)	52 (13.0%)	400 (100%)	2.88
38. สื่อลามกอนาจารบน อินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก ว่าการเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหาย	29 (7.3%)	98 (24.5%)	58 (21.3%)	121 (30.3%)	67 (16.8%)	400 (100%)	2.75
39. สื่อลามกอนาจารบน อินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก ว่าการบันทึกภาพการมี เพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็น สิทธิส่วนบุคคล และไม่ เสียหาย	35 (8.8%)	95 (23.8%)	94 (23.5%)	124 (31.0%)	52 (13.0%)	400 (100%)	2.84
40. สื่อลามกอนาจารบน อินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก หมกมุ่นในเรื่องเพศ	23 (5.8%)	103 (25.8%)	112 (28.0%)	113 (28.3%)	49 (12.3%)	400 (100%)	2.85
41. สื่อลามกอนาจารบน อินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ามอง คุณค่าของเพศตรงข้ามลดลง	23 (5.8%)	102 (25.5%)	123 (30.8%)	112 (28.0%)	40 (10.0%)	400 (100%)	2.89

4.4.3 ความเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่
แสดงค่าเฉลี่ย และสรุปเป็นระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบน
อินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่รายชื่อ ตั้งแต่ข้อ 42-46 ซึ่งปรากฏดังตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20 ความเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลอื่น (ผู้ใหญ่)

ข้อความถามในแบบสอบถาม	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	รวม	ค่าเฉลี่ย
42.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปรู้สึกว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดา	30 (7.5%)	144 (36.0%)	124 (31.0%)	86 (21.5%)	16 (4.0%)	400 (100%)	3.22
43.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปรู้สึกว่าการเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหาย	54 (13.5%)	141 (35.3%)	95 (23.8%)	89 (22.3%)	21 (5.3%)	400 (100%)	3.30
44.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปรู้สึกว่าการบันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็นสิทธิส่วนบุคคล และไม่เสียหาย	34 (8.5%)	145 (36.3%)	100 (25.0%)	94 (23.5%)	27 (6.8%)	400 (100%)	3.16
45.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปรู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศ	51 (12.8%)	181 (45.3%)	96 (24.0%)	43 (10.8%)	29 (7.3%)	400 (100%)	3.46
46.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปมองคุณค่าของเพศตรงข้ามลดลง	36 (9.0%)	157 (39.3%)	136 (34.0%)	53 (13.3%)	18 (4.5%)	400 (100%)	3.35

จากตารางที่ 4.20 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นต่ออิทธิพลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อคนอื่นที่เป็นผู้ใหญ่ (อายุ ๑๘ ปีขึ้นไป) พบว่า เนื้อหาที่มีผู้ตอบมากที่สุด คือนอกจากเข้าประจำแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปรู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศ ร้อยละ 45.3 รองลงมาได้แก่ สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปมองคุณค่าของเพศตรงข้ามลดลง ร้อยละ 39.3 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปรู้สึกว่าการบินที่ภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็นสิทธิส่วนบุคคล และไม่เสียหาย ร้อยละ 36.3 แล้ว และสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปรู้สึกว่าการบินที่ภาพการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดา ร้อยละ 36.0

4.4.4 ความเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลอื่นที่เป็นเด็ก

ตารางที่ 4.21 ต่อไปนี้จะแสดงค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลอื่นที่เป็นเด็กและเยาวชนรายชื่อ ตั้งแต่ข้อ 42-46 โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยโดยเนื้อหาที่มีผู้เลือกตอบมากที่สุด คือ สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกว่าการบินที่ภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็นสิทธิส่วนบุคคลและไม่เสียหาย ร้อยละ 51.0 รองลงมาได้แก่ สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกว่าการบินที่ภาพการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดา ร้อยละ 50.8 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศ ร้อยละ 49.5 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา มองคุณค่าของเพศตรงข้ามลดลง ร้อยละ 48.5 และสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกว่าการเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหาย ร้อยละ 47.0

ตารางที่ 4.21 ความเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลอื่น (เด็ก)

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	รวม	ค่าเฉลี่ย
47.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดา	34 (8.5%)	203 (50.8%)	98 (24.5%)	52 (13.0%)	13 (3.3%)	400 (100%)	3.48
48.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกว่าการเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหาย	56 (14.0%)	188 (47.0%)	95 (23.8%)	46 (11.5%)	15 (3.8%)	400 (100%)	3.56
49.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกว่าการบันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็นสิทธิส่วนบุคคล และไม่เสียหาย	52 (13.0%)	204 (51.0%)	76 (19.0%)	51 (12.8%)	17 (4.3%)	400 (100%)	3.56
50.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศ	50 (12.5%)	198 (49.5%)	80 (20.0%)	47 (11.8%)	25 (6.3%)	400 (100%)	3.50
51.นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา มองคุณค่าของเพศตรงข้ามลดลง	48 (12.0%)	194 (48.5%)	93 (23.3%)	43 (10.8%)	22 (5.5%)	400 (100%)	3.50

4.5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลตามแบบสอบถามส่วนสุดท้าย คือการวัดผลความคิดเห็นเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งข้อมูลที่ได้นำไปวิเคราะห์และทดสอบสมมติฐานต่อไป โดยปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 4.22 ต่อไปนี้

ตารางที่ 4.22 ข้อมูลทั่วไปด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตรายข้อ

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	รวม	ค่าเฉลี่ย
52.ควรมีการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต	86 (21.5%)	177 (44.3%)	68 (17.0%)	22 (5.5%)	47 (11.8%)	400 (100%)	3.58
53.การเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตควรออกเป็นกฎหมายใช้บังคับและมีบทลงโทษผู้ฝ่าฝืน	76 (19.0%)	174 (43.5%)	94 (23.5%)	30 (7.5%)	26 (6.5%)	400 (100%)	3.61
54.การขอความร่วมมือจากผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตให้บล็อกการเข้าถึงเว็บไซต์ลามกอนาจารก็เพียงพอแล้ว	46 (11.5%)	132 (33.0%)	119 (29.8%)	78 (19.5%)	25 (6.3%)	400 (100%)	3.24
55.ควรมีหน่วยงานรับผิดชอบโดยเฉพาะที่ไม่ใช่ตำรวจสำหรับดูแลควบคุมสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต	84 (21.0%)	180 (45.0%)	82 (20.5%)	23 (5.8%)	31 (7.8%)	400 (100%)	3.65

จากตารางข้างต้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต โดยเนื้อหาที่ผู้เลือกตอบมากที่สุดคือ ควรมีหน่วยงานรับผิดชอบโดยเฉพาะที่ไม่ใช่ตำรวจ สำหรับดูแล ร้อยละ 45.0 รองลงมาได้แก่ ควรมีการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 44.3 การเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตควรออกเป็นกฎหมายใช้บังคับและมีบทลงโทษผู้ฝ่าฝืน ร้อยละ 43.5 และการขอความร่วมมือจากผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตให้บล็อกการเข้าถึงเว็บไซต์ลามกอนาจารก็เพียงพอแล้ว ร้อยละ 33.0 ตามลำดับ

4.6 ผลการทดสอบสมมติฐานของการวิจัย

4.6.1 สมมติฐานที่ 1. กลุ่มตัวอย่างจะตัดสินใจว่า สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นมากกว่าที่จะมีผลต่อตนเอง (ซึ่งเรียกว่าปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม ตามแนวคิดหลักที่ใช้ในการศึกษา)

ตารางที่ 4.23 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อสื่อลามกอนาจารที่มีผลต่อตนเองกับผลต่อบุคคลอื่น

	จำนวน	ความคิดเห็นต่อผล ของสื่อลามกอนาจาร ที่มีต่อตนเอง		ความคิดเห็นต่อผล ของสื่อลามกอนาจาร ที่มีต่อผู้อื่น		t-value	df	Sig
		ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.			
การเปรียบเทียบ ความสัมพันธ์	400	2.84	0.88	3.40	0.64	-10.77	399	0.00*

$P < 0.05^*$

ตารางที่ 4.23 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อสื่อลามกอนาจารที่มีผลต่อตนเองกับผลต่อบุคคลอื่น (รวมทั้งกลุ่มที่เป็นผู้ใหญ่และเป็นเด็กและเยาวชน) พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.00 น้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลอื่น มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีผลต่อตนเอง ในระดับที่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยค่าเฉลี่ย (Mean) ของกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีอิทธิพลต่อบุคคลอื่น มีค่าเท่ากับ 3.40 (S.D.=0.64) สูงกว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าสื่อลามกอนาจารมีผลต่อตนเอง ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.84 (S.D. = 0.88) จากผลการทดสอบดังกล่าว สามารถพิสูจน์ได้ว่าสมมติฐานข้างต้นเป็นจริง

4.6.2 สมมติฐานที่ 2. กลุ่มตัวอย่างจะตัดสินใจว่า สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน มากกว่าที่จะมีผลต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่

ตารางที่ 4.24 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน กับผลต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่

	จำนวน	ความคิดเห็นต่อผล ของสื่อลามกอนาจารที่ มีต่อบุคคลอื่นที่มีอายุ ตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป		ความคิดเห็นต่อผล ของสื่อลามกอนาจารที่ มีต่อบุคคลอื่นที่มีอายุ ต่ำกว่า 18 ปีลงมา		t-value	df	Sig
		ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.			
การเปรียบเทียบ ความสัมพันธ์	400	3.29	0.73	3.52	0.76	-6.03	399	0.00*

$P < 0.05^*$

จากตารางที่ 4.24 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อสื่อลามกอนาจารที่มีผลต่อเด็กและเยาวชน (มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา) กับผลต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่ (มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป) พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.00 น้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่า ความคิดเห็นด้านต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลอื่นที่เป็นเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นที่ว่าสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่ โดยค่าเฉลี่ย (Mean) ของกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีอิทธิพลต่อบุคคลอื่นที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา มีค่าเท่ากับ 3.52 (S.D.=0.76) สูงกว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าสื่อลามกอนาจารมีผลต่อบุคคลอื่นที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.29 (S.D. = 0.73) ผลจากค่าเฉลี่ยดังกล่าว สามารถพิสูจน์ได้ว่าสมมติฐานดังกล่าวข้างต้นเป็นจริง

4.6.3 สมมติฐานที่ 3. ผู้ที่ตัดสินใจว่าสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นมากกว่าตนเอง (ปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม) จะสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่อดังกล่าว

การทดสอบสมมติฐานนี้ จะอาศัยกรอบแนวคิดในการวิจัยซึ่งได้กล่าวถึงไว้ในบทที่ 3 โดยตัวแปรต้น (independent variable) จะได้แก่ขนาด (magnitude) ของความแตกต่างระหว่างการรับรู้ผลกระทบของสื่อที่มีต่อตนเอง และที่มีต่อบุคคลอื่น และตัวแปรตาม (dependent variable) ได้แก่วิธีการตัดสินใจเกี่ยวกับการสนับสนุนการเซ็นเซอร์ โดยในที่นี้ได้ใช้สถิติการวิเคราะห์การแปรปรวนแบบทางเดียว (one-way analysis of variance: ANOVA) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามสมมติฐานดังกล่าว

ตารางที่ 4.25 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของผลต่อบุคคลที่สาม และการสนับสนุน
การเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	82.95	4	20.74	22.86	0.00*
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	358.23	395	0.90		

$P < 0.05^*$

จากตารางที่ 4.25 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นมากกว่าตนเอง (ปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม) กับการสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่อ ด้วยวิธีการ One-Way ANOVA พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.00* น้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นมากกว่าตนเอง (ผลต่อบุคคลที่สาม) จะสนับสนุนการเซ็นเซอร์ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.7 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอื่นๆ

ในส่วนนี้จะเป็นการนำเอาตัวแปรอื่นๆ ที่สำคัญและน่าสนใจ ที่ได้จากแบบสอบถาม มาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ โดยอาศัยกรอบแนวคิดในการวิจัยที่ระบุไว้ในบทที่ 3 โดยตัวแปรต้นในการวิเคราะห์ครั้งนี้ คือปัจจัยทางด้านประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม (เพศ อายุ สถานภาพสมรส และระดับการศึกษา) และประสบการณ์เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ตลอดจนการเปิดรับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนตัวแปรตามในที่นี้คือความแตกต่างของการรับรู้อิทธิพลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีผลต่อตนเองและบุคคลอื่น (perceptual discrepancy) หรือที่เรียกว่าขนาด (magnitude) ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วในการทดสอบสมมติฐานที่ 3 ข้างต้น โดยผลของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังกล่าว ซึ่งได้อาศัยสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (one-way ANOVA) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละตัว กับตัวแปรตาม โดยได้นำเสนอภาพรวมของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ในตารางที่ 4.26

การวิเคราะห์ครั้งนี้ แม้มิได้กำหนดไว้ในสมมติฐานของการวิจัย แต่ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจ และอาจเป็นประโยชน์ในการอภิปรายผลของการวิจัยเพิ่มเติมได้ จึงได้นำมาเสนอไว้ในที่นี้ด้วย

ตารางที่ 4.26 ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังของประชากรกับขนาดของความแตกต่างระหว่าง
ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตต่อตนเองและบุคคลอื่น

ตัวแปรอิสระ	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
เพศ	8.507	1	8.507	7.825	0.005*
อายุ	14.238	3	4.746	4.402	0.005*
สถานภาพสมรส	5.489	3	1.830	1.663	0.174
ระดับการศึกษา	15.137	4	3.784	3.508	0.008*
ประสบการณ์การใช้ อินเทอร์เน็ต	11.633	5	2.327	2.134	0.061
การเปิดรับสื่อลามก อนาจารบนอินเทอร์เน็ต	30.496	1	30.496	29.553	0.000*

P<0.05*

จากตารางจะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละตัว กับตัวแปรตาม (การสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต) มีตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ (ค่า Sig น้อยกว่า 0.05) 4 ตัวแปร จากทั้งหมด 6 ตัวแปร ได้แก่ เพศ, อายุ, ระดับการศึกษา, และการเปิดรับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งเมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดจะสามารถแสดงผลได้ดังนี้

4.7.1 เพศ ปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4.27 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับขนาดของผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

	ชาย		หญิง		df	Mean Square	F	Sig.
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.				
ขนาด (magnitude)	0.4409	0.93993	0.7359	1.16754	1	8.507	7.825	.005*

P<0.05*

จากตารางที่ 4.27 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขนาด (magnitude) ของความแตกต่างระหว่างความเห็นเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อตนเองและบุคคลอื่น กับเพศ คือ เพศชาย

และเพชหญิง ด้วยวิธี one-way ANOVA พบว่าเพศที่ต่างกันมีคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นที่มีต่อสื่อลามกอนาจาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P=0.005$) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเพศของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่แตกต่างกันจะมีขนาด (magnitude) ของความแตกต่างระหว่างความเห็นเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อตนเองและบุคคลอื่น แตกต่างกัน

4.7.2 อายุ ปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 4.28

ตารางที่ 4.28 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับขนาดของผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม	14.238	3	4.746	4.402	0.005*
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	426.956	396	1.078		
รวม	441.194	399			

$P < 0.05^*$

จากตารางที่ 4.28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีอายุแตกต่างกัน ด้วยวิธี One-Way ANOVA พบว่าอายุที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันต่อขนาดของผลต่อบุคคลที่สามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P=0.005^*$) แสดงว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นด้านผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบความแตกต่างเป็นรายคู่ จำแนกตามอายุ จึงทำการทดสอบ LSD Test ดังตารางที่ 4.29

ตารางที่ 4.29 การเปรียบเทียบขนาดของผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต
จำแนกตามอายุ

ระดับการศึกษา	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ขนาดของผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต			
			1	2	3	4
ต่ำกว่า 20 ปี	0.36	1.03	-	-	*	-
20 – 29 ปี	0.56	1.03	-	-	*	-
30 – 39 ปี	0.87	1.60	*	*	-	-
40 ปีขึ้นไป	0.34	1.01	-	-	*	-

จากตารางที่ 4.29 พบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่ระดับอายุ 30 – 39 ปี ($\bar{X}=0.81$) มีความคิดเห็นว่สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลที่สามสูงกว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่มีระดับอายุ 20-29 ปี ($\bar{X}=0.56$) อายุต่ำกว่า 20 ปี ($\bar{X}=0.36$) และอายุ 40 ปีขึ้นไป ($\bar{X}=0.34$)

4.7.3 สถานภาพสมรส ปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 4.30

ตารางที่ 4.30 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับขนาดของผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม	5.489	3	1.830	1.663	.174
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	435.705	396	1.100		
รวม	441.194	399			

$P < 0.05^*$

จากตารางที่ 4.30 เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ด้วยวิธี One-Way ANOVA พบว่า ค่า Sig. มีค่าเท่ากับ .174 มากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า สถานภาพสมรส ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อสื่อ

ลามกอนาจารที่มีต่อบุคคลที่สาม อธิบายได้ว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีความคิดเห็นต่อผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลที่สามไม่แตกต่างกัน

4.7.4 ระดับการศึกษา ปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 4.31

ตารางที่ 4.31 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับขนาดของผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม	15.137	4	3.784	3.508	.008*
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	426.058	395	1.079		
รวม	441.194	399			

$P < 0.05^*$

จากตารางที่ 4.31 เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับขนาดของผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ด้วยวิธี One-Way ANOVA พบว่า ค่า Sig เท่ากับ .008* น้อยกว่าระดับสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงให้เห็นว่า ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับขนาดของผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต จึงอธิบายได้ว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นที่ต่างกันต่อขนาดของผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต และเพื่อให้ทราบความแตกต่างเป็นรายคู่ จำแนกตามระดับการศึกษา จึงทำการทดสอบ LSD Test ดังตารางที่ 4.32 ต่อไปนี้

ตารางที่ 4.32 การเปรียบเทียบความแตกต่างของขนาดของผลต่อบุคคลที่สามที่มีต่อสื่อลามก
 อนาจารบนอินเทอร์เน็ตจําแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ต่อบุคคลที่สาม				
			1	2	3	4	5
ต่ำกว่ามัธยมปลาย	0.46	1.35	-	-	-	*	-
มัธยมปลาย/ปวช.	0.33	0.83	-	-	-	*	-
ปวส./อนุปริญญา	0.54	0.69	-	-	-	-	-
ปริญญาตรี	0.81	0.11	-	-	-	*	*
สูงกว่าปริญญาตรี	0.49	0.99	-	-	-	*	-

จากตารางที่ 4.32 เปรียบเทียบความแตกต่างของขนาดของผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารเป็นรายกลุ่มจําแนกตามระดับการศึกษา พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่การศึกษาระดับปริญญาตรี ($=0.81$) มีความคิดเห็นว่สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลที่สามสูงกว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่ามัธยมปลาย ($\bar{X}=0.46$) มัธยมปลาย/ปวช. ($\bar{X}=0.33$) และ สูงกว่าปริญญาตรี ($\bar{X}=0.49$)

4.8 ผลการศึกษาด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview)

หลังจากได้มีการวิจัยโดยใช้แบบสอบถามเสร็จสิ้น จึงได้มีการดำเนินการศึกษาเพิ่มเติมด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ทั้งนี้ เพื่อให้ได้คำอธิบายถึงผลการวิจัยเชิงสำรวจดังกล่าว ตลอดจนเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นในผลการศึกษาตามแนวทางการศึกษาวิจัยแบบ triangulation ซึ่งได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ที่สมัครใจและตอบแบบสอบถามแล้ว จำนวน 5 คน (ทั้งหมดขอสงวนนามสกุล) ประกอบด้วย

- 1) **ชญญา** อายุ 35 ปี อาชีพทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ สมรสแล้ว มีบุตรจำนวน 3 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 1 คน
- 2) **นพดล** อายุ 39 ปี อาชีพรับราชการตำรวจ สถานภาพโสด
- 3) **ตรีสุคนธ์** อายุ 21 ปี อาชีพนักศึกษา สถานภาพโสด
- 4) **อนุสรณ์** อายุ 46 ปี อาชีพแพทย์ สถานภาพสมรส มีบุตร 1 คน เป็นหญิง
- 5) **รัชชัย** อายุ 17 ปี อาชีพนักเรียน สถานภาพโสด

การสัมภาษณ์ได้ดำเนินการระหว่างวันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 ถึง 20 มกราคม 2547 โดยลำดับที่ 3) และ 5) ทำการสัมภาษณ์ที่ร้านอาหารบริเวณสยามแสควร์ ลำดับที่ 1), 2) และ 4) ทำการสัมภาษณ์ ณ สถานที่ทำงานของผู้ให้ข้อมูล ซึ่งสรุปผลการสัมภาษณ์แยกเป็นหัวข้อได้ดังนี้คือ

4.8.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร

ผู้ให้ข้อมูลเกือบทั้งหมดเว้นแต่ อนุสรณ์ มีทัศนคติเชิงลบต่อสื่อลามกอนาจาร โดยชญญา และ ตรีศุคนธ์ มีทัศนคติเชิงลบในระดับเข้มข้นมากต่อสื่อลามกอนาจาร ทั้งๆ ที่ไม่ได้เปิดรับสื่อลามกอนาจารทั้งในรูปแบบดั้งเดิม (หนังสือ ภาพยนตร์) หรือบนสื่อใหม่อย่างอินเทอร์เน็ต โดยทั้งสองรายเห็นว่าผู้ที่นิยมเปิดรับสื่อลามกอนาจารไม่ว่าประเภทใดเป็นผู้ที่มีจิตใจไม่ปกติ และเชื่อมั่นว่าเป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมทางเพศ เพราะเท่าที่ได้รับทราบข่าวสารทางสื่อมวลชนเกี่ยวกับการก่ออาชญากรรมทางเพศ ผู้กระทำผิดมักจะบอกว่าเกิดอารมณ์ทางเพศจากการเปิดรับสื่อลามกอนาจาร (ดูภาพยนตร์วีซีดีลามก) และเห็นว่ามีเพศหญิงจำนวนน้อยมากที่จะเปิดรับสื่อลามก ชญญา ยังให้ความเห็นอีกว่า สื่อลามกไม่น่าจะมีส่วนช่วยในการปลดปล่อยจินตนาการของเพศหญิงในเรื่องเพศ และเป็นสิ่งที่เกินความจำเป็นในชีวิต เพราะตลอดชีวิตการสมรส ไม่เคยต้องอาศัยสื่อลามกอนาจารไม่ว่าประเภทใดๆ เพื่อแก้ปัญหาสำหรับ ตรีศุคนธ์ ไม่ได้ให้ข้อมูลเรื่องประสบการณ์ทางเพศ แต่ให้ความเห็นเช่นเดียวกับชญญาว่า สื่อลามกไม่น่าจะมีประโยชน์ใดๆ เลย

ด้าน นพดล ซึ่งเคยมีประสบการณ์ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการตรวจค้นจับกุมการลักลอบจำหน่ายหนังสือและวีซีดีลามกจำนวนหลายครั้ง ได้สังเกตเห็นว่าผู้ซื้อจำนวนมากยังเป็นเด็กและเยาวชน บางครั้งยังอยู่ในเครื่องแบบนักเรียนนักศึกษาขณะเลือกซื้อสื่อลามกอนาจารดังกล่าว โดยส่วนตัวแล้วเมื่อสมัยที่ยังเป็นนักเรียนนักศึกษา ก็เคยดูหนังสือลามกที่เพื่อนนำมาแบ่งปันกันดู แต่ในขณะนั้นสื่อลามกอนาจารมิได้หาง่ายเหมือนปัจจุบัน และภาพยนตร์วีซีดีก็ยังไม่มีการจำหน่าย จะมีก็แต่เพียงวิดีโอเทปซึ่งก็หาได้ยาก ส่วนหนังสือลามกจะหาได้ตามร้านหนังสือเก่าที่สนามหลวง (เมื่อครั้งยังเป็นตลาดนัด) และที่ตลาดนัดจตุจักร ซึ่งจะมีผู้ชายมาติดต่อยาขายขณะที่เดินเลือกซื้อหนังสือ นพดล เห็นว่าสื่อลามกอนาจารมีผลเสียมากกว่าผลดี ทำให้ผู้ที่เปิดรับสื่อลามกอนาจาร (นพดล ใช้ศัพท์ว่า “เสพ”) เช่นเดียวกับรัชชชัย ซึ่งให้ข้อมูลว่าตนเองขณะที่เริ่มเล่นอินเทอร์เน็ตก็ได้ใช้เป็นช่องทางดูภาพลามกอนาจาร และหมกมุ่นกับเรื่องดังกล่าวจนบางครั้งนอนหลับไม่เพียงพอเพราะต้องหลบผู้ปกครองเล่นในเวลากลางคืน นอกจากนี้ยังได้ขยายไปถึงการสั่งซื้อวีซีดีลามกที่มีจำหน่ายบนอินเทอร์เน็ตมาดู และได้ดาวน์โหลดทั้งภาพลามกและคลิปวิดีโอลามกอนาจารมาเก็บไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งจากการเปิดรับสื่อลามกอนาจารดังกล่าวก็มีความรู้สึกอยากทดลองมีเพศสัมพันธ์จริง เหมือนกับเพื่อนนักเรียนชายคนอื่นที่เคยเล่าให้ฟังว่ามีประสบการณ์มาแล้ว และเท่าที่ได้ดูภาพยนตร์วีซีดีจะเห็นว่าเพศหญิงจะเป็นฝ่ายที่รองรับการกระทำจากเพศชาย โดยเฉพาะภาพยนตร์ญี่ปุ่นซึ่งบางครั้งเพศหญิงมีการถูกมัด ถูกกระทำต่างๆ แม้จะสงสัยว่าเพศหญิง

ที่ถูกกระทำดังกล่าวที่จริงแล้วจะรู้สึกอย่างไร แต่ก็เห็นว่าฝ่ายหญิงเหมือนกับเต็มใจและมีความสุขกับการกระทำดังกล่าวด้วย

สำหรับ อนุสรณ์ อาจกล่าวได้ว่ามีความรู้สึกเป็นกลางๆ กับสื่อลามกอนาจารไม่ว่าจะเป็นประเภทใด ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าในสายงานอาชีพแล้ว ได้เห็นหรือทราบการใช้ประโยชน์จากสื่อลามกอนาจาร เช่น ในการตรวจคู่สามีภรรยาที่ประสบปัญหาผู้มีบุตรยาก การจะตรวจฝ่ายชายก็ต้องอาศัยหนังสือ หรือภาพยนตร์ในรูปแบบวีดีโอเทป หรือวีซีดี เพื่อกระตุ้นให้ฝ่ายชายสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เพื่อให้ได้นำเชื้อสำหรับตรวจวิเคราะห์ และโดยส่วนตัวแล้วเห็นว่า การเปิดรับสื่อลามกอนาจารไม่น่าจะมีผลต่อการก่ออาชญากรรมทางเพศในรูปแบบต่างๆ โดยตรง แต่สาเหตุน่าจะเกิดจากด้านอื่น เช่น ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี สภาพแวดล้อมหรือช่องโอกาสที่เอื้อต่อการประกอบอาชญากรรม ฯลฯ มากกว่า ในทางตรงกันข้าม การใช้สื่อลามกอนาจารกลับน่าจะเป็นประโยชน์ต่อเพศชายในการระบายความรู้สึกทางเพศปลดปล่อยแรงขับทางเพศตามธรรมชาติ

4.8.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดเห็นด้วยว่าอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่เปิดกว้างและเข้าถึงได้ง่าย และเป็นเครื่องมือหรือช่องทางหนึ่งของกระแสโลกาภิวัตน์ ข้อมูลที่หลั่งไหลและเผยแพร่บนสื่อชนิดนี้มีจำนวนมากมายหลายชนิด รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องทางเพศตั้งแต่ระดับความรู้ด้านวิชาการจนถึงข้อมูลที่จัดได้ว่ามีลักษณะ “ลามกอนาจาร” ซึ่ง นพดล, อนุสรณ์ และรัชชัย เห็นว่าข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศชนิดหลังนี้ส่วนใหญ่จะเป็นข้อมูลเชิงพาณิชย์ ที่ผู้เผยแพร่หวังประโยชน์ในรูปแบบตัวเงินไม่ว่าจะเป็นจากการซื้อสินค้าหรือข้อมูลโดยตรง หรือผลประโยชน์จากการโฆษณา แต่ก็มิบางครั้งก็เป็นการแบ่งปัน หรือแจกจ่ายข้อมูลที่ไม่หวังผลเชิงพาณิชย์ เช่น การส่งผ่านอีเมลล์เป็นทอดๆ ลักษณะฟอรัมเว็บบอร์ด เป็นต้น แต่การมีอินเทอร์เน็ตก็ได้ทำให้สื่อลามกอนาจารแบบดั้งเดิมสูญหายหรือลดความนิยมลงไป แต่จะมีลักษณะหลอมรวม (Convergence) เช่น การเผยแพร่ภาพยนตร์พร้อมเสียงผ่านอินเทอร์เน็ตลักษณะวีดีโอสตรีมมิ่ง หรือเป็นช่องทางในการเผยแพร่สื่อแบบดั้งเดิม เช่น การจำหน่ายวีซีดีภาพยนตร์ลามกอนาจาร เป็นต้น ทั้งนี้ ชาญญา ซึ่งได้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตเพื่อติดต่อธุรกิจผ่านอีเมลล์เป็นส่วนใหญ่ บ่อยครั้งจะได้รับอีเมลล์ขยะซึ่งไม่ทราบว่ามาได้อย่างไร ส่งภาพลามกรวมทั้งการเชื่อมต่อไปยังเว็บไซต์ที่นำเสนอสื่อลามกอนาจาร ทำให้เกรงว่าบุตรชายซึ่งอยู่ในวัยอยากรู้อยากเห็นและใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ร่วมกันอาจหลงเข้าไปและติดกับในเว็บไซต์ลามกดังกล่าว เช่นเดียวกับตรีศุนธุ์ ซึ่งได้รับฟอรัมเว็บบอร์ดดังกล่าวเช่นกัน และบางครั้งยังได้รับจากเพื่อนนักศึกษาด้วยกันที่ส่งต่อมาให้ แต่หากทราบว่าเป็นภาพหรือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกอนาจาร ตรีศุนธุ์ ก็จะลบทิ้งทุกครั้งโดยไม่เปิดดูแต่อย่างใด ซึ่งตรงข้ามกับนายรัชชัย ที่หากได้รับก็จะเปิดดูและบางครั้งก็จะส่งต่อให้บุคคลอื่นๆ ต่อไปด้วย

เมื่อสอบถามถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ที่จะมีต่อคนอื่น เปรียบเทียบกับตัวผู้ให้ข้อมูล แม้จะไม่ได้ตอบคำถามโดยตรง แต่ตีความหมายได้ว่าทั้งหมดต่างเห็นว่า ผลของสื่อลามกอนาจารต่อบุคคลอื่นๆ จะมียมากกว่าต่อตนเอง โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งน่าเป็นห่วงเนื่องจากยังขาดวุฒิภาวะ โดยจากการสังเกตระหว่างการสัมภาษณ์ พบว่า ชาญญา จะมีความรู้สึกกังวลอย่างมาก เพราะเห็นว่าสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตสามารถเข้าถึงได้ง่ายดายมาก แม้จะไม่ได้ตั้งใจที่เข้าไปดูหรือค้นหา ก็ยังได้รับข้อมูลต่างๆ ซึ่งน่าเป็นห่วงมาก นอกจากนี้ยังเกรงว่าระดับปัญหายังจะรุนแรงขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป และเทคโนโลยีพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะกับบุตรสาวซึ่งแม้ขณะนี้จะเป็นทารกอยู่ แต่หากไม่มีการป้องกันแก้ไขปัญหาดังแต่บัดนี้ สภาพสังคมจะมีแต่แย่ลงไป และเหยื่อของปัญหายังคงจะเป็นเพศหญิงอยู่เช่นเดิม ส่วน ตรีสุคนธ์ เกรงว่าบุคคลอื่นจะไม่เหมือนกับตนเองที่ไม่สนใจสื่อลามก และจะลบอีเมลล์เกี่ยวกับเรื่องนี้ออกทุกครั้งไป เช่นเดียวกับบนพดล ที่ยอมรับว่า ปัจจุบันนี้ก็ยังคงเปิดรับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตอยู่บ้าง แต่เชื่อว่าตนเองไม่ได้รับอิทธิพลจากกรณีดังกล่าว ที่น่าเป็นห่วงก็คือการเข้าถึงได้ง่ายของอินเทอร์เน็ตและเปิดกว้างให้เข้าถึงโดยไม่จำกัดเพศ วัย การศึกษา อาชีพ ซึ่งแม้จะเป็นผู้ใหญ่ก็อาจจะเสพติดสื่อลามกบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายและส่งผลเสียต่างๆ นานา ดังปรากฏข่าว เช่น พระภิกษุที่เข้าไปใช้บริการห้องสันทนาการเพื่อติดต่อซื้อบริการทางเพศ หรือวีซีดี ภาพยนต์ลามกอนาจาร หรือเด็กหญิงที่ถูกล่อลวงไปกระทำอนาจาร จากผู้ที่ติดต่อกันผ่านอินเทอร์เน็ต เป็นต้น แม้แต่ อนุสรณ์ ซึ่งมีได้มีทัศนคติเชิงลบต่อสื่อลามกอนาจารเท่าใดนักก็ยังเห็นว่า เด็กและเยาวชนเป็นกลุ่มเสี่ยงที่อาจจะรู้เท่าไม่ถึงการณ์และได้รับผลกระทบจากสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่เข้าถึงได้ง่ายมาก และควรที่ผู้ปกครองจะได้ใส่ใจและให้ความรู้กับบุตรหลานให้มาก ส่วน ชัชชัย เห็นว่าสำหรับผู้ที่มีประสบการณ์ในการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเป็นระยะเวลาอันยาวนานอย่างตนเองสามารถที่จะควบคุมตัวเองได้ และเมื่อระยะเวลาผ่านไป ก็จะเปลี่ยนพฤติกรรมจากการเล่นอินเทอร์เน็ตเพื่อรับสื่อลามกอนาจารเป็นหลักไปเป็นเพื่อประโยชน์ทางสร้างสรรค์อื่นๆ โดยอัตโนมัติ แต่หากเป็นเด็กเล็กๆ หรือคนที่เพิ่งเริ่มเล่นอินเทอร์เน็ตช่วงแรกๆ ก็น่าจะมีแนวโน้มที่เล่นอินเทอร์เน็ตเพื่อรับสื่อลามกอนาจารและเป็นผลเสียต่อตนเองในสถานเบาที่สุดก็คือการหมกมุ่นในเรื่องเพศ หรือมีระดับศีลธรรมลดลง

4.8.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดเห็นด้วยว่าควรมีการเซ็นเซอร์อินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะป็นด้วยวิธีการใดๆ เช่น การปิดกั้น (Block) เว็บไซต์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร หรือวิธีการอื่นๆ โดยเฉพาะ ชาญญา และ ตรีสุคนธ์ ที่เห็นว่าควรมีบทลงโทษอย่างหนักต่อผู้ที่เผยแพร่สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต เพราะเป็นต้นตอของสิ่งเลวร้ายและความเสื่อมศีลธรรมในสังคม เนื่องจากเป็นสื่อที่สามารถเข้าถึงได้ง่ายดาย สอดคล้องกับ นพดล ซึ่งเห็นว่ากฎหมายในปัจจุบันที่ใช้อยู่เป็นกฎหมายที่ตราไว้ตั้งแต่ยังไม่มียเทคโนโลยีนี้ จึงไม่เป็นปัจจุบัน และไม่เหมาะสมกับการกระทำผิดบนสื่ออินเทอร์เน็ต สมควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข

โดยด่วน เพราะตำรวจมักจะตกเป็นจำเลยของสังคมในการดูแลปัญหาต่างๆ ซึ่งหากมีกฎหมายที่มีประสิทธิภาพ ก็จะเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาที่ดีของผู้ปฏิบัติงาน

ทั้งนี้ อนุสรณ์ และ ชัชชัย ซึ่งเป็นผู้ใช้ที่ใช้บริการอินเทอร์เน็ตบ่อยครั้งมาก (Heavy User) โดยจะต้องออนไลน์ทุกวัน ให้ความเห็นที่น่าสนใจว่า การบล็อกเว็บไซต์เป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุ และไม่สามารถขจัดปัญหาให้หมดไปได้ เพราะผู้ที่มีความรู้ทางเทคนิคก็จะสามารถมีวิธีหลบเลี่ยงจนเข้าถึงเว็บไซต์ที่ถูกบล็อกได้ เช่น การใช้พร็อกซีเซิร์ฟเวอร์ (Proxy Server) เป็นต้น

จากการศึกษาด้วยวิธีการดังกล่าว จะเห็นว่าผลที่ได้รับสอดคล้องกับผลการศึกษาเชิงปริมาณในการสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม และยังได้ข้อมูลเพิ่มเติมที่สามารถอธิบายผลดังกล่าวได้อีกด้วย

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา

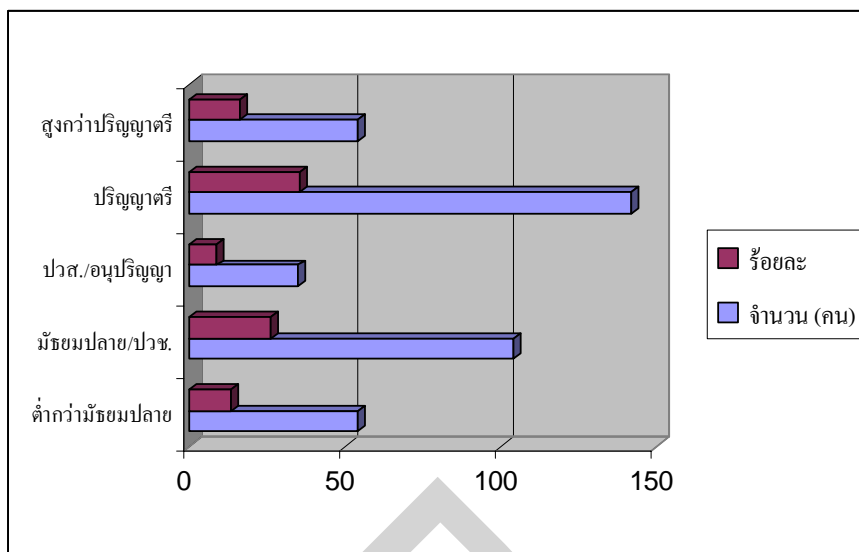
การศึกษาเรื่องผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตและการสนับสนุนการเซ็นเซอร์ ผู้วิจัยได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพควบคู่กัน เพื่อตรวจสอบ สนับสนุน และอธิบายผลการวิจัยที่ได้ ในเชิงปริมาณนั้นได้ใช้วิธีการสำรวจ โดยอาศัยแบบสอบถาม และการวิจัยเชิงคุณภาพได้ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก ทำให้ได้ข้อมูลทั้งในภาพกว้างและเชิงลึก ทั้งนี้ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นผู้ใช้กลุ่มใหญ่ที่สุดของประเทศ เพื่อตอบปัญหา นำการวิจัยดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มที่จะรับรู้ (perceive) หรือตัดสิน (judge) สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตว่า จะมีผลกระทบต่อบุคคลที่สามมากกว่าที่จะมีผลกระทบต่อตนเอง ตามแนวคิดเกี่ยวกับปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม หรือไม่ อย่างไร
2. การรับรู้หรือตัดสินดังกล่าวต่อบุคคลที่สามที่เป็นเด็กและเยาวชน กับที่เป็นผู้ใหญ่ จะมีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. ปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่ศึกษานี้ มีผลต่อการสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่ออินเทอร์เน็ตหรือไม่ อย่างไร

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ข้อมูลทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้มีจำนวน 400 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 57.5 และมีอายุระหว่าง 20-29 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.3 รองลงมาได้แก่ กลุ่มอายุระหว่าง 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.0 กลุ่มอายุต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.8 และกลุ่มอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 14.0 ตามลำดับ ด้านสถานภาพสมรส ส่วนใหญ่โสด คิดเป็นร้อยละ 61.5 รองลงมาได้แก่กลุ่มตัวอย่างที่สมรสแล้วแต่ไม่มีบุตร คิดเป็นร้อยละ 17.5 กลุ่มตัวอย่างสมรสและมีบุตร คิดเป็นร้อยละ 15.8 และกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ (หย่า หม้าย ฯลฯ) คิดเป็นร้อยละ 5.3 ตามลำดับ ด้านการศึกษาส่วนใหญ่การศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 35.5 รองลงมาได้แก่กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมปลาย/ปวช. คิดเป็นร้อยละ 26.0 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็น ร้อยละ 16.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมปลาย คิดเป็นร้อยละ 13.5 และกลุ่มตัวอย่างระดับ ปวส./อนุปริญญา คิดเป็นร้อยละ 8.8 ตามลำดับ

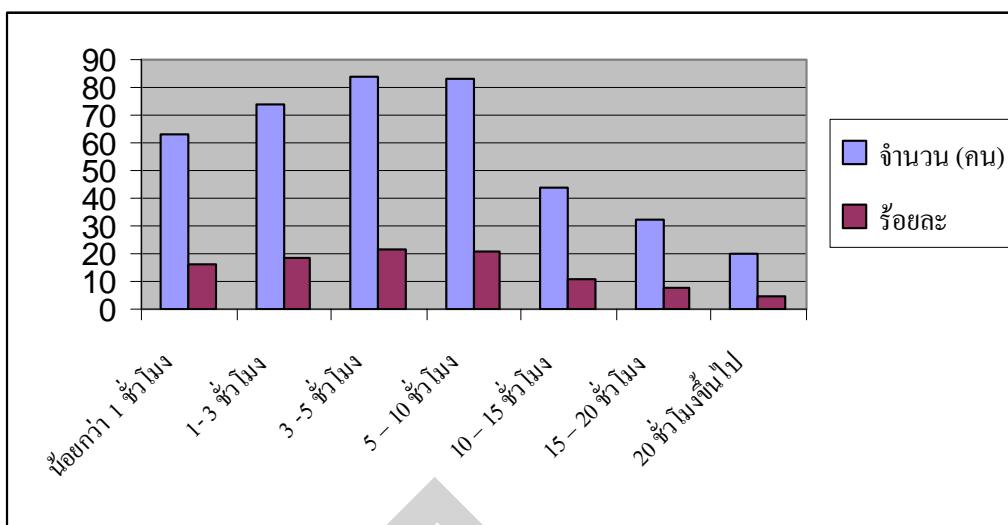
ภาพที่ 5.1 แผนภูมิแสดงจำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ด้านสถานภาพการทำงาน ส่วนใหญ่ทำงาน คิดเป็นร้อยละ 48.0 รองลงมา ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานและกำลังศึกษา คิดเป็นร้อยละ 23.3 กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษา (ไม่ได้ทำงาน) คิดเป็นร้อยละ 22.3 สำหรับสถานภาพอาชีพ ส่วนใหญ่ยังไม่ได้ทำงาน คิดเป็นร้อยละ 4.5 และเกษียณ คิดเป็นร้อยละ 2.0 ตามลำดับ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 53.0 รองลงมา ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ผลิต/ขาย/บริการอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ โปรแกรม และเครือข่าย คิดเป็นร้อยละ 11.0 กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการเงิน/การธนาคาร คิดเป็นร้อยละ 5.8 กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานด้านการแพทย์/สาธารณสุข คิดเป็นร้อยละ 5.0 กลุ่มที่ทำงานด้านข่าวสาร/สื่อสาร/โฆษณา คิดเป็นร้อยละ 4.5 กลุ่มที่ทำงานอุตสาหกรรมอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 4.3 กลุ่มที่ทำงานด้านนำเข้าและส่งออก คิดเป็นร้อยละ 2.8 ตามลำดับ สำหรับความรู้ด้านภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความรู้ภาษาอังกฤษดี – อ่านเข้าใจดี พูดได้แม้จะไม่คล่องนัก คิดเป็นร้อยละ 32.3 รองลงมา ได้แก่ มีความรู้ภาษาอังกฤษพอใช้ - ยังมีปัญหาอยู่บ้าง ทั้งอ่านและพูด คิดเป็นร้อยละ 31.3 มีความรู้ภาษาอังกฤษดีมาก – ไม่มีปัญหาในการสื่อสาร ทั้งอ่านและพูด คิดเป็นร้อยละ 15.8 ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษเลย คิดเป็นร้อยละ 10.5 และมีความรู้ภาษาอังกฤษน้อย – มีปัญหามากทั้งการอ่านและพูด คิดเป็นร้อยละ 10.3 ตามลำดับ

การใช้อินเทอร์เน็ตและคอมพิวเตอร์ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคอมพิวเตอร์ที่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 85.0 และไม่มีคอมพิวเตอร์ที่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 15.0 ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การใช้คอมพิวเตอร์ 5 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 28.8 รองลงมา ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การใช้คอมพิวเตอร์ 4-5 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.5 ประสบการณ์ใช้คอมพิวเตอร์ 1-2 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.3 ประสบการณ์ใช้คอมพิวเตอร์ 3-4 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.0 ประสบการณ์ใช้คอมพิวเตอร์ 2-3 ปี คิดเป็นร้อยละ 12.0 และประสบการณ์ใช้

คอมพิวเตอร์น้อยกว่า 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 11.5 ตามลำดับ ด้านจำนวนชั่วโมงที่ใช้อินเทอร์เน็ต ส่วนใหญ่ใช้
 อินเทอร์เน็ต 3 -5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 21.8 รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้อินเทอร์เน็ต 5 –
 10 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 20.8 ใช้อินเทอร์เน็ต 1-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 18.5 ใช้
 อินเทอร์เน็ต น้อยกว่า 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 15.8 ใช้อินเทอร์เน็ต 10-15 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิด
 เป็นร้อยละ 11.0 และใช้อินเทอร์เน็ต 15-20 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 8.0 และใช้อินเทอร์เน็ต 20
 ชั่วโมงต่อขึ้นไปต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 5.0 ตามลำดับ ช่วงเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ต ส่วนใหญ่ใช้
 อินเทอร์เน็ตในช่วงเวลา 20.01 – 24.00 น. คิดเป็นร้อยละ 29.5 รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้
 อินเทอร์เน็ตในช่วงเวลา 16.01 – 20.00 น. คิดเป็นร้อยละ 23.5 ช่วงเวลา 12.01 – 16.00 น. คิดเป็นร้อยละ
 22.5 ช่วงเวลา 08.01 – 12.00 น. คิดเป็นร้อยละ 15.3 ช่วงเวลา 00.01 – 04.00 น. คิดเป็นร้อยละ 6.0 และ
 ช่วงเวลา 04.01 – 08.00 น. คิดเป็นร้อยละ 3.3 ตามลำดับ และส่วนใหญ่ใช้อินเทอร์เน็ตที่บ้าน คิดเป็นร้อย
 ละ 65.5 รองลงมาได้แก่ ที่ทำงาน คิดเป็นร้อยละ 13.8 สถานศึกษา คิดเป็นร้อยละ 9.5 สถานที่อื่นๆ คิดเป็น
 ร้อยละ 7.0 และ ร้านบริการอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 4.3 ตามลำดับ ประสิทธิภาพการดูภาพวิดีโอ หรือ
 สิ่งอื่นๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ ส่วนใหญ่เคยดูภาพ วิดีโอหรือสิ่งอื่นๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างชัดเจนและ
 กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 63.8 และไม่เคยดูภาพดังกล่าว คิดเป็น
 ร้อยละ 36.3 และความถี่ในการเข้าดูสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 44.3 รองลงมา
 ได้แก่ นานๆ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.3 และ บ่อยครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.5 ตามลำดับ

ภาพที่ 5.2 แผนภูมิแสดงจำนวนและร้อยละของจำนวนชั่วโมงที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อสัปดาห์

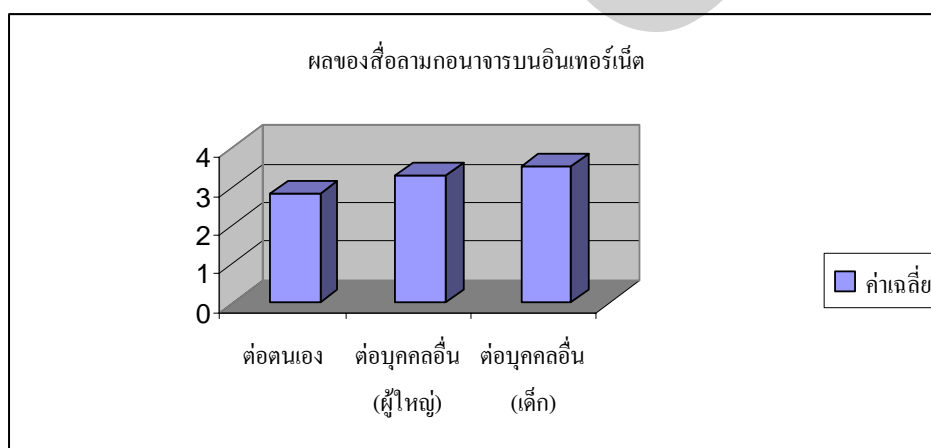
ผลการศึกษาทัศนคติเชิงลบต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต พบว่า เนื้อหาที่มีผู้เลือกตอบมากที่สุด คือ สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่ส่งเสริมการกระทำทารุณกรรมทางเพศทั้งต่อเด็กและสตรี ร้อยละ 64.84 ตามด้วย สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงการกดขี่ทางเพศ ที่เพศชายมีต่อเพศหญิง ร้อยละ 62.58 และสื่อลามกอนาจารนำไปสู่การหมกมุ่นในเรื่องเพศ ร้อยละ 61.0 สื่อลามกอนาจารสนับสนุนทัศนคติที่ว่าผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุสำหรับความพึงพอใจทางเพศของผู้ชายมากที่สุด และสื่อลามกอนาจารเป็นสาเหตุสำคัญของอาชญากรรมทางเพศ ร้อยละ 59.3 สื่อลามกอนาจารนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของเด็กและวัยรุ่น ร้อยละ 57.0 สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่นำไปสู่การตกเป็นรองทางสังคมและการเลือกปฏิบัติต่อเพศหญิง ร้อยละ 56.0 และสื่อลามกอนาจารเป็นตัวแทนทางสังคมที่มีอำนาจของเพศชาย ร้อยละ 50.8

ในขณะที่ทัศนคติเชิงบวกต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต พบว่า เนื้อหาที่ตอบมากที่สุด คือ สื่อลามกอนาจารช่วยให้เพศหญิงได้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งแต่เดิมเคยถูกปิดบังไว้ ร้อยละ 37.3 ตามด้วย สื่อลามกเป็นหนทางเริ่มต้นในการสื่อสารแลกเปลี่ยนกันในเรื่องเพศของกลุ่มสมรสที่มีปัญหา ร้อยละ 29.5 เนื้อหาในสื่อลามกอนาจารเป็นการสะท้อนจินตนาการที่ปราศจากพิษภัย และสื่อลามกช่วยผ่อนคลายให้กับผู้ชายที่มีความก้าวร้าวและเกิดแรงกระตุ้นทางเพศ ร้อยละ 29.0 สื่อลามกอนาจารช่วยให้เพศหญิงมีจินตนาการในเรื่องเพศได้เท่าเทียมกับเพศชาย ร้อยละ 28.5 สื่อลามกอาจเป็นหนทางการรักษา หรือเป็นทางออกทางเพศที่ดีสำหรับคน โสด หรือคนที่มีปัญหาทางเพศกับคู่สมรส และสื่อลามกอนาจารสามารถช่วยปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ เพื่อยับยั้งการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อจากการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 27.0

สำหรับความเห็นเกี่ยวกับการเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต พบว่า เนื้อหาที่มีตอบมากที่สุด คือ เห็นด้วยกับข้อความที่ว่านอกจากตนเองแล้ว คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา เข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารในวิดีโอ วีซีดีหรือดีวีดี ร้อยละ 54.8 รองลงมา ได้แก่ ตนเองสามารถเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารใน วิดีโอ วีซีดีหรือดีวีดี ร้อยละ 52.8 คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป เข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารในวิดีโอ วีซีดี หรือดีวีดี ร้อยละ 51.1 คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา สามารถเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารในหนังสือ ร้อยละ 50.5 และตนเองสามารถเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารในหนังสือ ร้อยละ 50.0

ความคิดเห็นต่ออิทธิพลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อตนเอง พบว่า เนื้อหาที่มีผู้ตอบมากที่สุด แยกตามข้อความมีดังนี้ สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้รู้สึกว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้รู้สึกว่าการเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหาย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.3 สื่อลามกอนาจารบน

อินเทอร์เน็ตทำให้รู้สึกว่าการบันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็นสิทธิส่วนบุคคลและไม่เสียหาย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.0 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 28.3 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ามองคุณค่าของเพศตรงข้ามลดลง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกเฉยๆ มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 30.8

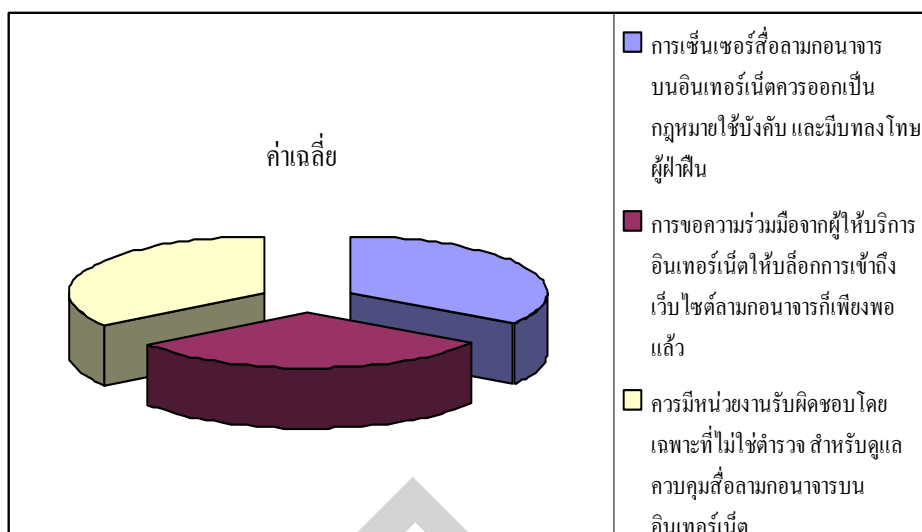

ภาพที่ 5.3 แผนภูมิเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

ความคิดเห็นต่ออิทธิพลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อคนอื่นที่เป็นผู้ใหญ่ (อายุ 18 ปีขึ้นไป) พบว่า เนื้อหาที่มีผู้ตอบมากที่สุด คือ นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปรู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศ ร้อยละ 45.3 รองลงมาได้แก่ สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปมองคุณค่าของเพศตรงข้ามลดลง ร้อยละ 39.3 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปรู้สึกว่า การบันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็นสิทธิส่วนบุคคล และไม่เสียหาย ร้อยละ 36.3 แล้ว และสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปรู้สึกว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดา ร้อยละ 36.0

ความคิดเห็นต่ออิทธิพลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อคนอื่นที่เป็นเด็ก (อายุ 18 ปีลงมา) พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยโดยเนื้อหาที่มีผู้เลือกตอบมากที่สุด คือ สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกว่าการบันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็นสิทธิส่วนบุคคล และไม่เสียหาย ร้อยละ 51.0 รองลงมาได้แก่ สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดา ร้อยละ 50.8 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศ ร้อยละ 49.5 สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา มองคุณค่าของเพศตรงข้ามลดลง ร้อยละ 48.5 และสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกว่าการเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหาย ร้อยละ 47.0

ความคิดเห็นต่อการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต โดยเนื้อหาที่มีผู้เลือกตอบมากที่สุดคือ ควรมีหน่วยงานรับผิดชอบโดยเฉพาะที่ไม่ใช่ตำรวจ สำหรับดูแลควบคุมสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 45.0 รองลงมาได้แก่ ควรมีการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 44.3 การเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตควรออกเป็นกฎหมายใช้บังคับและมีบทลงโทษผู้ฝ่าฝืน ร้อยละ 43.5 และการขอความร่วมมือจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตให้บล็อกการเข้าถึงเว็บไซต์ลามกอนาจารก็เพียงพอแล้ว ร้อยละ 33.0

ภาพที่ 5.4 แผนภูมิเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์

5.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความคิดเห็นสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีผลต่อตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีผลต่อตนเองแตกต่างกันได้แก่ ด้านการเปลี่ยนคุณนอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหาย ความรู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศ โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีความเห็นสูงกว่าเพศหญิง สำหรับผลการศึกษาเพศกับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีผลต่อคนอื่นที่เป็นผู้ใหญ่อายุ 18 ปีขึ้นไป พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกัน มีความคิดเห็นว่าสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ทำให้เกิดความรู้สึกหมกมุ่นทางเพศมากที่สุด โดยกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง มีความเห็นสูงกว่าเพศชาย ในขณะที่ความคิดเห็นต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นที่เป็นเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา นั้นส่งผลต่อความรู้สึกที่ว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดา และการมองคุณค่าทางเพศลดลง โดยกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีความคิดเห็นสูงกว่าเพศชาย แต่ปัจจัยทางเพศไม่มีแตกต่างต่อการสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนสื่ออินเทอร์เน็ต

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความคิดเห็นที่มีต่อสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อบุคคลที่สาม ต่อประเด็นที่ว่าสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีผลต่อตนเอง พบว่า ความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดามีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี และกลุ่มตัวอย่าง 20-29 ปี มีความคิดเห็นสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ นอกจากนี้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนคุณนอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหาย และความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้สึกหมกมุ่นทางเพศมีความ

แตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไปมีความคิดเห็นว่า สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้รู้สึกว่าการเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหาย สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 30-39 ปี

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อคนอื่นที่เป็นผู้ใหญ่ (อายุ 18 ปีขึ้นไป) จากผลการศึกษาพบว่า สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปรู้สึกว่าการบันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้เป็นสิทธิส่วนบุคคลและไม่เสียหาย มีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 30-39 ปี มีความคิดเห็นว่าการบันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็นสิทธิส่วนบุคคล และไม่เสียหาย สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี นอกจากนี้ความคิดเห็นด้านความรู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศ มีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 30-39 ปี มีความคิดเห็นว่า สื่อลามกอนาจารต่อคนอื่นที่เป็นผู้ใหญ่ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปมีความรู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ในขณะที่สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปมองคุณค่าของเพศตรงข้ามลดลง โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 30-39 ปี มีความคิดเห็นว่า สื่อลามกอนาจารต่อคนอื่นที่เป็นผู้ใหญ่ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปมองคุณค่าของเพศตรงข้ามลดลงสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไป

สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นที่เป็นเด็ก (อายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา) จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกันพบว่า มีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 30-39 ปี คิดว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดาสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไป ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-29 ปี และ 30-39 ปี มีความรู้สึกว่าการเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหายสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่น นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-29 ปี มีความคิดเห็นต่อการบันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็นสิทธิส่วนบุคคลและไม่เสียหายสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 30-39 ปี มีความคิดเห็นต่อความรู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ

สำหรับการเซ็นเซอร์สื่ออินเทอร์เน็ต จากการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 30-39 ปี สนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่น และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-29 ปี มีความคิดเห็นว่าการขอความร่วมมือจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตให้บล็อกการเข้าถึงเว็บไซต์ลามกอนาจารก็เพียงพอแล้ว และความคิดเห็นที่ว่าควรมีหน่วยงานรับผิดชอบโดยเฉพาะที่ไม่ใช่ตำรวจ สำหรับดูแลควบคุมสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ

5.1.3 การทดสอบสมมติฐาน

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ 3 ข้อ ได้ผลการศึกษาดังนี้

5.1.3.1 กลุ่มตัวอย่างจะตัดสินใจว่า สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่น มากกว่าที่จะมีผลต่อตนเอง (ซึ่งเรียกว่าปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม ตามแนวคิดหลักที่ใช้ในการศึกษานี้)

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเห็นว่าผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีอิทธิพลต่อคนอื่นมากกว่าที่จะมีผลต่อตนเอง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 ดังนั้นสมมติฐานที่ 1 จึงได้รับการยอมรับจากการวิจัยครั้งนี้

5.1.3.2 กลุ่มตัวอย่างจะตัดสินใจว่า สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน มากกว่าที่จะมีผลต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเห็นว่า สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่น ๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมาหรือเด็กและเยาวชนมากกว่าที่จะมีผลต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งมีค่าเฉลี่ย (Mean) เท่ากับ 3.52 ดังนั้นสมมติฐานที่ 2 จึงได้รับการยอมรับจากการวิจัยครั้งนี้

5.1.3.3 ผู้ที่ตัดสินใจว่าสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นมากกว่าตนเอง (ปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สาม) จะสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่อดังกล่าว

ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เห็นว่า สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตจะมีผลต่อบุคคลอื่นมากกว่าตนเอง (ปรากฏการณ์บุคคลที่สาม) จะมีสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต โดยมีความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ดังนั้นสมมติฐานที่ 3 จึงได้รับการยอมรับจากการวิจัยครั้งนี้

5.1.4 ผลการสัมภาษณ์เชิงลึก

ผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อคำถามสำหรับเป็นแนวทางสัมภาษณ์ 3 ประเด็น ได้แก่ ความคิดเห็นต่อสื่อลามกอนาจาร, ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต และความคิดเห็นเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งได้ข้อสรุปดังนี้

5.1.4.1 ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีทัศนคติเชิงลบต่อสื่อลามกอนาจาร โดยเห็นว่าเป็นพิษภัยและส่งผลเสียต่อผู้ที่เปิดรับสื่อชนิดนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากข่าวที่ปรากฏทางสื่อมวลชนเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ ซึ่งผู้ต้องหามักจะเปิดรับสื่อชนิดนี้ก่อนก่ออาชญากรรม

5.1.4.2 ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดเห็นว่าสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่เปิดกว้างและเข้าถึงได้ง่าย ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการเผยแพร่หาผลประโยชน์เชิงพาณิชย์ โดยสื่อชนิดนี้จะมีลักษณะเป็นช่องทางเผยแพร่สื่อแบบดั้งเดิม หรือมีลักษณะที่หลอมรวมกัน ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์จะกังวลว่าบุคคลอื่นที่เปิดรับสื่อชนิดนี้ โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน จะได้รับผลกระทบมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับตนเอง เพราะเป็นกลุ่มที่ยังขาดวุฒิภาวะ และรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงอาจตกเป็นเหยื่อต่อผู้ไม่ประสงค์ดีได้ง่าย

5.1.4.3 ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดล้วนสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต และเห็นว่าควรปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัย เพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับลักษณะการกระทำผิด

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

การศึกษาวิจัย เรื่อง ปราบปรามการผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตและการสนับสนุนการเซ็นเซอร์ ได้ผลการทดสอบสมมติฐานสำหรับการศึกษา ดังนี้

ผลการศึกษายอมรับสมมติฐานที่ 1 แสดงให้เห็นว่าผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตเห็นว่าสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อบุคคลอื่นมากกว่าที่จะมีผลต่อตนเอง ซึ่งเรียกการรับรู้ (perceive) ลักษณะดังกล่าวนี้ว่า ผลต่อบุคคลที่สาม (third-person effect) ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Davidson (1983) ที่ได้เสนอว่า คนทั่วไปมีแนวโน้มที่จะประมาณหรือคาดการณ์ว่า การสื่อสารมวลชนจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมของบุคคลอื่นๆ มากเกินไป (people will tend to overestimate the influence that mass communications have on the attitudes and behavior of others)

ผลการศึกษายอมรับสมมติฐานที่ 2 แสดงให้เห็นว่าคนส่วนใหญ่เห็นว่าสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อคนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมาหรือเด็กและเยาวชนมากกว่าที่จะมีผลต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ พิธูมา พันธุทวี ศรีคา ตันทะอริพานิชและสุจินดา สุขุม (2544) และ Wan and Faber (2002) ซึ่งเห็นว่า สื่อลามกควรเป็นอยู่ในกลุ่มของผู้ใหญ่หรือมีความมิดชิด โดยหากเป็นที่เปิดเผยบนอินเทอร์เน็ตอัน เป็นสื่อสมัยใหม่ที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นผู้สื่อเหล่านี้ค่อนข้างมากนั้นย่อมตกเป็นเหยื่อได้ง่าย

ผลการศึกษายอมรับสมมติฐานที่ 3 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนส่วนใหญ่เห็นว่า สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตจะมีผลต่อบุคคลอื่นมากกว่าตนเอง (ปราบปรามการผลต่อบุคคลที่สาม) และคนกลุ่มดังกล่าวจะสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Davidson (1983) ที่ได้เสนอว่า คนทั่วไปมีแนวโน้มที่จะประมาณหรือคาดการณ์ว่า สื่อสารมวลชนจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมของบุคคลอื่นๆ มากเกินไป และมักจะนำไปสู่การดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งในที่นี้คือการสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่อดังกล่าว และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับความเห็นของ Peters (1994) และ Kaplan (1994) ซึ่งมีความเห็นว่า การเซ็นเซอร์สื่อลามกบนอนาจารบนโลกไซเบอร์มีความจำเป็นอย่างมาก เพราะอาจช่วยให้ทางด่วนของข้อมูลข่าวสารสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างแท้จริงมากกว่าจะเป็นจะเป็นช่องทางการนำมลภาวะหรือสิ่งปฏิญูมาสู่สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม

สำหรับผลจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอื่นๆ พบว่าปัจจัยด้านประชากรบางประการมีความสัมพันธ์กับขนาดของผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจาร เช่น เพศ อายุ และระดับการศึกษา ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสามารถอธิบายเพิ่มเติมได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นเพศหญิงจะมีลักษณะความเข้มข้นของความกังวลว่าสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตจะมีผลเสียต่อเด็กและเยาวชน โดยจากการสังเกตเมื่อเปรียบเทียบกับเพศชายจะมีระดับความกังวลที่น้อยกว่า (ลักษณะท่าทางในการให้สัมภาษณ์ น้ำเสียง และปริมาณการให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับ

ประเด็นนี้ ฯลฯ) นอกจากนี้ยังมีปัจจัยด้านการเปิดรับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีความสัมพันธ์กับขนาดของผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กล่าวโดยสรุปแล้ว ผลต่อบุคคลที่สามเป็นลักษณะหรือปรากฏการณ์ ที่เกิดขึ้นได้กับสารที่ส่งออกมาจากสื่อต่างๆ โดยเฉพาะสารที่มีลักษณะเป็นการส่งให้มวลชน และมีการโน้มน้าวใจหรือมีอิทธิพลอย่างหนึ่งอย่างใดต่อผู้ที่เปิดรับสารนั้นๆ ซึ่งในที่นี้ก็คือสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต และเนื่องจากการทบทวนวรรณกรรมและการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น พบว่าแม้ตามแนวคิดจะมีผู้ที่มีทัศนคติเชิงบวก และทัศนคติที่เป็นกลางต่อสื่อลามกอนาจารก็ตาม แต่ในความเป็นจริงแล้ว ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ มักจะมีทัศนคติเชิงลบต่อสื่อดังกล่าว ซึ่งเป็นลักษณะที่ไม่พึงปรารถนา อันเป็นไปตามแนวคิดเรื่องผลต่อบุคคลที่สาม ในการวิจัยครั้งนี้จึงมีการศึกษาโดยเน้นไปในข้อคำถามที่วัดผลเชิงลบของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อผู้เปิดรับสื่อเท่านั้น ซึ่งผลก็ปรากฏว่ามีลักษณะเป็นจริงตามแนวคิดนี้ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างคิดว่าสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตจะมีผลต่อบุคคลอื่นมากกว่าตนเอง และการที่มีคนจำนวนมากเห็นว่าควรเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตนั้น สะท้อนให้เห็นว่าคนส่วนใหญ่จะมีความกังวลถึงผลกระทบเชิงลบของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตว่าจะส่งผลต่อบุคคลอื่นๆ ในสังคม ที่ได้เปิดรับ โดยเฉพาะจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ได้คำอธิบายว่าเนื่องจากอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่เปิดกว้างและเข้าถึงได้ง่ายดังได้กล่าวแล้วข้างต้น จึงเป็นที่น่ากังวลเป็นอย่างยิ่ง

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาเรื่องความคิดเห็นต่อการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า ควรมีหน่วยงานรับผิดชอบ โดยเฉพาะที่ไม่ใช่ตำรวจ สำหรับดูแลควบคุมสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต และการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตควรออกเป็นกฎหมายใช้บังคับและมีบทลงโทษผู้ฝ่าฝืน ซึ่งควรนำไปประกอบการพิจารณาในการวางนโยบายสำหรับการควบคุมดูแลสื่ออินเทอร์เน็ตต่อไป

5.3 ข้อจำกัดในการวิจัย

1. จำนวนประชากรผู้ใช้อินเทอร์เน็ตของไทยยังไม่ได้มีการสำรวจสถิติที่เป็นปัจจุบัน จึงทำให้ยากต่อการศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้จำกัดอยู่เฉพาะผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในเขตกรุงเทพมหานคร เนื่องจากพื้นที่กรุงเทพมหานครมีจำนวนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตมากกว่าจังหวัดอื่นๆ (ตามข้อมูลล่าสุดที่ได้รับ)

2. จากข้อ 1. ทำให้ไม่สามารถสุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในการศึกษาโดยอาศัยความน่าจะเป็นได้ จึงอาจส่งปัญหาต่อการแปลผลการศึกษา เนื่องจากมีข้อจำกัดในการเป็นตัวแทนของประชากร

3. ในการสัมภาษณ์เชิงลึก พบปัญหาเรื่องความสมัครใจของผู้ให้สัมภาษณ์ จึงได้จำนวนผู้ให้สัมภาษณ์น้อย ไม่สามารถได้ผลที่เพียงพอในการอธิบายเสริมผลการศึกษาเชิงปริมาณ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีทัศนคติเชิงลบต่อสื่อลามกอนาจาร ในการวัดผลตามแบบสอบถาม จึงมีเฉพาะข้อคำถามที่วัดผลต่อบุคคลที่สามเฉพาะในลักษณะที่เป็นลบ ซึ่งวิเคราะห์ได้แต่เพียงแนวคิดผลต่อบุคคลที่สามดั้งเดิม (classic third-person effect) ซึ่งใช้สำหรับสารที่ไม่พึงปรารถนา แต่ในทางตรงกันข้าม หากสารนั้นเป็นที่พึงปรารถนาก็จะเกิดผลต่อบุคคลที่สามในทิศทางที่กลับกัน (reverse third-person effect) ดังนั้น เมื่อไม่มีข้อคำถามที่วัดผลเชิงบวกของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตต่อผู้รับที่เป็นตนเองและผู้อื่น จึงไม่อาจทดสอบเกี่ยวกับทิศทางประการหลังนี้ได้

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ผู้สนใจศึกษาปรากฏการณ์ผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตและการสนับสนุนการเซ็นเซอร์ ควรศึกษาปัจจัยอื่นๆ เพื่อที่จะได้ทราบว่าปัจจัยอะไรบ้างที่ผลต่อความคิดเห็นต่อการสนับสนุนการเซ็นเซอร์สื่อลามกดังกล่าว

2. ควรศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับทัศนคติเชิงบวกต่อสื่อลามกอนาจาร และผลต่อบุคคลที่สามกรณีทัศนคติเชิงบวกดังกล่าว เพื่อทดสอบแนวคิดเกี่ยวกับทิศทางของผลต่อบุคคลที่สาม

3. ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาโดยใช้แบบสอบถามเป็นหลัก จึงควรมีการศึกษาเพิ่มเติมโดยเน้นในเชิงคุณภาพ ซึ่งควรมีตัวอย่างที่พอเพียงที่สามารถจะได้ผลการศึกษานำมาเสริมผลการศึกษาเชิงปริมาณได้

4. ในการศึกษาครั้งนี้ เนื่องจากประเทศไทยยังมีการศึกษาผลต่อบุคคลที่สาม (third-persons effect) น้อย จึงน่าจะได้มีการศึกษาเพิ่มเติมมากขึ้น เพื่อเป็นการสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับแนวคิดดังกล่าวมากขึ้น ทั้งนี้ น่าจะได้มีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลด้านประชากรศาสตร์หรือข้อมูลอื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์กับผลต่อบุคคลที่สามในสื่อต่างๆ ไม่เฉพาะแต่เพียงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตเท่านั้น

5.4 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

1. รัฐควรเร่งออกมาตรการทางกฎหมายเพื่อควบคุมสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นการเฉพาะ โดยคำนึงถึงหลักการป้องกันมากกว่าการปราบปราม

2. หน่วยงานของรัฐอื่นๆ ที่มีใช้ตำรวจควรเพิ่มบทบาทในการดูแลสื่ออินเทอร์เน็ต เพื่อสร้างความเชื่อมั่นต่อประชาชน พร้อมทั้งส่งเสริมให้ภาคส่วนอื่นๆ มีบทบาทเสริมการปฏิบัติงานของหน่วยงานของรัฐ

3. ตำรวจควรเร่งรัดกวดขันการปฏิบัติงานเพื่อสร้างศรัทธาแก่ประชาชน เนื่องจากผลของการศึกษา ดูราวกับว่าประชาชนจะฝากความหวังไว้กับหน่วยงานอื่นมากกว่า ซึ่งนับเป็นสิ่งที่ควรจะต้องพิจารณาเป็นอย่างยิ่ง

DPU

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- กรมตำรวจ, กองวิจัยและพัฒนา. (2539). **การศึกษากิจกรรมทำความผิดผ่านทางอินเทอร์เน็ต** (เอกสารอัดสำเนา). กรุงเทพฯ: สำนักแผนงานและงบประมาณ.
- โครงการศึกษาปัญหาเรื่องพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมไทยบนอินเทอร์เน็ต, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2545). **ปัญหาสื่อลามกในสังคมไทยบนระบบอินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน** (เอกสารอัดสำเนา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ญาณพล ชัยยืน. (2539). **เทคโนโลยีสารสนเทศกับกิจการตำรวจ** (เอกสารอัดสำเนา). กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ.
- ต้น ดันต์สุทธีวงศ์, สุพจน์ ปุณณชัยยะ และสุวัฒน์ ปุณณชัยยะ. (2539). **รอบรู้ Internet และ World Wide Web**. กรุงเทพฯ: บริษัท ด้านสุทธาการพิมพ์ จำกัด.
- ปรมะ สตะเวทิน. (2533). **หลักนิติศาสตร์** (พิมพ์ครั้งที่ 7). ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิรุมา พันธุ์ทวี, ศรีดา ตันทะอธิพานิช และสุจินดา สุขุม. (2544). **ทำอย่างไรได้บ้างกับปัญหา...ภาพลามกและการล่อลวงบนอินเทอร์เน็ต** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: บริษัท ธนาเพรส แอนด์ กราฟฟิค จำกัด.
- พีระ จิระโสภณ. (2531). **ประสบการณ์วิชาชีพนิติศาสตร์ หน่วยที่ 9**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ศรีดา ตันทะอธิพานิช. (2544). **ท่องอินเทอร์เน็ตอย่างปลอดภัยและได้ประโยชน์** ข้อคิดสำหรับผู้ปกครองและเยาวชน. กรุงเทพฯ: บริษัท ด้านสุทธาการพิมพ์ จำกัด.
- สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และเดือนเด่น นิคมบริรักษ์. (2540). **สภาพการแข่งขันและราคาค่าบริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย** (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.

- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2536). **ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์** (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, ธวัชชัย อาทรรุระสุข และ พิสิฐ ศุภกริยพงศ์. (2523). **สถิติสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์**. กรุงเทพฯ: บริษัทสำนักพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- สำนักงานอัยการสูงสุด. (2542). **สื่อลามกและการค้าประเวณีทางอินเทอร์เน็ต: มะเร็งร้ายที่ทำลายเยาวชนไทย** (เอกสารอัดสำเนา). กรุงเทพฯ: สถาบันกฎหมายอาญา.

วิทยานิพนธ์

- จกกลณี โตสกุลวงศ์. (2542). **การวิเคราะห์ว่ากรรมการให้ความหมายสื่อสิ่งพิมพ์ลามกของ 9 สถาบันในสังคมไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต สาขาวารสารศาสตร์ (สื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มณีวัลย์ เอเมะอร. (2540). **อินเทอร์เน็ต : การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจของผู้ใช้ที่เป็นคนไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต สาขานิเทศศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- เรวดี คงสุภาพกุล. (2539). **การใช้ระบบอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชระ โรจน์เรืองรัตน์. (2543). **การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจเกี่ยวกับการโฆษณาทางอินเทอร์เน็ตของผู้ใช้บริการในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต สาขานิเทศศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สมคิด เลิศไพฑูริยประเสริฐ. (2540). **การศึกษาความคิดเห็นเรื่องปัจจัยด้านโครงสร้างสังคมและทัศนคติของคนไทยที่สัมพันธ์กับพัฒนาการของอินเทอร์เน็ต**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- องอาจ ฤทธิ์ทองพิทักษ์. (2539). **พฤติกรรมการสื่อสารผ่านระบบเว็ลด์ไวด์เว็บของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สารสนเทศจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์

- ครรชิต มาลัยวงศ์. (2545). **อินเทอร์เน็ตในศตวรรษหน้า**. สืบค้นเมื่อ 14 มิถุนายน 2545, จาก

<http://www.sarakadee.com /feature/1999/08/techno21th.htm>

- เจตน์จันทร์ ดันติเดชามงคล. (2543). ผลกระทบของระบบอินเทอร์เน็ตที่มีต่อคุณค่าทางจริยศาสตร์ในสังคมไทย. สืบค้นเมื่อ 14 มิถุนายน 2545, จาก http://www.geocities.com/mr_monday17
- ทวีศักดิ์ กอนันตกุล. (2544). ความก้าวหน้าของอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 23 สิงหาคม 2545, จาก <http://www.nectec.or.th/users/htk/milestones-th.html>
- วิษณุ โพธิ์ประสาท. (2544). การยอมรับและการใช้ประโยชน์จากเครือข่ายโรงเรียนของครูและนักเรียนมัธยม ในเขตกรุงเทพมหานคร. สืบค้นเมื่อ 27 มิถุนายน 2545, จาก <http://www.geocities.com/Yosemite/Meadows/4270/thesis.html>
- สมเกียรติ ตั้งนโม (ผู้แปล). (2545). Pornography - Obscenity ไป-เปลือย-ลามก-อนาจาร. สืบค้นเมื่อ 27 มิถุนายน 2545, จาก <http://www.geocities.com/finearts2544/newpage2.html>

ภาษาต่างประเทศ

BOOKS

- Check, J. (1995). **Teenage Training: The Effects of Pornography on Adolescent Males.** New York: Hill and Wang.
- Donnerstein, E.; Linz, D. and Penrod S. (1987). **The Question of Pornography: Research Findings and Policy Implications.** New York: Free Press.
- Hagel, J. and Armstrong, A. (1997). **Net Gain: Expanding Markets through Virtual Communities.** Boston: Harvard Business School Press.
- Johnson, S. (1997). **Interface Culture: How New Technology Transforms the Way We Create and Communicate.** Sanfrancisco. CA: Harper.
- Kaplan, D. (1994). "Internet Pornography Should be Censored" **Pornography: Opposing Viewpoints.** Ed, Carol Wekesser. San Diego, CA: Greenhaven Press, Inc.
- Lo, V.H. and Wei, R. (2000). **Third-Person Effect, Gender and Pornography on the Internet.** Las Vegas: Research Division of The Broadcasting Education Association.

- Peter, R.W. (1994). "Strong Laws are Needed to Control Internet Pornography." **Pornography: Opposing Viewpoints**. Ed, Carol Wekesser. San Diego, CA: Greenhaven Press, Inc.
- Yamane, T. (1973). **Statistics and Introductory Analysis**. Tokyo: Harper International.
- U.S.Department of Justice, National White Collar Crime Center, Federal Bureau of Investigation. (1999). **Using the Internet as an Investigative Tool**. WV: National White Collar Crime Center.

ARTICLES

- Cooper, A. (1997). "Sexuality and the Internet: Surfing into the new millennium." **CyberPsychology & Behavior, 1 (2)**.
- Davison, W.P. (1983). "The Third-Person Effect in Communication." **Public Opinion Quarterly, 47**.
- Gunther, A. (1995). "Over-Rating the X-Rating: The Third-Person Perception and Support for Censorship of Pornography." **Journal of Communication, 45**.
- Gunther, A. and Ang. (1996). "Public Perceptions of Television Influence and Opinions about Censorships in Singapore." **International Journal of Public Opinion Research, 8**.
- McLeod, D.M., Eveland, W.P. and Nathanson, A.I. (1997). "Support for Censorship of Violent and Misogynic Rap Lyrics: An Analysis of the Third-Person Effect." **Communication Research, 24**.
- McNeely, K. and Moorefield, T.C. (1999). "Internet Pornography Law faces Court Challenge." **Providence Business News, 14(28) 6b**.
- Perloff, R.M. (1993). "Third-Person Effect Research, 1983-1992: A Review and Synthesis." **International Journal of Public Opinion Research, 5**.
- Perloff, R.M. (1999). "The Third-Person Effect : A Critical Review and Synthesis." **Media Psychology, 1 (4)**.

- Rojars, H.; Shah, D.V. and Faber, R.J. (1996). "For the Good of Others: Censorship and the Third-Person Effect." **International Journal of Public Opinion Research**, 8.
- Rucinski, D. & Salmon, C. (1990). "The 'other' as the vulnerable voter: A Study of the Third-Person Effect in the 88 Campaign." **International Journal of Public Opinion Research**, 2.
- Shah, D.V.; Faber, R.J. & Seounmi, Y. (1990). "Susceptibility and severity: Perceptual dimensions underlying the third-person effect." **Communication Research**, 26.
- Wan, F. and Faber, R.J. (2002, May). "The Darker Side of the Net: Public's Willingness to Restrict Controversial Web Sites." **Working Paper Prepared for Journal of Consumer Affairs**.
- Wan, F. and Wells, W.D. (2001). "They benefit and suffer more than I do: Perceptions of the Internet's social impact." **Working paper prepared for Journal of Communication**.
- Wu, W. and Koo, S.H. (2001). "Perceived Effect of Sexually Explicit Internet Content: The Third-Person Effect in Singapore." **Journalism & Mass Communication Quarterly**, 78 (2).

DISSERTATIONS

- Lee, Byoungkwan. (2001). **Perception and support for censorship of internet pornography: the influence of individualism/collectivism and internet self-efficacy on the third-person effect**. M.A. Michigan: Michigan State University.

ELECTRONIC SOURCES

- Hill, R. (1998). "What sample size is 'enough' in Internet Survey Research?." *Interpersonal Computing and Technology*, 6 (3-4). Retrieved November 5, 2001, from <http://jan.ucc.nau.edu/~ipct-j/1998/n3-4/hill.html>

NECTEC. (2002). The Internet Index of Thailand. Retrieved June 27, 2002, from
<http://ntl.nectec.or.th/internet>

DRPU

แบบสอบถาม

เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม (ขีด ✓ ในช่อง [ ] หน้าข้อที่ต้องการตอบ)

		เฉพาะเจ้าหน้าที่
1. เพศ	[ ] ชาย [ ] หญิง	
2. อายุ	[ ] ต่ำกว่า 20 [ ] 30-39 [ ] 20-29 [ ] 40 ปี ขึ้นไป	
3. สถานภาพสมรส	[ ] สมรสและมีบุตร [ ] สมรสแต่ไม่มีบุตร [ ] โสด [ ] อื่นๆ (หย่า, หม้าย, ฯลฯ)	
4. ระดับการศึกษา	[ ] ต่ำกว่ามัธยมปลาย [ ] มัธยมปลาย/ปวช. [ ] ปวส./อนุปริญญา [ ] ปริญญาตรี [ ] สูงกว่าปริญญาตรี	
5. สถานะการทำงาน	[ ] เกษียณ [ ] กำลังศึกษา (ไม่ได้ทำงาน) [ ] ไม่ได้ทำงาน [ ] ทำงานและศึกษา [ ] ทำงาน	
6. สาขาอาชีพ (เฉพาะผู้ทำงาน)	[ ] ผลิต/ขาย/บริการ อุปกรณ์คอมพิวเตอร์, โปรแกรม, เครื่องขาย [ ] อุตสาหกรรมอื่นๆ [ ] การศึกษา/การวิจัย [ ] แพทย์/สาธารณสุข [ ] การเงิน/การธนาคาร [ ] ข่าวดสาร/สื่อสาร/โฆษณา [ ] สาธารณูปโภค [ ] นำเข้า/ส่งออก [ ] ท่องเที่ยว/โรงแรม/อาหาร [ ] ก่อสร้าง/อสังหาริมทรัพย์ [ ] กฎหมาย [ ] เกษตรกรรม [ ] ขนส่ง/คมนาคม/คลังสินค้า [ ] บันเทิง/ศิลปะ [ ] การทหาร [ ] ที่ปรึกษาธุรกิจ [ ] อื่นๆ	
7. ความรู้ภาษาอังกฤษ	[ ] ไม่มี - ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษเลย [ ] น้อย - มีปัญหาทั้งอ่านและพูด [ ] พอใช้ - ยังมีปัญหาอยู่บ้าง ทั้งอ่านและพูด [ ] ดี - อ่านเข้าใจดี พูดได้แม้จะไม่คล่องนัก [ ] ดีมาก - ไม่มีปัญหาในการสื่อสาร ทั้งอ่านและพูด	

ส่วนที่ 2 ประสิทธิภาพในการใช้คอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ต

8. การมีคอมพิวเตอร์ที่บ้าน	☐ มี	☐ ไม่มี	
9. ประสบการณ์การใช้คอมพิวเตอร์ (ปี)	☐ น้อยกว่า 1 ปี	☐ 1-2 ปี	
	☐ 2-3 ปี	☐ 3-4 ปี	
	☐ 4-5 ปี	☐ 5 ปีขึ้นไป	
10. ประสบการณ์การใช้อินเทอร์เน็ต (ปี)	☐ น้อยกว่า 1 ปี	☐ 1-2 ปี	
	☐ 2-3 ปี	☐ 3-4 ปี	
	☐ 4-5 ปี	☐ 5 ปีขึ้นไป	
11. จำนวนชั่วโมงที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อสัปดาห์ (โดยเฉลี่ย)	☐ น้อยกว่า 1 ชั่วโมง	☐ 1-3 ชั่วโมง	
	☐ 3-5 ชั่วโมง	☐ 5-10 ชั่วโมง	
	☐ 10-15 ชั่วโมง	☐ 15-20 ชั่วโมง	
	☐ 20 ชั่วโมงขึ้นไป		
12. ช่วงเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด	☐ 08.01 – 12.00 น.	☐ 12.01 – 16.00 น.	
	☐ 16.01 – 20.00 น.	☐ 20.01 – 24.00 น.	
	☐ 00.01 – 04.00 น.	☐ 04.01 – 08.00 น.	
13. สถานที่ใช้อินเทอร์เน็ต (ส่วนใหญ่)	☐ บ้าน	☐ ที่ทำงาน	
	☐ สถานศึกษา	☐ ร้านบริการอินเทอร์เน็ต	
	☐ อื่นๆ		
14. ท่านเคยดูภาพ วิดีโอ หรือสิ่งอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอย่างชัดเจน และกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตหรือไม่	☐ เคย	☐ ไม่เคย	
15. หากคำตอบในข้อ 14. คือ “เคย” ขอทราบว่ามีบ่อยครั้งเพียงใด	☐ นานๆ ครั้ง		
	☐ บ่อยครั้ง		
	☐ ทุกครั้งที่ออนไลน์		

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร

	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	เฉยๆ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เฉพาะ เจ้าหน้าที่
16. สื่อลามกอนาจารเป็นตัวแทนทางสังคมที่มีอำนาจของเพศชาย						
17. สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงการกดขี่ทางเพศที่เพศชายมีต่อเพศหญิง						
18. สื่อลามกอนาจารสนับสนุนทัศนคติที่ผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุสำหรับความพึงพอใจทางเพศของผู้ชาย						
19. สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่ส่งเสริมการกระทำทารุณกรรมทางเพศทั้งต่อเด็กและสตรี						
20. สื่อลามกอนาจารเป็นสิ่งที่นำไปสู่การตกเป็นรองทางสังคมและการเลือกปฏิบัติต่อเพศหญิง						
21. สื่อลามกอนาจารนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของเด็กและวัยรุ่น						
22. สื่อลามกอนาจารนำไปสู่การหมกมุ่นในเรื่องเพศ						
23. สื่อลามกอนาจารเป็นสาเหตุสำคัญของอาชญากรรมทางเพศ						
24. สื่อลามกอนาจารช่วยให้เพศหญิงได้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งแต่เดิมเคยถูกปิดบังไว้						
25. สื่อลามกอนาจารช่วยให้เพศหญิงมีจินตนาการในเรื่องเพศได้เท่าเทียมกับเพศชาย						
26. สื่อลามกอาจเป็นหนทางการรักษา หรือเป็นทางออกทางเพศที่ดีสำหรับคนโสด หรือคนที่มีปัญหาทางเพศกับคู่สมรส						
27. สื่อลามกเป็นหนทางเริ่มต้นในการสื่อสารแลกเปลี่ยนกันในเรื่องเพศของคู่สมรสที่มีปัญหา						

	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	เฉยๆ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เฉพาะ เจ้าหน้าที่
28. สื่อลามกช่วยผ่อนคลายให้กับผู้ชายที่มีความ ก้าวร้าวและเกิดแรงกระตุ้นทางเพศ						
29. เนื้อหาในสื่อลามกอนาจารเป็นการสะท้อน จินตนาการที่ปราศจากพิษภัย						
30. สื่อลามกอนาจารสามารถช่วยปลดปล่อยอารมณ์ ทางเพศ เพื่อยับยั้งการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อจาก การมีเพศสัมพันธ์						

ส่วนที่ 4 ความเห็นเกี่ยวกับผลของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตที่มีต่อตัวผู้ตอบแบบสอบถาม และที่มีต่อ
บุคคลอื่น (จติ ✓ ในช่องที่ตรงกับความเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด)

	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	เฉยๆ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เฉพาะ เจ้าหน้าที่
31. ข้าพเจ้าสามารถเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบน อินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารในหนังสือ						
32. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปี ขึ้นไป สามารถเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารในหนังสือ						
33. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ลงมา สามารถเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารในหนังสือ						
34. ข้าพเจ้าสามารถเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบน อินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารใน วิดีโอ วีซีดี หรือดีวีดี						

	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	เฉยๆ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เฉพาะ เจ้าหน้าที่
35. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป เข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารในวิดีโอ วีซีดี หรือดีวีดี						
36. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา เข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตได้ง่ายกว่าสื่อลามกอนาจารในวิดีโอ วีซีดี หรือดีวีดี						
37. สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดา						
38. สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหาย						
39. สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการบันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็นสิทธิส่วนบุคคล และไม่เสียหาย						
40. สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศ						
41. สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้ามองคุณค่าของเพศตรงข้ามลดลง						
42. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป รู้สึกว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดา						
43. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป รู้สึกว่าการเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหาย						

	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	เฉยๆ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เฉพาะ เจ้าหน้าที่
44. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป รู้สึกว่าการบันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็นสิทธิส่วนบุคคล และไม่เสียหาย						
45. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป รู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศ						
46. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป มองคุณค่าของเพศตรงข้ามลดลง						
47. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเป็นเรื่องธรรมดา						
48. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกว่าการเปลี่ยนคู่นอนไปเรื่อยๆ เป็นเรื่องไม่เสียหาย						
49. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกว่าการบันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ของตนเองไว้ เป็นสิทธิส่วนบุคคล และไม่เสียหาย						
50. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา รู้สึกหมกมุ่นในเรื่องเพศ						

	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	เฉยๆ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เฉพาะ เจ้าหน้าที่
51. นอกจากข้าพเจ้าแล้ว สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตมีผลทำให้คนอื่นๆ ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา มองคุณค่าของเพศตรงข้ามลดลง						

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์สื่ออินเทอร์เน็ต

(ขีด ✓ ในช่องที่ตรงกับความเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด)

	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	เฉยๆ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เฉพาะ เจ้าหน้าที่
52. ควรมีการเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต						
53. การเซ็นเซอร์สื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตควรออกเป็นกฎหมายใช้บังคับ และมีบทลงโทษผู้ฝ่าฝืน						
54. การขอความร่วมมือจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตให้บล็อกการเข้าถึงเว็บไซต์ลามกอนาจารก็เพียงพอแล้ว						
55. ควรมีหน่วยงานรับผิดชอบ โดยเฉพาะที่ไม่ใช่ตำรวจ สำหรับดูแลควบคุมสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต						

56. ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	พันตำรวจโท เทวัญ มังคะชาติกุล
ประวัติการศึกษา	1. รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต โรงเรียนนายร้อยตำรวจ พ.ศ.2533 2. พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ พ.ศ.2537
ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน	รองผู้กำกับการ กองกำกับการ 3 กองบังคับการปราบปราม การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
ประสบการณ์ ผลงานทางวิชาการ รางวัลหรือทุนการศึกษาเฉพาะที่สำคัญ	1. บรรยายพิเศษวิชาสืบสวน โรงเรียนนายร้อยตำรวจ 2. บรรยายพิเศษหลักสูตรสารวัตร (การวิเคราะห์โครงการ) สถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ 3. ทุนฝึกอบรมหลักสูตร FBI National Academy รุ่นที่ 207 ประเทศสหรัฐอเมริกา พ.ศ.2544

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	พันตำรวจโท เทวัญ มังคะชาติกุล
ประวัติการศึกษา	1. รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต โรงเรียนนายร้อยตำรวจ พ.ศ.2533 2. พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ พ.ศ.2537
ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน	รองผู้กำกับการ กองกำกับการ 3 กองบังคับการปราบปราม การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
ประสบการณ์ ผลงานทางวิชาการ รางวัลหรือทุนการศึกษาเฉพาะที่สำคัญ	1. บรรยายพิเศษวิชาสืบสวน โรงเรียนนายร้อยตำรวจ 2. บรรยายพิเศษหลักสูตรสารวัตร (การวิเคราะห์โครงการ) สถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ 3. ทุนฝึกอบรมหลักสูตร FBI National Academy รุ่นที่ 207 ประเทศสหรัฐอเมริกา พ.ศ.2544